

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΪΟΣ

934

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,"

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliennes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησια Δραχ. 100	Τιμή εκάστου τεύχους
Εξάμηνος " 60	
Εξωτερικού σελίνια 7	άπλου Δραχ. 10
Εξάμηνος " 4	διπλού " 15

Αί συνδρομαί ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Γιὰ ἓνα καλλίτερο μέλλον, ἐκ τοῦ γραφείου Συν-
λόγου Γονέων.— Ἰδούσις Τμήματος Ψήφου εἰς τὸ
Ἔθν. Συμβ. Ἑλληνίδων ὑπὸ Ε. Ρ.— Μία διαμαρτυρία,
ὑπὸ Ν. Π.— Αἱ φιλολογικαὶ διαλέξεις τῆς Ἱταλικῆς
Σχολῆς, ὑπὸ Αἰμ. Σάρου.— Ὁρφάνια, ποίημα ὑπὸ
Ἀντ. Κουντούρη.— Τὸ Βιολί τοῦ Οὐγγολίνου, διήγημα
ὑπὸ Gala Galaction.— Νέοι γυναικεῖοι δρόμοι: Οἱ
ἐξηγήτριες ξεναγοί.— Ξανθὲς καὶ κοκκινομάλλες, ὑπὸ
Α. Σ.— Εἰδήσεις.— Ἡ Νεοελληνικὴ Ποίησις στὴ Μου-
σική, ὑπὸ Αὔρας Θεοδοροπούλου.— Στήλη κινήσεως
Ἑθν. Συμβουλίων.— Ἀλεξάνδρα Κ. Μελά, νεκρολο-
γία.— Ἐκδόσεις.— Θεατρικὴ Στήλη, ὑπὸ Κατ. Κα-
κούρη.— Ὁ παγκόσμιος χαριετισμὸς τῶν παιδιῶν τῆς
Οὐαλίας τοῦ 1934.— Διὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ρευμα-
τισμοῦ.— Ὠφέλιμοι γνώσεις.— Ἀλληλογραφία.— Τὸ
σπίτι μας.— Μόδες.

Vers un meilleur avenir.— Section du Con-
seil National pour le suffrage des femmes par
H. R.— Une protestation, par N. P.— Les con-
férences littéraires de l'Institut Italien, par
Emilie Sarros.— Poème, par A. Countouris.— Le
violon de Hugolin, nouvelle par Gala Gala-
ction.— Nouvelles voies pour le travail des fem-
mes: Les guides des étrangers.— Blondes et
rousses, par A. S.— Nouvelles.— La poesie grec-
que dans la musique moderne, par Avra Théodo-
ropoulos — Activité des conseils nationaux.— Ale-
xandra Melà, nécrologie.— Editions.— Critique
théâtrale, par Cath. Cacouri.— Le salut des
enfants du pays de Galles.— Pour les rhuma-
tiques.— Conseils pratiques.— Notre foyer.—
Modes.

SOMMAIRE

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου φωτογραφία παριστῶσα τοπίον τῶν Δελφῶν μᾶς παρεχώρηθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν κ. Γ. Ματέυ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ 26

ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΝΟΜΙΚΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ
ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΑΝΟΙΚΤΟΝ ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ 12-1 Μ. Μ.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-441

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ - ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ Κ' ΕΟΡΤΑΣ

Διὰ τὰ ἐξασφαλίσετε ἀσώλυτον
ἐπιτυχίαν στὶς φωτογραφίες σας

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Α. Παπακωνσταντίνου
ΗΜΕΡΑ 10-9-81
ΑΡΙΘ. 30254

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΠΕΡΟΥΤΖ - ΦΙΛΜ

Δίνε τὸ ἀνώτερον ὄργαν.

Ρυθμός

ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ο Décorateur τοῦ οἴκου μας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν Σας, ὅπως ὑποβοηθήσῃ οἰανδήποτε καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν ἢ διευθέτησιν τοῦ Σπιτιοῦ Σας.

Διαθέτομεν πλουσίαν συλλογὴν ὧν ἐν γένει τῶν εἰδῶν ἐπιπλώσεως, ἥτοι: στόφες μεταξωτές, Σιμιλῆ, Γκομπελέν, βελούδα, Στόρ, τάπητες Εὐρωπαϊκοὺς καὶ Ἀνατολῆς, χάρτην ταπετσαρίας τοίχων, Λινόλαια Μουσαμάδες, Φελοτάπητες καὶ κάθε εἶδος κατάλληλον δι' ἐπιπλώσεις.

«ΡΥΘΜΟΣ»

ΒΟΥΛΗΣ 22 - ΤΗΛ. 21-339

ΑΓΝΟΝ
ΒΟΥΤΥΡΟΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Υποστηρίξτε τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν ἀγοράζουσαι τὸ φρεσκώτατο βούτυρό μου κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν γιὰ τὸ τσάϊ σας γιὰ τὰ γλυκὰ σας γιὰ τὰ φαγητά σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6

Τηλέφ. 23-163

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Για ένα καλλίτερο μέλλον

Αυτό προσπαθεί ο Σύλλογος Γονέων Ἀθηνῶν, ὁ ὅποτος ιδρύθηκε τὸ 1926 ἀπὸ τὴν Χ. Α. Ν. Τὰ μέλη του πιστεύουν πὼς ἂν οἱ γονεῖς ἐκτελέσουν φωτισμένα τὰ καθήκοντά τους κ' ἀναθρέψουν μὲ φρόνησι τὰ παιδιὰ, τὸ καλλίτερο μέλλον θὰ εἶναι πραγματικότης γιὰ τὴ νέα γενεά.

Πιστεύουν ἀκόμα πὼς ἡ στενόκαρδη κι' ἀποκλειστικὴ φροντίδα γιὰ τὰ παιδιὰ τους καὶ ἡ τέλεια ἀδιαφορία γιὰ τὰ ξένα, εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ στὰ ἰδικὰ τους.

Ὁ Σύλλογος Γονέων πάλαψε γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς γονεῖς νὰ νοιώσουν τίς δυὸ αὐτὲς βασικὲς ἀλήθειες.

Πρῶτα ὅτι «*ἡ ἀγάπη καὶ ἡ διαίσθησις δὲν ἀρκοῦν γιὰ ν' ἀναθρέψουν οἱ γονεῖς σωστά τὰ παιδιὰ τους*». Αὐτὸ ἦταν τὸ κήρυγμα τοῦ Συλλόγου στὴν ἀρχή.

«*Χρειάζεται βαθειὰ κατανόησι τῆς παιδικῆς ψυχῆς*. Ἡ καθημερινὴ ἀμερόληπτη παρατήρησις τῶν παιδιῶν καὶ εἰδικὴ γνῶσις παιδικῆς ψυχολογίας καὶ ἀγωγῆς, εἶναι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα».

Δύσκολα Χρόνια! Πόσες φορές δὲ νευχαγοῦσαν οἱ προσπάθειες τοῦ Συλλόγου ἐπάνω στοὺς βράχους τῆς προλήψεως. «*Μὰ μήπως ἡμεῖς εἴμεθα κκομαθημένοι; Δὲν σὰς ἀρέσουμε; Μ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπο θ' ἀναστήσουμε καὶ τὰ παιδιὰ μας*».

Εὐτυχῶς τὰ δύσκολα αὐτὰ χρόνια πέρασαν... Σήμερα οἱ γονεῖς—τοῦλάχιστον ὅσοι εἶναι μέλη τοῦ Συλλόγου—νοιώθουν τίς μεγάλες δυσκολίες τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδιοῦ. Παρακολουθοῦν μ' ἐνδιαφέρον ἀνάλογες ὁμιλίες καὶ καταφεύγουν σ'

εἰδικούς, ἱατροὺς ψυχολόγους, παιδαγωγούς γιὰ νὰ συζητήσουν τὰ προβλήματα τῆς ἀνατροφῆς τὰ ὅποια τοὺς ἀπασχολοῦν.

Δεύτερον, ἐτόνισεν ὁ Σύλλογος, ὅτι «*οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἐλλείψεις τῶν παιδιῶν*. Ἡ κακὴ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν εἶναι τὸ καθρέφτισμα τῆς σφαλερᾶς ζωῆς τοῦ περιβάλλοντος». Δυσκολεύθηκαν, εἶναι ἀλήθεια, πολὺ οἱ γονεῖς γιὰ νὰ νοιώσουν πὼς αὐτοὶ κυρίως εἶναι ὑπεύθυνοι. Κι' ὅσοι ἐπέιθοντο, πρόβλααν τὴν ἀντίρρηση, πὼς εἶναι πιά ὠριμοὶ καὶ πὼς δὲ μποροῦν νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ καλλιερέψουν. Πολλὲς ὁμιλίαι σχετικὲς μὲ τὴ δύναμη τῆς ὑποβολῆς καὶ τῆς αὐθυποβολῆς τοὺς ἐπεισαν καὶ τοὺς ἐδείξαν τὸν τρόπο νὰ καλλιερέψουν αὐτοὶ πρῶτα καὶ τὰ παιδιὰ τους ὕστερα.

Κάθε χρόνο λοιπὸν στὶς χειμερινὲς καὶ ἐαρινὲς ὁμιλίαι τοῦ Συλλόγου Γονέων, ποὺ δίδονται στὰς αἰθούσας τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας, ἐξετάζονται ζητήματα, τὰ ὅποια ἀφοροῦν τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγίαν τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν γονέων.

Ἡ τρίτη προσπάθεια τοῦ Συλλόγου ἦταν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὰ σχολεῖα. Νὰ γνωρίσῃ τοὺς γονεῖς μὲ τὸ σχολεῖο καὶ νὰ τοὺς δείξῃ πὼς θὰ συνεργασθοῦν. Κι' ἐδῶ στὴν ἀρχὴν συνήντησε δυσκολίες. Ἀλλοτε ἀπὸ τὸ μέρος τῶν δασκάλων ποὺ δὲν ἐνοιωθῶν τὴν κοινωνικὴν τοὺς ἀποστολή, κι' ἄλλοτε πάλιν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν γονέων. Ἐχθρεύοντο ἢ ἀγνοοῦσαν τὸ σχολεῖο. Δὲν ἤθελαν καμμιά σχέσι μαζὶ του.

Ὁ δρόμος ὁμῶς ἀνοιξε... Τώρα ὁ Σύλλογος Γονέων Ἀθηνῶν συνεργάζεται μὲ 5 δημοτικὰ σχολεῖα. Μέλη τοῦ Συλλόγου, Κυρίες συννήθως,

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΗΤΙ

Μ' αὐτὸ ἔχετε κοντὰ σας κάθε στιγμή τὸν
γιατρό, τὸν φαρμακοποιό, τὸν μπακάλη,
τὴ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία
καί, ὅ,τι ἄλλο χρειασθῇτε

Ζητήσατε λεπτομερεῖς
πληροφορίες

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝ. ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 11

Γοντευμένη ἀλήθινά
ἀπὸ τὸ ὑπέροχο
ἀποτέλεσμα

Οἱ λεκέδες καὶ τὰ μμηκία ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως καὶ ἡ ἐπι-
δερμὶς μου ἔγινε ἐλαστικὴ καὶ λεῖα. Τέτοιαις αὐθόρμητες ἐκδηλώ-
σεις ἀποτελοῦν τὸν καλύτερο ἔπαινο. Ἡ Λοσιὸν προσώπου
Scherk ἀφαιρεῖ κάθε ἀκαθαρσία τοῦ προσώπου καὶ μὲ τὴν φρεσ-
κάδα ποὺ προσθέτει στὸ δερμα παρατείνει τὴν νεότητα. Ἡ γυναικί-
α Λοσιὸν προσώπου Scherk μόνον εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μὲ τὸ
σημα Scherk. Μεγάλο μέγεθος Δρχ. 90· μικρότερο Δρχ. 55.
Ζητήσατε δείγμα ἐναντὶ 5 δρχ. γραμματοσήμου. Γενικὸς
Ἀντὴρος: Π. Ι. Μαγκριώτης, ὁδὸς Ἑρμοῦ· Νίκης ἀρ. 10, Ἀθῆναι.

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

Εἰς πλῆθος, ὅσα ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ καιροῦ μιά καλὴ
πούδρα, ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτὴ σας τὴν
Πούδρα Mystikum. Εἶναι ἡ ἐπισημμένη Πούδρα τοῦ
Scherk. Μεγάλο κουτί Δρ. 60· μικρότερο Δρ. 30.
SCHERK

πηγαίνουν και όμιλούν απλά στις μητέρες για την υγιεινή και ανατροφή των παιδιών τους.

Μιά από τις πρωταρχικές φροντίδες του Συλλόγου ήταν πάλιν να μορφώση στελέχη. Δηλαδή να έτοιμάση γονείς που θα είναι ικανοί όχι μονάχα ν' αναθρέφουν καλά τα ιδικά τους παιδιά αλλά και να βοηθούν και να διδάσκουν τους άλλους γονείς.

Σήμερα μ' ευχαρίστησι μπορεί ό Σύλλογος να εἴπῃ, ότι έχει έκλεκτό έπιτελεῖτο από Κυρίες αί όποῖες είναι έτοιμες διά την διάδοσιν των βασικών γνώσεων τῆς καλῆς ανατροφῆς των παιδιών. Ό Σύλλογος αισθάνεται την ανάγκη να τῆς ευχαριστήσῃ και δημοσίᾳ διά την προθυμίαν μέ την όποιαν έκτελοῦν την κοινωνικήν αὐτήν αποστολήν των. Ό Σύλλογος προσπάθησε ακόμα να γίνῃ αὐτάρκης οικονομικῶς και ἡθικῶς. Έν μέρει δέ τὸ πέτυχε.

Ἀπέφυγε συστηματικά να δεθῇ εἰς τὸ ἄρμα οἰασδήποτε κοινωνικῆς ομάδος ἢ πολιτικοῦ κόμματος.

Οὐδέποτε ἀνακατεύθηκε μέ γλωσσικά ἢ θρησκευτικά ζητήματα. Ἐπιθυμεῖ να μείνῃ ἐλεύθερος κι' ἀνεπηρέαστος στήν πορεία του, γιατί πιστεύει πῶς μονάχα μ' αὐτόν τὸν τρόπο θα

μπορέσῃ να ἐργασθῇ για μιὰ καλλίτερη αὐριον.

Συνεργάζεται φιλικὰ μ' ὅλα τὰ συγγενῆ σωματεῖα και πρόθυμα προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του ἅμα τοῦ ζητηθῇ βοήθεια.

Παρακολουθεῖ την ἐργασίαν ἀναλόγων Συλλόγων τῶν χωρῶν τῆς Δύσεως και τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν κι' εὐρίσκεται σ' ἐπαφὴ μαζὶ τους.

Ό «Σύλλογος Γονέων Ἀθηνῶν» γνωρίζει ότι εὐρίσκεται ακόμα στήν ἀρχὴν τοῦ ἔργου του. Ἐχει πολλὰ να πραγματοποιήσῃ!

Ἐγραψε τ' ἀνωτέρω εἰς τὴν «Ἑλληνίδα» ὅχι για να ὑπερηφανευθῇ δι' ὅ,τι ἔως τώρα ἔγινε. Ἐπιθυμεῖ να ἐνθαρρύνῃ τὰ μέλη του δείχνων τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν των και να τὰ ευχαριστήσῃ θερμὰ για τοὺς κόπους των.

Κι' ὕστερα ἔχει τὴν ἐλπίδα, πῶς ἴσως οἱ γραμμὲς αὐτὲς θα ξυπνήσουν τὸ ἐνδιαφέρον και ἄλλων γονέων, που εὐρίσκονται ἀποκλεισμένοι σὲ κάποια μακρινὴ γωνιά τοῦ τόπου μας και ότι θα θελήσουν κι' αὐτοὶ να ὀργανώσουν κάτι τί ἀνάλογο. Τότε ἂς ἀποταθοῦν στὸν «Σύλλογο Γονέων Ἀθηνῶν» 46 Ἀκαδημίας. Πρόθυμα θα σταλῇ κάθε χρήσιμη ὁδηγία.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Συλλόγου Γονέων)

ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΨΗΦΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἰδρύεται κατ' αὐτὰς νέον τμήμα τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων τὸ ὅποιον θα λειτουργεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τμήμα Ψήφου». Τὸ πρόγραμμά του εἶνε ἡ προπαγάνδισις τοῦ δικαίωματος τῆς γυναικείας ψήφου εἰς εὐρύτερα στρώματα, ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἐκλογιμότητος τῶν γυναικῶν και τέλος, ἡ ἀπόκτησις τῆς πολιτικῆς ψήφου. Ἐπίσης θα ἐπιδιώξῃ ὁ Σύλλογος ὅπως ἡ ἡλικία τῶν ψηφοφόρων γυναικῶν γίνῃ ἴση πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν.

Αἱ Ἑλληνίδες που ἔχουν τὴν πρωτοβουλίαν για τὴ συγκρότησι τῆς νέας αὐτῆς γυναικείας ὀργανώσεως, φέρονται πρῶτον μὲν ἀπὸ τὴν πενιχρὰν ἐμφάνισι που παρουσίασαν αἱ γυναῖκες ψηφοφόροι στίς τελευταῖες δημοτικὲς ἐκλογές. Τὸ Τμήμα θ' ἀναλάβει να ἐγγράφει

γυναῖκες στυὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους, θα φροντίσει για τὴν ἐκδοσὶ τῶν βιβλιαρίων και θα ἐλαττώσει κατὰ τὸ δυνατό τις δυσχέρειες που παρουσιάστηκαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογή.

Και δεύτερον, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογιμότητος τῶν γυναικῶν, δεδομένου ότι ἡ γνώμη τῶν νομικῶν εἶνε διχασμένη, τὸ Τμήμα θα ἐπιδιώξῃ τὴ διασαφήνισι τοῦ ζητήματος και τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου ἐκ μέρους τῶν ἰθυνόντων, σύμφωνα μὲ τὴ γνωμοδότησι τῶν συνταγματολόγων καθηγητῶν, ἀλλὰ και σύμφωνα μὲ τὸ σημερινὸ πνεῦμα, που ἀναγνωρίζει σχεδὸν εἰς ὅλον τὸ πολιτισμένο κόσμον τὸ δικαίωμα αὐτὸ στίς γυναῖκες.

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας τῶν ψηφοφόρων γυναικῶν, αἱ ἰδρύτριαι τοῦ Τμήματος νομίζουν

ὅτι καλὸ για τὸν τόπον μας θα εἶνε να ἐνδιαφερθοῦν για τὰ κοινὰ ἀκριβῶς οἱ νεώτερες γυναῖκες, που και ἐνθουσιασμοὺ περισσότερον ἔχουν και πιὸ πολλὴν ὀρεξὶ να ἐργασθοῦν. Φρονοῦν ότι τὸ δικαίωμα τοῦ να ψηφίζουν και να ἐκλέγονται θα ἔχῃ μορφωτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ὅπως τὸ κάμνει στὸν ἀνδρωπο κάθε εὐθύνη που τοῦ ἀνατίθεται, θα τοὺς ἀνυψώσει τὸ φρόνημα, και θα τις κάμει, ὅχι μόνο να σκεφθοῦν τὰ κοινὰ, ἀλλὰ περισσότερον και τὸ σπῖτι τους, τὴν οἰκογένεια, τὰ παιδιά τους, για τὸ μέλλον τῶν ὁποίων θα ἔχουν να εἰποῦν κι' αὐτὲς μιὰ λέξι.

Τὸ Νέον Τμήμα δὲν ἰδρύεται για να πολεμήσῃ ἀνάλογα ὑπάρχοντα σωματεῖα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ γυναῖκες ὅπως και οἱ ἀνδρες εἶνε διηρημένες εἰς συντηρητικὰς και μὴ, ἐνδείκνυται, κάθε μερίδα να ἔχει τις δικῆς τῆς ἀπόψεις και τὸ δικὸ της πεδῖον δράσεως. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει, ὅταν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, να συνενωθοῦν ὅλες μαζί για ἓνα κοινὸ σκοπὸ. Ἐτσι λ.χ. στὴ Τσεχοσλοβακία, ὅταν ἐκινδύνευσαν να πανθοῦν ὅλες οἱ ἔγγαμες γυναῖκες, ἐνώθησαν ὅλα τὰ γυναικεῖα σωματεῖα, τῆς ἄκρας δεξιᾶς και τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, σὲ μιὰ κοινὴ διαμαρτυρία και συνεργασία για ν' ἀποτρέψουν τὸν κίνδυνον αὐτόν, τὸ ὅποιον και ἐπέτυχον.

Ό κυριώτερος ὅμως λόγος που πρέπει αἱ Ἑλληνίδες να ἔχουν ψήφον, εἶνε τὸ ζήτημα τῆς

εἰρήνης. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, ότι τὰ κράτη που ἐξοπλίζονται σήμερον μὲ τόσο φανατισμὸ κι' ἐπιμονή, ἀντιμετωπίζουν τὴν πιθανότητα πολέμου, που θα εἶνε ἡ μεγαλειτέρα καταστροφή, τὴν ὁποῖαν εἶδε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης και ὅπου θα καταποντισθῇ κάθε πολιτισμὸς. Ἐνα μέσον μὲ τὸ ὅποιον θα μπορέσουν ν' ἀποφύγουν οἱ ἀνθρωποι αὐτόν τὸν ὀλεθρον, εἶνε ἡ παγκόσμια συνεννόησις τῶν γυναικῶν. Για να εἶνε ἡ συνεννόησις ὁμως ἀποτελεσματικὴ, πρέπει οἱ γυναῖκες να εἶνε πολιτικῶς χειραφετημένες. Ἐτσι μόνο θα ἔχει ἰσχὺν ἡ γνώμη τους στίς κυβερνήσεις. Εἶδεμῃ, ὅπως και τὸ 1914, θ' ἀποφασίσουν πάλιν οἱ ἀνδρες τὴν ἀλληλοσφαγή, ὅπου θα στείλουν οἱ μητέρες, που δὲν ἔχουν τίποτε να ποῦν, τὰ παιδιά τους.

Ἀς ἐνωθοῦμε λοιπὸν πρῶτα ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες σὲ μιὰ γενικὴ προσπάθεια. Κάθε γυναῖκα, ἀνεξαρτήτως πολιτικοῦ φρονήματος που συμφωνεῖ μὲ τ' ἀνωτέρω, εἶνε δεκτὴ στὸ νέο Τμήμα. Ὅσες περισσότερες ἐγγραφοῦν, τόσο μεγαλιτέρα θα εἶνε ἡ ἐπιτυχία. Ἀς σκεφθοῦν πῶς, ἂν εἶνε ἐνωμένες, θα θελήσῃ κάθε κυβερνήσις να λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴ γνώμη τους για ζητήματα που θίγουν τὴν υγεία, τὴν ἀσφάλεια, τὴν ἐκπαίδευσιν, για κάθε τι τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἐν γένει, και ότι μόνον ἐνωμένες θα μπορέσουν να σώσουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν συμφορὰ που ἀπειλεῖ πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα.

E. P.

Μία διαμαρτυρία

Εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἐστίας» τῆς 7 Ἀπριλίου τρ. ἔ. ὁ κ. Λουκάς Κανακάρης Ροῦφος δημοσιεύει ἐντονον διαμαρτυρίαν διὰ τὸ «ἀτόπημα τῆς συνεχίσεως τῶν κοσμικῶν δεξιῶσεων και κατὰ τὴν Μεγάλην ἀκόμη Ἑβδομάδα».

Ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ἦλθε ὡς ἓνα φρέσκο και ὑγιεινὸν ἀεράκι μέσα σὲ μιὰ ἀτμοσφαῖρα που ἔχει ἀνάγκην ἐξυγιάνσεως.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Α. Κ. Ροῦφος συνιστᾷ εἰς τὸ ἀρθρίδιόν του «τὴν ἀποφασιστικὴν ἀντίδρασιν τοῦ ἀπομένοντος ὑγειοῦς μέρους τῆς Ἀθηναϊκῆς

κοινωνίας διὰ να σταματήσῃ ὁ κακὸς κατήφορος» ἂς ἀκουσθῇ και μιὰ γυναικεῖα φωνή.

Ἐπάρχουν μερικοὶ θεσμοὶ που κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα να παραβλέπῃ και να περιφρονῇ. Ό καθέννας βέβαια δὲν ἔχει να δώσῃ λόγον εἰς κανένα περὶ τοῦ τί φρονεῖ και τί ἔχει μέσα στήν ψυχὴ του, ἐφ' ὅσον και τὰ φρονήματα και τὰ συναισθήματά του κρατεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ που αὐτὰ ἐξωτερικεύονται, και τόσοσιν πομπωδῶς μάλιστα, και λόγον ἔχει να δώσῃ και εὐθύναν ἔχει.

Ὁ κυριώτερος θεσμός ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὔτε ἀδιαφορία ἐπιτρέπεται, οὔτε περιφρόνησις, εἶναι ἡ Θρησκεία.

Βέβαια ἡ θρησκεία δὲν συνίσταται εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, διὰ τὰς μεγάλας λαϊκὰς μάζας ὅμως εἶναι στενά συνυφασμένη με αὐτοὺς, ἐπομένως, ἡ ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας πομπώδης ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς αὐτοὺς τύπους τῆς θρησκείας κλονίζει βαθειὰ μέσα στὴ λαϊκὴ ψυχὴ αὐτὴ τὴ θρησκεία· καὶ τότε;

Ἡ θρησκεία εἶναι μία δύναμις καὶ ἕνας χαλινός, καὶ ὅταν αὐτὴ ὅλη ἡ δύναμις καὶ αὐτὸς ὁ χαλινὸς ἐκλείψῃ, τί θὰ γείνη, με τί θὰ ἀντικατασταθῇ; ἡ μήπως με τὴν κοσμικὴν στήλην τῶν ἐφημερίδων;

Ἀκούω κάθε μέρα πολλοὺς νὰ ἐκφράζονται με ἀπογοήτευσιν διὰ τὰ μεγάλα ἐλαττώματα καὶ τὰς μεγάλαις ἐλλείψεις τοῦ λαοῦ μας. «Τίς πταίει;» Αἱ λαϊκὰι μάζαι εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ὁ καθρέπτης τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας· πόσον ὑπεύθυνος λοιπὸν εἶναι ἡ κοινωνία αὐτή, ὅταν με ἀσυγχώρητη ἐπιπολαίω-τητα καὶ ἀδιαφορία σκορπᾷ τὸ δηλητήριον εἰς τὰς λαϊκὰς ψυχάς!

Ἄς ἔλθωμεν τώρα καὶ σὲ ἕνα ἄλλο ζήτημα.

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν ἀναλογίζεται πάντοτε με συγκίνησιν τὰ παιδικὰ του χρόνια καὶ τὸν σπι-τικό πανηγυρισμὸ τῶν μεγάλων μας χριστιαν-κῶν ἑορτῶν;

Μπορῶ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ἀνάμνησις παρακολουθεῖ τὸν ἄνθρωπον μέχρι γή-ρατος καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς με τὴν πατρικὴν ἐστίαν. Εἶναι δὲ οἱ δεσμοὶ αὗτοι ἱεροί, «οἱ ἀόρατοι δεσμοὶ» ὅπως τοὺς ὀνομάζει ἡ Σέλαμα Λάγκερλεφ, καθὼς καὶ ἡ σκιὰ τοῦ σπιτιοῦ ἡ ἀόρατος προστάτις. Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν αὗτοι οἱ δεσμοὶ καὶ αὐτὴ ἡ σκιά δὲν χρησι-μεύουν εἰς ὠρισμένας στιγμὰς τῆς ζωῆς μας.

— Καὶ τὸ τελευταῖον.

Αἱ ἡμέραι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος προορι-σμένον ἔχουν νὰ ἀναπαραστήσουν τὰς τελευταίας ἡμέρας ποῦ ἐπέρασεν ἐπὶ τῆς γῆς ἕνα Θεῖον ὄν. Δὲν θὰ κἀμὴ κακὸν εἰς κανένα, ἐὰν θελήσῃ νὰ ἀφήσῃ λίγο κατὰ μέρος τὰς κοσμικὰς ἀπο-λαύσεις καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξαρθῇ εἰς κᾶ-ποιο ἀνώτερο ψυχικὸ ἐπίπεδο.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους ἀνεξαίρετως νὰ αἰσθανθοῦν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ κανεὶς νὰ τὴν διαταράττῃ.

N Π.

Αἱ φιλοσοφικαὶ διαζέξεις τῆς Ἰταλικῆς Ἐσχολῆς.

Ἡ προσπάθεια τῆς Ἰταλικῆς Σχολῆς Ἀνωτέρων Σπουδῶν στέφεται καὶ ἐφέτος ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν διδακτικῶν διαλέξεων περὶ τῶν Ἰταλικῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης. Μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἑναρξιν ποὺ ἔκα-μεν ὁ Ἐττορε Ρομανιόλι τὸ φθινόπωρον, ὁμιλήσας μετ' ἀπολύτου εἰδικότητος καὶ σαφηνείας περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ σοβα-ρᾶς ἀναβιώσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὁδηγίαν καὶ ἐμπνευσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐπηκολούθησαν δύο ζωντανὰ διδασκαλίαι κριτικαὶ περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου δύο διεθνῶς κορυφαίων Ἰταλῶν, τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλήσεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς Φ. Μποττάτσι, καὶ τοῦ Λουδοβίκου Ἀριόστου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλήσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰταλικοῦ ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν κ. Α. Μανιοκαβάλλο, δώσας τὴν πρέπουσαν κατεύθυνσιν εἰς τὴν ὥραϊαν μελέτην του, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξεν ἀκόπως καὶ με τὴν πρέπουσαν εἰς τὸ θέμα χάριν.

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι τὸ περὶ Ἀριόστου θέμα καὶ δυσχερὲς εἶναι καὶ δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ περὶ Ντὰ Βίντσι, διότι τὰ περὶ ντὰ Βίντσι γενικῶς ἔχουν ἐξετασθῇ πολυμερῶς, ἐπιμελέστατα καὶ πολυτρόπως χάριν καὶ εἰς τὰς ἐρεῖνας καὶ μελέτας τοῦ Μερετοκόβ-σκυ καὶ τοῦ Τσερμενάτι, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται κυρίως καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ «Βιντσιανοῦ Ἰνστιτούτου». Ἦτο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ντὰ Βίντσι πολὺ μεγάλος, πολυμερὴς, πανεπιστήμων, ὥστε παρέχει πλουσιώτατον θέμα εἰς μελέτην καὶ κρίσιν, ἀπαρτίζων οὕτως εἰπεῖν, ἴδιον πλέον ἐπιστημονικὸν πνεῦμα, με βάσιν προσω-πικῆς σχολῆς. Ἀλλὰ διὰ τὸν Ἀριόστον δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον, διότι οὗτος μόνον ὡς ποιητὴς καὶ φιλόσο-φος ἤμπορεῖ νὰ μελετηθῇ ἐκ παραλλήλου καὶ κατ' ἀντιπαράβολον πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐν ἣ ἔζησε καὶ ἐκ-ινήθη, ἐσκέφθη, ἠγοράσθη, ἠγάπησε, ἐπενεύσθη.

Ὁ Ἀριόστος ὑπῆρξεν ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸν πνεῦμα, ἕνας ἴδιος ἄνθρωπος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπο-χῆς του, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε με τὸ σῶμά του καὶ

τὴν ψυχὴν του, ἐνῶ τὸ πνεῦμα του, ἤμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἄλλην ἐποχὴν. Εἶχε τὰς ἐξεις, τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν μορφήν τῶν χρόνων του, ἀλλὰ πνευματικῶς ἦτο καθυστερημένος φιλόσοφος, ἄξιος Ἀττικῆς σχολῆς τῆς καλῆς ἐποχῆς. Αὐτὸ φαίνεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ ποιητικοῦ καὶ ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ τονίζεται πολὺ, εἶναι κατάδηλος. Ὅ,τι ἔγραψεν εἶναι δημιούργημα τοῦ λεπτοῦ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς πλου-σίας του φαντασίας. Οὔτε ὁ χαρακτὴρ του, οὔτε ἡ ψυχὴ του, οὔτε αἱ τάσεις του εἶνε μέσα εἰς τὸ δη-μιούργημα του, ὅπου μένει αὐτὸς ἡρεμὸς καὶ θεῖος ρυθμιστὴς, μεταξὺ τῆς φλογερᾶς, σχεδὸν ἡφαιστειώ-δους φαντασίας του, ἡ ὁποία μόλις ικανοποιεῖται πετῶσα ἀπὸ ἐπινοήσεως εἰς ἐπινόησιν, καὶ τοῦ ἀτό-μου του, τὸ ὁποῖον δι' ὅλου τοῦ βίου του ἐπεδιώξε νὰ μείνῃ μακρὰν τοῦ κόσμου, τῆς τύρβης, τῆς πολυ-τλείας, στωικῶς ἡσυχος καὶ ἡρεμὸς· καὶ ποῦ ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχὴ μόνον τὴν ἡμέραν ποῦ κατῶρ-θωσε ν' ἀποσυρθῇ εἰς ἕνα ἐρημικὸν ἐξοχικὸν σπι-τάκι ποῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ κτίσῃ με τὸν κόπο του. Ζωὴ μεγάλου κατ' οὐσίαν ἀνθρώπου, ὅχι ἀναξίου ὡς ἐνομίσθη, ἀλλὰ ἀγαθοῦ καὶ λιτοῦ, ζωὴ ἀνθρώπου με ἀπλᾶς ὀρέξεις· ἂν τὸν παραβάλλῃ κανεὶς πρὸς τὸν Τσελλίν, Μακκιοβέλη, Μιχαὴλ Ἀγγελον καὶ ἄλλους μεγάλους τῆς Ἀναγεννήσεως, θὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Ἀριό-στος δὲν ἦτο ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Λουδοβίκος Ἀριόστος ἐγεννήθη εἰς τὸ Ρέτζιο τῆς ἐπαρχίας Αἰμιλίας τῷ 1474 καὶ εἶχε πατέρα τὸν κόμητα Νικολὸ Ἀριόστον τῆς Φερράρας.

Πρὸ τοῦ Ἀριόστου ὀλίγον εἶχε ζῆση καὶ ἀκμᾶση εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Φερράρας ὁ Ματθαῖος Μαρία Βοϊ-άρδος, ὅστις συνέθεσε πρῶτος ποίημα ἐρωτοεπικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁρλάνδος Ἐρωτευμένος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ τελειώσῃ ἀποθανὼν τῷ 1493. Ὁ Βοϊ-άρδος ἦτο καὶ αὐτὸς κόμης καὶ ἱππότης καὶ εἶχε ζυ-μωθῇ πραγματικὰ με τὴν ζωὴν τῆς Αὐλῆς, ὅπου ὁ ἱπποτισμὸς εἶχε πλέον καταντήσῃ μία ζωντανὴ πραγ-ματικότης, συνηθέστατα δὲ εἶχον γίνῃ μαζὺ με τὰς ἡρωϊκὰς ἀφηγήσεις τῶν χρόνων τοῦ Καρλομάγνου καὶ τὰ λεγόμενα ἐρωτοεπικὰ μυθιστορήματα ποῦ ἐπέ-ρασεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν στὴν Ἰταλίαν. Τοῦ Βοϊάρ-δου ὅμως τὸ ἔργον εἶναι κυρίως ἐρωτικόν, ὁ ἔρως εἶναι τὸ κέντρον τῆς δράσεως καὶ διὰ τοῦτο, ἂν θε-λήσῃ τις νὰ δεχθῇ ὅτι ὁ Ὁρλάνδος Φουριόζος τοῦ Ἀριόστου εἶνε συνέχεια τοῦ ἐρωτευμένου Ὁρλάνδου Βοϊάρδου, ὀφείλει νὰ παρατηρήσῃ ὅτι εἰς τοῦ Ἀριό-στου τὸ ἔργον ὅλη ἡ ὕλη μεταβάλλεται καὶ ἀνανε-οῦται εἰς τὸ τέλειον ἀριόστειον δημιούργημα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιήματός του ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέω-σιν, ὡς λέγει, νὰ διηγηθῇ ὅχι «μὴν μόνον ἱστορίαν ἀλλὰ ὅτι θὰ ψάλλῃ γυναικας, ἱππότας, ὅπλα καὶ ἔρω-

τας, ἐκδηλώσεις εὐγενεῖς τολμηρῶν πράξεων καὶ συγ- χρόνως ὅ,τι εἰς τὴν ἰδίαν ἀφήγησιν θὰ ἔλεγε διὰ τὸν Ὁρλάνδον: ὅ,τι δὲν εἶχε λεχθῇ ποτὲ οὔτε εἰς πεζὸν λόγον οὔτε εἰς στίχους».

Μὲ τρόπον ποῦ δὲν κουράζει οὔτε βαρύνει ποτέ, με αὐθόρμητον ποιήσιν, ὅπως εἰς μίαν μεγάλην μου-σικὴν συμφωνίαν, περνᾷ ἀπὸ ἀφηγήσεως εἰς ἀφήγη-σιν, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ γεγονότος εἰς τὸ κωμικὸν καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ δραματικὸν καὶ τὸ τραγικόν, μεταπί-πτων πάλιν εἰς τὴν εἰρωνίαν καὶ τὴν σάτυρον με ἰσχυρὰν περιγραφικότητα, μὴ προδίδουσιν τὴν παρσ-μικροτέραν προσπάθειαν, ἀφηγεῖται ὁ Ἀριόστος τὴν ἱστορίαν του τὴν ὥραϊαν, με ὕψος ἀνθρώπου ποῦ ἐπιζητεῖ μόνον νὰ τέρψῃ.

ΑΙΜ. ΣΑΡΟΥ

ΟΡΦΑΝΙΑ

Μικρὸ παιδάκι ἦτανε, σὰν τρυφερὸ βλαστάρι
Ἐδῶ καὶ χρόνια, στὴ θερμὴ τῆς μάννας τ' ἀγκαλιά
Τοῦδινε φτερά ἡ ἀγάπη της, κι' εἶχεν ἡ πλάσις
[χάρι

Κι' ὅλα γελοῦσαν γύρω του, κι' ἀπ' τὴ χαρὰ του
[κι' ἡ λαλιά,

Μ' ἀπ' τὴ φωνηὰ τους πέρασε, κάποια βραδυὰ
[ὁ χάρος

Κι' ἀγροίκησε τοῦ φίλτρου της, τὸ στοργικὸ σκοπὸ
Ζηλιάρης τόσον ἔγινε ποῦ με δαιμόνιο θάρος
Στοῦ θανάτου τὸν ἄγριο, τὴν σέρνῃ αὐτὸς... χορδῶ..
Μονάχο σὰν ἀπόμεινεν, ὁ πόνος τὸ σπαράζῃ
Κι' ἀναζητᾷ τὸν ἴσκιό της, κάπου κοντὰ του νὰ
[σταθῇ

χλωμὰ εἰν' ὅλα γύρω του, μὰ καὶ τοῦ φωνάζει
«κι' ἂν δὲν τὴν βλέπης, πάντοτε μαζί σου κείνη ζῇ»
Σὰν μέσα στὸ σουρὸῦπωμα, τὸ ὁρφανὸ καθίζει
τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα, στὴ θάλασσα νὰ δῇ...
τὸ κῆμα ποῦ ῥεχεῖ ἀπαλὰ, θαρρεῖς τοῦ ψυθιοῖζῃ
παληοὺς σκοποὺς ποῦ ἄλλοτε ἔλεγαν μαζί.

Κι' ὅταν πλαγιάζει, αἰσθάνεται κάποια θερμὴ
[ἀνάσα.

Ἐνα χερὰκι ἀπαλὰ χαδεύει τὰ μαλλιά του
δὲν εἰν' αὐτό, ποῦ σταυρωτὸ τὸ εἶδε σὲ μιὰ κάσα
Μὰ τὸ θερμὸ ποῦ φίλαγε, τὰ βράδυα... τὰ παλὰ
[του

Ὑπνος σφαλὰ τὰ μάτια του, μ' αὐτὰ προτοῦ
[νὰ κλείσουν

Μιὰν ὁμορφὴ εἰκόνα βλέπουν καὶ γελοῦν
Τὴ Μάννα... π' ἀφουγκράζεται... μὴν τύχῃ καὶ
[ζυγνῆσουν

Τὸ σπλάγχο της καὶ δῇ ξανά...

Τὰ ὁρφανὰ πῶς ζοῦν.
ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,

Τὸ Διήγημά μας.

Τὸ Βιογὶ τοῦ Οὐγγολίνου.

Ἡ σύγχρονη Ρουμανικὴ λογοτεχνία εἶνε μᾶλλον ἀγνωστὴ στὴν Ἑλλάδα· νομίζομεν ἐπομένως ὅτι αἱ ἀναγνώστριάς μας θὰ διαβάσουν μ' ἐνδιαφέρον τὸ κατωτέρω διήγημα τοῦ γνωστοῦ Ρουμάνου συγγραφέως Gala Galaction, ἱερέως καὶ καθηγητοῦ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βουκουρεστίου. Ὁ Gala Galaction εἶνε ἰσχυρὰ προσωπικότης, τὰ ἔργα του ἔχουν μιὰ θερμὴ πνοὴ χριστιανικῆς μυστικοπάθειας, ἐνῶ συγχρόνως θίγουν τὰ πρὸς ἀνθρώπινα αἰσθη-
ματα.

Εἶχαμε συμφωνήσει μὲ τὸν αἰδουσιμώτατο Ταρσί-
κιο νὰ ἐπισκεφθούμε τὰ ἐρεῖπια τοῦ κάστρου ποὺ δε-
σπόζουν τῆς ὄχθης ἐκείνης τοῦ Δούναβη. Βοήκα
τὸ σεβαστὸ καὶ νεαρὸ μου φίλο ἔτοιμο νὰ μὲ συνοδεύῃ.
Ἀφίνομε τὸ ἥσυχο σπῖτι του, ποὺ τὸ ἀγκαλιάζουν
πελώριοι κλῶνο. ἀπὸ παλιὰς καρυδιές, καὶ φεύγουμε.

Ὁ αἰδουσιμώτατος Ταρσίκιος εἶνε ὁ ἐφημέριος τοῦ
Οὐγγρικῆ αὐτοῦ χωριοῦ, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ
ἐκεῖ στριμωμένον στὰ πόδια τοῦ φρουδαρχικοῦ ἐρει-
πωμένου κάστρου, ἀκουμπισμένον στὸν πλατὺ κόρφο
τοῦ ἥσυχου Δούναβη.

Εἶνε λίγες μέρες ποὺ βρισκομαι σ' αὐτὰ τὰ λιμέ-
ρια καὶ ὅλα ὅσα καινούρια καὶ ὄρατα βλέπω μ' ἔχουν
καταμαγέψει. Εἰμᾶστε στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάη καὶ ἡ δι-
πλὴ σειρὰ τῶν βουνῶν, ποὺ ἀνάμεσά τους κυλάει ὁ
Δούναβης, ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ καταπράσινη, μὲ
λειβάδια, βοσκὲς καὶ δάση γεμάτα συναρπαχικὲς
ὁμορφίες. Τὸ χωριὸ τοῦ αἰδουσιμώτατου Ταρσίκιου
θὰ ἔχει τὸ πολὺ ὀγδόντα σπιτία, μὰ τὸ καθένα μοιά-
ζει σὰν ξεχωριστὸ χτήμα, τριγυρισμένον ἀπὸ μηλιές
κι' ἀπὸ πυκνὲς τριανταφυλλίες. Τὰ σπιτία εἶνε γραμμὴ
στὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ μεγάλου δρόμου. Ἀπὸ τῆς μιᾶς
μεριᾶ ὁ ὄγκος τοῦ βουνοῦ μὲ τὴ καταπράσινη κορφή
του, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τ' ἀστραφτερὰ νερὰ τοῦ Δού-
ναβη μὲ τὶς ἱτιές του, μὲ τᾶσπρα του βαποράκια ποὺ
πάνε κανονικὰ σὰ χρονόμετρα.

Οἱ ἐνορίτες τοῦ φίλου μου στὸ κατῶφλι τῶν μα-
γαζιῶν τους, μέσα στὰ περιβόλια τους ἢ στὸ πεζο-
δρόμιον, μᾶς χαιρετοῦνε μὲ σεβασμό. Νοιώθω πῶς
βρίσκομαι σὲ μιὰ πνευματικὴ κοινότητα, ποὺ ὁ σύν-
δεσμος τοῦ πατρὸς μὲ τοὺς ἐνορίτες εἶνε παντοτινὸς καὶ
πραγματικὸς. Τὴν ἀγάπην κ' ἐχτίμησιν γιὰ τὸ πατὴρ
τους τὴ δείχνουν οἱ καθαροὶ κ' ἐργατικοὶ αὐτοὶ χω-
ρικοὶ μὲ τὸ φέρεμά τους.

Ἀρχίζομε κι' ἀνεβαίνομε τὸ ἀπὸτομο μονοπάτι
ἀφίνοντες πίσω μας, τὸ χωριὸ ποὺ μοιάζει ὀλόκληρο
σὰν ἀνθρώπινη. Τὰ πλατεῖα νερὰ τοῦ ποταμοῦ σχη-
ματίζουν σὰν ἓνα ἀσημένιον γεφύρι. Ἀφίνομε τὶς
πλαγιὰς μὲ τὰ λειβάδια καὶ μπαίνουμε στὶς δεινρο-
στοιχίες τοῦ παλαιοῦ φρουδαρχικοῦ πύργου, ὅπου ἡ

ἀναλαμπὴ τοῦ Δούναβη μπαίνει μέσα ἀπὸ τὰ νταν-
τελλωτὰ φυλλώματα τῶν δένδρων.

Ὁ αἰδουσιμώτατος Χέλε, μ' ὅλο ποὺ τ' ὄνομά του
εἶνε γερμανικόν, ἔχει δέ, καθὼς ξέρω καὶ κατὰ Γάλ-
λους προγόνους, εἶνε μ' ὅλα αὐτὰ μεγάλος Οὐγγαρέ-
ζος πατριώτης. Εἶνε ὅμως παπᾶς καθολικὸς, κι' ἡ
Ἐκκλησία του εἴξερε πάντα νὰ δίνει τὰ τοῦ Καίσα-
ρος τῷ Καίσαρι, καὶ στὸ Θεὸ καὶ στὸν Πάπα ὅ,τι
τοὺς πρέπει. Ὁ φίλος μου εἶνε φρόνιμος ἄνθρωπος
καὶ ξέρει νὰ σταθεῖ καλὰ στὰ σύνορα αὐτὰ τῶν ἐθνι-
κοτήτων καὶ νὰ διατηρεῖ τὸ γόητρο τῆς ἐκκλησίας.
Κι' αὐτὸς τώρα δὲν μένει ἀπαθὴς μπρὸς στὴν ὁμορ-
φίᾳ τοῦ τοπίου καὶ τῶν πλαγιῶν αὐτῶν, ποὺ τὰ ὑπὲρ-
ρασπιστήκανε κάποτε ἡρωϊκὰ οἱ ὁμόθετοί του καὶ
σήμερα μέιναν τιμημένα μέσα στὴν ἱστορικὴ παρά-
δοσι. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Οὐγγαρέζικου λαοῦ ἔχτισαν,
πολέμησαν καὶ πέθαναν κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ τεῖχη.

Μπαίνουμε στὸ καταστραμμένον φρούριον κι' ἀντι-
κρύζουμε τὴ νίκη ποὺ ἐπέφερε εἰρηνικὰ ὁ χρόνος
πάνω στὶς προσπάθειες καὶ στὴ ματαιοδοξία τῶν ἀν-
θρώπων. Ἦταν ἐκεῖ πύργοι, αἰθούσες γιορτῶν, φυ-
λακεῖα, κρυψῶνες γιὰ τ' ὄρματα, ποὺ καταστραφί-
κανε πολλὰς φορὰς στοὺς πολέμους τῶν Τούρκων μὲ
τοὺς Αὐστριακοὺς. Σκαρφαλώνουμε στὸ ψηλότερο τεῖ-
χος ποὺ στέκεται ἀκόμα ὄρθιον καὶ κοιτᾶμε τοὺς μαι-
άνδρους τοῦ Δούναβη ποὺ γίνονται θαμποί μέσα στὸ
σοῦρουπο. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς σπάνιας κι' ἁρμονικῆς
συνάντησης τῆς σκέψης, τῆς θύμησης μὲ τὴν πραγ-
ματικότητα.

Πόσα πολεμικὰ ἀνδραγαθήματα, πόσες ἅγιες ἡμέ-
ρες, μὰ καὶ πόσα ὀνόματα ἄξια ἀθανασίας περάσανε
ἀπ' ἐδῶ καὶ γέμισαν τὸν τόπο μὲ τὴ λάμψη καὶ τὸν
ἀντίλαλό τους.

Ὁ σύντροφός μου κοιτάζει μὲ σταυρωμένα χέρια
τὸ καταστραμμένον Οὐγγαρέζικον παλάτι, τὸ φωτερὸ
βυθὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὰ μεγάλα βουνὰ ποὺ φαίνον-
ται τώρα σὰ γυμνὰ μέσα στὸ βραδυνὸ φῶς. Καὶ ὁ
αἰδουσιμώτατος Χέλε, ἀκολουθώντας τὴ σκέψιν του
λέει:

«Μὰ εἶνε κι' ἄλλες ζωές, ἀγνωστες, μὲ λιγώτερο
ἐνδιαφέρον, ἱστορίες κοινὲς ἢ σπάνιες, ξεχασμένα
ἐπεισόδια, σβυσμένα πάθη, πόνοι καὶ δάκρυα ποὺ
βρίσκονται περισυλλεγμένα στὰ ἱερὰ ἀρχεῖα τῆς ἐκ-
κλησίας!... Ἐγὼ ἐκεῖ σ' ἀρχεῖα τῆς κοινότητος
ἓνα περίεργον ντοκουμέντο, γραμμένον λατινικὰ, ἡ
τὸ ἀνέγραψεν ἓνας πρόκατοχός μου, ὁ μακαρίτης Γυ-
ούλα. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ μιλάει γιὰ μιὰν ἀφελή ὅσο
καὶ θλιβερὴ ἱστορία ποὺ συνέβηκε ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ

ἐρεῖπια. Ὁ σύντροφός μου, μὲ τὰ χέρια πάντα σταυ-
ρωμένα γλιστροῦσε ἀπὸ τὴ πραγματικότητὴ στὸ βασί-
λειον τῶν ὀνειρώδων, καὶ μ' ὅλα ποὺ ἀποτεινόνταν σὲ
μένα, ἦταν σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του, σὰ κυρι-
ευμένος ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ ἔγγραφου.

Τὸν ρώτησα:

«Μπορῶ νὰ μάθω, αἰδουσιμώτατε, γιὰ ποιά γνώ-
σιὰ ἢ ἀγνωστὰ γεγονότα μιλάει αὐτὸ τὸ ἔγγραφο;»

«Θὰ τὸ δῆτε σὰν ἐπιστρέψωμε... Παρατηρεῖστε
ὅμως ἐκεῖ πρὸς τὴν παλιὰ πύλη τοῦ παλατιοῦ, κατὰ
ἐρεῖπια ἐνὸς μικροῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ζοῦσε
ἓνας μικροῦπάλληλος τοῦ πρίγκηπα, σὰ νὰ ποῦμε,
ἓνας δασοφύλακας. Ἐλέγονταν Μαδαράσου, ἦταν χή-
ρος κι' εἶχε μιὰ μονάκριβη κόρη, τὴ Σελεστίνα μιὰ
περίεργη μουσικὴ μεγαλοφυΐα... Ἐκεῖνα ποὺ σὰς
ἔλεγα δὲν εἶνε ἱστορικὰ ἐξακριβωμένα, θαρρῶ πῶς
ἀνακατέψανε καὶ μυθολογήματα, γιὰτὶ οἱ χρονολο-
γίες στὸ ντοκουμέντο τοῦ μακαρίτη Γυούλα δὲν συμ-
φωνοῦν μὲ ὅσα θυμοῦνται οἱ γεροντότεροι.

Κατεβαίνομε ἀπὸ τὸ κάστρο καὶ σταματοῦμε γιὰ
λίγο στὰ ἐρεῖπια τοῦ μικροῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἐνας
τοιχος ἀπὸ τοῦβλα, ἀγνάντια σὲ γαλάζιες κοιλάδες,
στέκεται ἀκόμα ὄρθιος σκεπασμένος μὲ πυκνόφυλλο
κισσὸ.

Γυρίσαμε ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμον. Ὁ αἰδουσιμώτατος
Ταρσίκιος μὲ προσκάλεσε στὸ σπιτάκι του γιὰ ν' ἀνα-
παυθῶ ἀπὸ τὸν περίπατο. Ἡ κατοικία τοῦ συναδέλ-
φου μου ἦταν σωστὸ ἐρημητήριον, ἀπλὸ καὶ καθαρό.
Στὸ δωμάτιον ποὺ ἐργάζονταν εἶχε ἓνα γραφεῖο, ἓνα
ἀρμόνιον, μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη κι' ἄλλα βιβλία το-
ποθετημένα σὲ παλιὰς ντουλάπης· στοὺς τοίχους ἦταν
κρεμασμένες πολλὲς ἅγιες εἰκόνες.

Ὁ φίλος μου ἔβαλε στὴν ἀκρὴ τοῦ γραφείου μιὰ
μποτίλια κρασί, δύο ποτήρια καὶ λίγους μεζέδες. Τοῦ
θυμίζω τὸ λατινικὸ ἔγγραφο καὶ τὴν ἱστορία ποὺ
μοῦ ὑποσχέθηκε.

«Ἄ! ναι... τὴν ἱστορία τοῦ βιολίου τοῦ Οὐγγολί-
νου. Εἶνε ἓνα ἐπεισόδιον κοσμικόν· θὰ προτιμοῦσα κατὰ
ἀπὸ τὸ βίον τῶν Ἀγίων, ἀλλ' ὅς εἶνε, ἱστορία εἶνε
κι' αὕτη.

Ἦμουν πολὺ περίεργος ν' ἀκούσω αὐτὴ τὴν ἀφή-
γησιν, ὅχι τόσο γι' αὐτὴν τὴν ἱδίαν, ἀλλὰ θαρροῦσα
πῶς θὰ μοῦ διαφώτιζε κάπως τὴν ψυχολογία τοῦ
φίλου μου. Ὁ αἰδουσιμώτατος Χέλε ἦταν ἄνθρωπος
στεγνός, εἶχε βλέμμα σκληρό, ἀσκητικὸ ὕψος κληρι-
κοῦ. Αὐτὰ ὅμως μποροῦσαν νὰ φανέροναν μιὰν ἀπό-
λυτη ψυχικὴ πειθαρχία καὶ μιὰν ὑποταγὴν στὸ ἔνδυμα.
Κάτω ἀπ' αὐτὰ ὅμως σὰν νὰ βλεπα ἄλλον ἄνθρωπον,
θεριόμοιο, αἰσθηματικόν, ὀνειροπόλον εὐφάνταστο.

Τσουγγρίσαμε τὰ ποτήρια.

— Gelobt sei Jesus Christus!

— In Ewigkeit. Amen!

Ἦταν παράδοξο ἀλλὰ καὶ κάπως δικαιολογημένο
ὅτι ὁ φίλος μου ἀνέφερε τὸ ὄνομα καὶ τὴ δόξα τοῦ

Κυρίου στὴν ἀρχὴ ἀπὸ κάθε τι ποὺ ἐπεχειροῦσε, ἀκόμα
καὶ στὶς πιὸ ἀπλὲς χαρὲς του.

— Πάω νὰ φέρω τὸ χειρόγραφο τοῦ μακαρίτη
Γυούλα.

Τὸ ἀναζήτησε πρῶτα στὰ ντουλάπια, στὸ κάτω
μέρος τῆς βιβλιοθήκης—ἴσως ἐκεῖ ποὺ φύλαγε τ' ἀρ-
χεῖα τῆς κοινότητος—μὰ δὲν τὸ βρῆκε. Ἐπειτα ἔψαξε
ἐπάνη σ' ἓνα σιγῆρι τοῦ γραφείου.

«Οὔτε ἐδῶ δὲν εἶνε... φοβοῦμαι πῶς τὸ δάνεισα
σ' ἓνα συνάδελφον στὴ Βουδαπέστη ποὺ εἶνε σπουδαῖος
ἀρχαιολόγος καὶ ποὺ ἦρθε πέρισυ νὰ μὲ ἰδῇ. Ὁ
αἰδουσιμώτατος Ταρσίκιος ἔμεινε συλλογισμένος, τὸ μέτωπό
του ξάρωσε καὶ τὸ ὕψος του ἔδινε στενοχωρημένον.
«Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὰς δείξω τὸ τετράδιον
ὅπου γράφει γιὰ τὸν Οὐγγολίνο καὶ τὴ Σελεστίνα Μα-
δαράσου. Μὰ δὲν πειράζει. Θὰ σὰς διηγηθῶ ἐγὼ τὴν
ἱστορία.

Ἐγέμισε τὰ δύο ποτήρια καὶ τσουγγρίσαμε πάλι.

— Gelobt sei Jesus Christus!

— In Ewigkeit. Amen!

Καὶ μὲ μιὰ σιγανὴ θερμὴ φωνὴ (ἀλλοιότητι ἀπ'
ἐκείνη ποὺ εἶχε ὡς τότε) καὶ σ' ἐκλεχτὴ γερμανικὴ
γλῶσσα, ὁ αἰδουσιμώτατος Χέλε μοῦ διηγήθηκε τὴν
ἱστορία τῆς βιολινίστριας.

Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀκριβῶς πόσα χρόνια πέ-
ρασαν ἀπὸ τότε· μπορεῖ νὰ εἶνε πενήντα ἢ κι' ἑβδο-
μήντα.

Ὁ πατέρας τῆς Σελεστίνης ἦταν, ὅπως εἶπαμε,
δασοφύλακας στὸ παλάτι ποὺ εἶδαμε. Ἡ Σελεστίνα
ἦταν δεκοχτὼ χρονῶν καὶ ζοῦσε στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι
μὲ τὴ γαριὰ της, τὴ μητέρα τοῦ Μαδαράσου. Ἦταν
κορίτσι θρησκοφρόνιμον καὶ σιωπηλόν.

Μιὰ μέρα τὴν ἀνοιξὴ ἦρθε στὸ σπῖτι τους ἓνας
μαθητὴς τῆς δασικῆς σχολῆς, μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ
Μαδαράσου· ἦταν γεννημένος κοντὰ στὸ Τριέστι μισὸ
Οὐγγρος, μισὸ Ἰταλός. Ἰσως εἶχε διακοπές, ἢ ἦρθε
ἔτσι, χωρὶς νὰ πάρῃ ἄδεια. Εἴξερε πῶς στὰ μέρη
ἐκεῖνα εἶχε κάποιο συγγενὴ καὶ ἦρθε νὰ τοῦ ζητήσῃ
φιλοξενία γιὰ λίγες βδομάδες. Ὅλες ὅλες οἱ ἀπο-
σκευὲς τοῦ Οὐγγολίνου, καὶ μάλιστα ἡ μόνη του πε-
ριουσία, ἦταν ἓνα βιολί, ποὺ κρατοῦσε κλεισμένον
σ' ἓνα κουτί. Ὁ Οὐγγολίνος νόμιζε τὸν ἑαυτὸ του
μουσικόν, καὶ σὰν κατέλυσε στὸ σπῖτι τοῦ Μαδαράσου,
δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ ἀνεβασμένον στοὺς ἐρεπωμέ-
νους τοίχους, νὰ παῖξῃ ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὸ βράδυ.

Ἡ Σελεστίνα κοιτάζοντάς τον μὲ κάποια ἐπιφύλαξιν
καὶ δισταγμόν, ἀκούγε τὸ παῖξιμον τοῦ Οὐγγολίνου. Ἡ
ἱδίαν ἔπαιζε λίγο σ' ἓνα παλιὸν βιολοντσέλλο, ὅπως
τὴν εἶχε δόξαι ἢ γιὰτὶ της.

Ὁ Οὐγγολίνος ἦταν κακὸς μουσικός, ἦταν ὅμως
ὄρατο παλληκάρι, μελαγχολικός, μὲ κατατομὴ σωστὴ
ρωμαϊκὴ καὶ μ' ἓνα αἰσθηματικὸ ὕψος ἡθοιοῦ δι-
χως ταλέντο. Ἐμεινε στὸ σπῖτι τοῦ θεοῦ του ὡς τὰ

μέσα τοῦ καλοκαιριοῦ, κ' ἔνα πρωὶ τοὺς εἶπε πῶς θ' ἄφηνε γιὰ λίγες μέρες στὴ Βουδαπέστη.

Φεύγοντας ἄφισε στὸ σπιτάκι τὸ βιολί του, μπῆκε σ' ἕνα ποταμιόπλοιο πού ἀνέβαινε τὸ Δούναβη, κι' ἔφυγε γιὰ πάντα.

Ἡ οἰκογένεια Μαδαράου κράτησε τὸ βιολί γι' ἀνάμνησι· γιὰ κάμποσο καιρὸ ἔμεινε τὸ πολύτιμο ὄργανο βουβό, περιμένοντας τὸν ἀδέξιο ἀφέντη του. Ἡ Σελεστίνα κοίταζε τὸ μικρὸ κλειστὸ φέρετρο, τὸ χάδευε μὲ πυρωμένο χέρι, καὶ τὸ βλέμμα της χάνονταν στὶς θαμπὲς κοιλάδες ἀπ' ὅπου ὁ Οὐγολίνος δὲν θὰ γύριζε πιά.

Στὸ τέλος πῆρε θάρρος, ἐτόλμισε ν' ἀνοίξει τὸ κουτί καὶ νὰ πάρει στὰ χέρια της τὸ βιολί. Τὸ ἀκούμπησε στὸ στήθος της κι' ἄρχισε νὰ παίζει. Ἦταν πολύτιμο καὶ σπάνιο ὄργανο, πού εἶχε πέσει, ποὺς ξέρετε πῶς, στὰ χέρια ἐνὸς ἀδέξιου. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, ἔνας μυστηριώδης δεσμὸς ἄρχισε νὰ ἐνώνει τὴν ἀθώα Σελεστίνα καὶ τὸ πολύτιμο βιολί. Ὅσοι νομίζουν πῶς ξέρουν νὰ ἐξηγήσουν τίς ὁρμές καὶ τίς θύελλες πού ξεσπᾶνε μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ μᾶς ποῦν πῶς αὕτη ἡ νεανικὴ καρδιά συγκέντρωσε ὅλες της τίς δυνάμεις πάνω σ' ἕνα ἀντικείμενο, πού ἀντικαταστοῦσε γι' αὐτήν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρε, τὸν ἀγαπημένο της πού εἶχε φύγει.

Ἡ Σελεστίνα ἔσφιγγε τὸ βιολί ἀπάνω στὴ πληγωμένη της καρδιά κ' ἔγινε μεγάλη βιολινίστρια. Ἐδῶ στὸν τόπο μας ὅπου ἀπὸ αἰῶνες ἀτσίγγανοι μουσικοί, πού κίποτε εἶνε μεγάλοι καλλιτέχνες, περιπλανῶνται καὶ μαγεύουν τὸν κόσμον μὲ τὴ πρωτόγονη ἔμπνευσή τους σὰν τὸ βιβλικὸ Ἰουβάλ· σὲ μιὰ χώρα σὰν τὴν Οὐγγαρία, ἕνα τέτοιο φαινόμενο δὲν εἶνε ἐκπληκτικόν. Ἡ Σελεστίνα μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔγινε ἡ δαιμόνια ἐρμηνεύτρια τῶν λαγκαδιῶν καὶ τῶν λόγων πού φιλοξενοῦσε τ' ἀηδόνια μᾶζυ μὲ τὰ ὄνειρα πού τὰ λικνίζει ἡ στέλλα.

Ἐχτὸς ἀπὸ τὴ κυρούλα της, πού τῆς εἶχε μάθει μουσικὴ, σὰν ἦταν παιδάκι, κανεὶς ἄλλος δὲν τὴν δίδαξε. Τὸ πάθος της γιὰ τὸ βιολί κι' ὅλη της ἡ θαυμαστὴ πρωτόγονη τέχνη προήρχονταν ἴσως ἀπὸ τὴ ψυχικὴ ἀναστάτωση πού προκάλεσε τὸ βαθὺ αἶσθημα γιὰ κείνον πού εἶχε φύγει χωρὶς τὸ βιολί του. Τὰ ἐρεῖπια πού εἶδατε, γιὰ κάμποσα χρόνια τὰ νανοῦριζαν οἱ θαυμάσιες ρωμφιδίες της.

Ἄν μοῦ ἐπιτρέπονταν νὰ μεταχειρισθῶ μίαν ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ κείνη πού μοῦ ἐπιβάλλει ἡ πίστις μου καὶ ἡ θεολογία, θάλεγα πῶς οἱ ἥρωες πού εἶχαν ζήσει καὶ πεθάνει ἐκεῖ, γύρω στὸ κάστρο, ἔκλαιγαν ἀπὸ συγκίνηση μεσ' τοὺς τάφους τῶν· οἱ ψαράδες στὶς ἀκροποταμιές, τ' ἀηδόνια τοῦ λόγγου, ὅλοι ἀκούγανε μαγεμμένοι τὸ βιολί τοῦ Οὐγολίνου πού τραγουδοῦσε μὲ χίλιους σκοποὺς τὴ θλίψη μιᾶς ἀπαρηγόρητης καρδιάς· σὰν τῆς Ραχήλ πού θρηνοῦσε τὰ χαμένα της παιδιὰ,

Ὡς τόσο ὅμως πού ἦταν καὶ τί ἔκανε ἐν τῷ με-

ταξὶ ὁ Οὐγολίνος, πού δὲν ὑποπεύονταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά;

Ὅπως κι' ἄλλοι σὰν κι' αὐτὸν εἶχε τραβήξει κατὰ τὴν τύχη του. Ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἕνα χρόνον ὁλόκληρο, βρῆκε μιὰ θέσιν στὸ χιτῆμα ἐνὸς γέρου πλούσιου κόμητα, πού δὲν εἶχε δικὰ του παιδιὰ, παρὰ μόνο μερικὲς ἀνεψιοῦλες. Τὸν Οὐγολίνον, τ' ὁμορφονοῦ παλληκάρι μὲ τὰ μαῦρα μάτια, ἀλλὰ χωρὶς βιολί αὕτη τὴ φορὰ, ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν, μὰ πῶς πολὺ τὸν ἀγαποῦσε μιὰ ἀπὸ τίς ἀνεψιὲς τοῦ γεροκόμητα.

Οἱ δύο νέοι ὠρρίστηκαν αἰῶνια ἀγάπη καὶ ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Μὰ ὁ Οὐγολίνος δὲν ἦταν εὐγενὴς ὅπως ἡ ἀγαπημένη του. Ὁ κόντης Ἱερειμίας πῆγε τότε στὸ Τριέστι, ἐρευνήθηκε ἐκεῖ τὰ πράγματα, καθὼς καὶ στὴ Βενετία, καὶ μὲ λίγη χρηματικὴ θυσία ἀνεκάλυψε, πῶς ὁ Οὐγολίνος κατὰγονταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ Βενετσιάνικη οἰκογένεια καὶ πῶς ἦταν εὐγενής. Μὲ λίγα λόγια, ὁ Οὐγολίνος ἔγινε κόντης, παντρεύτηκε, ἔγινε πλούσιος κ' εὐτυχισμένος.

Ἡ Σελεστίνα ἐν τῷ μεταξὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπιτάκι της, ἀπὸ τοὺς παλινοὺς τοίχους τῶν παραιτυδιῶν, καὶ ἄρχισε μόνη ἢ μᾶζυ μὲ ἄλλους λαϊκοὺς μουσικοὺς νὰ σαγηνεύει καὶ νὰ θαμπώνει τὸν κόσμον μὲ τὴν τέχνη της. Μέσα στὴν ἀκατάστατη αὕτη ζωὴ της, μιὰ μόνη ἐπίμονη ἰδέα τὴν κυβερνοῦσε: νὰ ξαναβρεῖ τὸν Οὐγολίνον.

Οἱ συναυλίες τῆς ἦταν ἀτελείωτες σειρὲς ἀπὸ θριάμβους. Ἀπὸ αἶθουσα σὲ αἶθουσα, ἀπὸ πόλη σὲ πόλη φεγγοβολοῦσε τὸ ὄνομα τῆς Σελεστίνης Μαδαράου. Καὶ νά, ἕνα βράδυ, ἡ Σελεστίνα φθάνει χιλιοδοξαμένη στὴ Βουδαπέστη. Πρὶν ἀρχίσει νὰ παίζει, ἐκοίταζε πάντα μὲ τὴ σειρά τὰ πρόσωπα πού εἶχαν ἔλθει γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ μαγικὸ βιολί τοῦ Οὐγολίνου. Τὸ βλέμμα της ἐρευνοῦσε τὸ σκοτάδι, μήπως ἀνακάλυπτε κείνον πού ζητοῦσε. Μὰ δὲν ἦταν πουθενά.

Ἦταν ἡ δεκάτη βραδιά πού ὅλη ἡ Βουδαπέστη, ἀριστοκράτες καὶ ἀστοί, ἤρχονταν νὰ τὴν ἀκούσουν. Τὸ βιολί της ξανατραγουδοῦσε τὴ παλιὰ θύελλα πού εἶχε συνταράξει τὴν καρδιά της, τραγουδοῦσε ὅμως καὶ τοὺς θρήνους, τοὺς πόθους καὶ τίς ψυχικὲς ὁρμὲς ἐνὸς λαοῦ πού καλπάζοντας πάνω σὲ ἄγρια ἄλογα εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου· καὶ ἡ τέχνη της φανέρωνε τὴν νοσταλγία, τοσούτους πόθους ἀπραγματοποίητους, πού κάθε ἀκροατὴς ἔνοιθε τὴν καρδιά του νὰ ματώνει ἀπὸ τὸν πόνο πού μόνον αὕτη ἔφερε.

Σὰν τέλειωσε μιὰ ἀπὸ τίς παλιὰς της ρωμφιδίες πού τις ἔλεγε «παρὰδεισιο τραγοῦδι», στάθηκε μὲ τὸ βιολί στὸ χέρι καὶ κοίταξε ἐντατικά ὅλα τὰ πρόσωπα στὴν αἶθουσα πού σείονταν ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Σ' ἕνα θεωρεῖο ὁ κόμητας Οὐγολίνος καὶ ἡ ὡραία κόμισσα τὴν χειροκροτοῦσαν μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμό. Ἡ Σελεστίνα ἔμεινε ἀκίνητη, χωρὶς ἀνάσα. Ὁλη της ἡ ζωὴ συγκεντρώθηκε στὴ ματιά της. Μέσα στὸ θό-

ρυβὸ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ρώτησε τοὺς συναδέλφους της μουσικοὺς:

«Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ νέο τὸ ὁμορφονοῦ ζευγάρι, σὲ κείνο τὸ θεωρεῖο;»

«Εἶνε ὁ κόμητας Οὐγολίνος καὶ ἡ γυναίκα του».

Ἡ Σελεστίνα ἔβαλε τότε τὸ βιολί στὸ μικρὸ φέρετρό του καὶ ἀνοίγοντας δρόμον μέσα στὸ πλῆθος, ἔφτασε στὸ θεωρεῖο τοῦ Οὐγολίνου. Ἐχεῖ μπρὸς σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ μπρὸς στὴν ὡραία κόμισσα τοῦ εἶπε:

«Κύριε κόμη, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ἀφίσατε στὸ σπιτάκι μας αὐτὸ τὸ βιολί· σᾶς τὸ ἐπιστρέφω μὲ τὴν ἀδεία σας».

Ἡ Σελεστίνα ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ ἀπὸ τὴ Βου-

δαπέστη. Δὲν ξανάπαιξε ποτὲ πιά. Πέθανε καλόγηρα σ' ἕνα μοναστήρι στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ὁ αἰδαισιμώτατος Ταρσίκιος χαμήλωσε τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμή νοιώσαμε καὶ οἱ δύο κάποια ἀμηχανία. Μὲ μιὰν ἀπότομη ὁμως κίνηση ξαναβρῆκε ὁ συνάδελφός μου τὸν ἑαυτὸ του, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ πέρνωντας τὴ μοτοτίλια εἶπε:

«Vanitas vanitatum!»

Δὲν ἐπιτρέπεται τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ νὰ συγκινοῦνται μὲ τέτοια ἀσήμαντα πράγματα.

Καὶ γεμίζοντας τὰ ποτήρια ξαναεἶπε:

— Gelobt sei Jesus Christus!

— In Ewigkeit. Amen.

(Ἐκ τοῦ ρουμανικοῦ)

ΝΕΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΟΙ ΕΞΗΓΗΤΡΙΕΣ ΞΕΝΑΓΟΙ

Σκέφθηκε ποτὲ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς γιὰ τίς χιλιάδες καὶ μυριάδες περιηγητές, πού κατακλύζουν κάθε χρόνο τὴν Ἑλλάδα, πόσοι φεύγουν χωρὶς νὰ ἔχουν γινώρσει οὔτε ἕναν Ἑλληνα; Ποιὰ εἶνε ἡ ἐπαφὴ τους μὲ τὸν Ἑλληνικὸ λαόν; Γιατί, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὁ τόπος μας ὑπάρχει καὶ γύρω ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, πού ἔρχονται νὰ θαυμάσουν. Ναι, δὲν γνωρίζουν σχεδὸν κανένα Ἑλληνα μορφωμένο, δὲν βλέπουν ἄλλον, παρὰ μικροπωλητὲς μὲ σφουγγάρια, τσάντες, γραμματόσημα, κεντήματα, νταντέλλες, φωτογραφίες κ.λπ. Μόνον ἕναν Ἑλληνα συναντοῦν, μ' ἕναν Ἑλληνα μιλοῦν τὴ γλῶσσα τους καὶ τοῦ ὑποβάλλουν τίς ἀπορίες τους, αὐτὸς εἶναι ὁ ξεναγός, ἡ ἡ ξεναγὸς τους, γιατί δὲν εἶνε πολλοὶ καιροί, πού καὶ μερικὲς γυναῖκες πῆραν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ποιὲς εἶνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ποιὰ εἶνε τὰ καθήκοντά τους; Πῶς μᾶς ἀντιπροσωπεύουν; Αὐτὸ θὰ ἰδοῦμε τώρα.

Ἡ ἐξηγήτρια ξεναγὸς παραλαμβάνει μιὰ ομάδα ἀπὸ ξένους, πρὶν ἀκόμα πατήσουν τὸ πόδι τους στὴν Ἑλληνικὴ γῆ. Αὕτη ἀντιπροσωπεύει γι' αὐτοὺς ὅλες τίς Ἑλληνίδες, ὅλον τὸν Ἑλληνικὸ λαόν. Καλὸν εἶνε νὰ εἶνε Ἑλληνίδα, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ μεταδώσει στοὺς ξένους, ἔστω καὶ περαστικούς, τὴν ἀγάπην γιὰ τὸν τόπον μας καὶ τὴν βαθύτερην του ἐννοια, νὰ εἶνε μορφωμένη πρὸ παντός, νὰ μὴ κατέχει δηλ. μονάχα εἰδικὰ

τὸ θέμα πού θὰ ἐξηγήσει, ἀλλὰ ὅλη τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴ σύγχρονον. Ἐπίσης πρέπει νὰ γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῶν Μεσογειακῶν λαῶν καὶ τίς σχέσεις τους πρὸς τὴν Ἑλλάδα, πρὸ παντός ὅμως πρέπει νὰ μπορέσει νὰ ψυχολογήσῃ τὸ ἀκροατήριόν της καὶ ἀναλόγως νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ἄν εἶνε λ. χ. Γάλλοι, πρέπει ν' ἀναφέρει τὸν Πενὰν καὶ τὴν προσευχὴν στὴν Ἀκρόπολιν, τὸν ἀποικισμό τῶν Ἑλλήνων στὴ Μασσαλία, τὴν ἀποικιακὴν πολιτικὴν τῶν Ἀθηναίων. Ἄν εἶνε Γερμανοὶ θὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀναβίωση τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος στὰ ἔργα τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σίλλερ, γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Σλήμαν καὶ τῶν γερμανῶν ἀρχαιολόγων. Ἄν εἶνε Ἑβραῖοι ἢ Βαλκάνιοι θὰ τοὺς πεί γιὰ τίς σχέσεις τῶν Μεσογειακῶν λαῶν, γιὰ τὴν κάθο-

δο τῶν Δωριέων, γιὰ τοὺς πολέμους τῶν Βυζαντινῶν μὲ τοὺς Σλαῦους κ.λπ. Ἄν εἶνε Ἀγγλοὶ ἢ Ἀμερικανοὶ, θὰ τοὺς ἀναλύσει τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τοῦ Περιοιέως, θὰ τοὺς ἀναφέρει γιὰ τὸ θησαυρὸν τῶν συμμάχων, γιὰ τὴν ἐργασία τῶν δούλων, πόσα ἐστοίχισεν ὁ Παρθενὼν καὶ τόσα ἄλλα.

Δὲν ἰσχυρίζομαστε, πῶς ὅλοι οἱ ξεναγοὶ ἀντιλαμβάνονται ἐπὶ τὴν ἐργασίαν τους, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀντιλαμβάνονται, ὅπως τὸ κάνουν οἱ λίγοι κ' ἐκλεκτοὶ ἀπ' αὐτοὺς. Ἀλλοιῶς θὰ μιλήσῃ μιὰ ξεναγὸς σὲ μιὰν ομάδα ἀπὸ λίγους, ἄλλοιῶς σὲ πολλοὺς. Πρὲ-

Μία ἀπὸ τὰς ἐξηγητρίδας ξεναγούς διδάσκει τοὺς στρατιῶτας τοῦ 1 Συντάγματος.

πει να κατέχει απόλυτα τη γλώσσα στην οποία εξηγεί —δηλ. την Γαλλική, Άγγλική ή Γερμανική— και όχι μόνο πράγματα σχετικά με το θέμα της, γιατί ένα από τα βαρύτερα καθήκοντα της εξηγητορίας είναι ν' απαντά στις άπειρες άποριες, που γεννούνται μέσα στα τόσα διαφορετικά μυαλά των ακροατών της.

Είπαμε παρά πάνω πως ή ξεναγός πρέπει να ξέρει και νεοελληνική ιστορία και ιδίως πρέπει να κατέχει το προσφυγικό ζήτημα. Πρέπει να εξηγήσει στους ξένους τι είναι τα άπειρα εκείνα σπιτάκια που φαίνονται από την Α-ρόπολη, πως ήλθαν οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία και γιατί ήλθαν, γιατί είναι Έλληνες, γιατί πάντα ήταν Έλληνες, αφού οι τέσσαρες από τους επτά σοφούς της αρχαίας Ελλάδας ήταν Ιόνιοι, και να εξηγήσει στους ξένους της και τα σημερινά ιδανικά των Ελλήνων. Πρέπει να φορεί φορέματα από Έλληνικά υφάσματα, ώστε να μπορεί να τους πει τι είναι τα φαντά του χεριού και ποιά σέση έχουν με τις άρχαιες χλαμύδες.

Ο ρόλος της εξηγητορίας είναι επομένως βαρύς και δύσκολος: μέσα σε λίγες ώρες πρέπει να κάνει τον ξένο ν' αγαπήσει την Ελλάδα, να την αγαπήσει συνειδητά και ν' αποκομίσει τις ποιδ καλές έντυπώσεις.

Το έργο της εξηγητορίας είναι ένα ώραίο επάγγελμα για κάθε μορφωμένη γυναίκα, έφ' όσον έχει τη σωματική και ψυχική άντοχη να το αναλάβει με την καρδιά της. Οι τέσσαρες εξηγήτριες που εργάζονται σήμερα υπ' αυτό το πνεύμα είναι οι κ. κ. Μαρίκα Καλογερίκου και Σλούτσκη και αι δεσπ. Ρωξάνη Σωτηριάδου και Έλλη Σεφερλή. Και στις τέσσαρες αυτές γυναίκες πρέπει έμεις να χρωστούμε μεγάλη εύγνωμοσύνη. Με τη προθυμία τους, με το ζήλο και τη μόρφωσή τους κατορθώνουν να βγάλουν άσπροπρόσωπες τις Έλληνίδες εν γένει. Μακάρι να βοθεούν κι άλλες με τον ίδιο ζήλο, που να τις διαδεχθούν μια μέρα στο άληθινά βαρύντατο έργο τους.

ΞΑΝΘΕΣ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΕΣ

Όσοι έπεσκέφθησαν Ευρωπαϊκές πινακοθήκες θα πρόσχαν βέβαια μερικές περιεργες λεπτομέρειες σε πίνακες αρχαιοτέρων καλλιτεχνών, που όφειλονται, άλλες μόν, σε κάποια προσωπική κλίση του καλλιτέχνη, άλλες σε γενικώτερα αίτια, σε χαρακτηριστική ίσως ιδιοτροπία της εποχής κατά την οποία ζούσε ο καλλιτέχνης.

Ποιός δέν παρετήρησεν ότι στις εικόνες του Τιτιανού προέχουν οι κοκκινομάλλες γυναίκες, ο δέ Παύλος Βερονέζε ζωγράφιζε να βρίσκονται σε αντίθεση, ώστε οι μορφές αυτές να τηρεί ή φύσις; Δέν πρόκεινται προς την αναλογία που τηρεί ή φύσις; Δέν πρόκεινται όμως περι άλλης ιδιοτροπίας του καλλιτέχνη, μάλλον μπορούμε να συμπεράνωμε πως στους χρόνους εκείνους ζούσαν στην Ιταλία περισσότερες ξανθές και πυρρότριχες γυναίκες παρά στη δική μας εποχή.

Άλλ' από ανθρωπολογικήν άποψη το συμπέρασμα αυτό φαίνεται άπίθανο, γιατί το χρώμα των μαλλιών είναι από τα σταθερώτερα ν' επισημότερα γνωρίσματα των λαών, ή δέ αναλογία, σύμφωνα με τις έρευνες της συγκριτικής ανθρωπολογίας είναι άμετάβλητη. Έξ άλλου ξέρομεν ότι δέν υπάρχει ιστορικός λόγος που να δικαιολογούσε μια φυλετική μεταβολή στον πληθυσμό της βορείου Ιταλίας από την εποχή του Τιτιανού, γι' αυτό μās μένει μία υπόθεση, ότι δηλ. το ξανθό και πυρρό χρώμα των μαλλιών θεωρούνταν κατά τάν 16ον αιώνα στην Ιταλία ως άπαραίτητον δείγμα καλλονής και όσες γυναίκες δέν τα είχαν εκόιταζαν να τα αποκτήσουν με τεχνητά μέσα. Είναι έντελως άπίθανον αι Ιταλίδες των χρόνων εκείνων να μεταχειρίζονταν τις άκαλαίσθητες ξανθές περούκες που φορούσαν αι γυναίκες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, ούτε μπορεί κανείς να πιστέψη πως καλλιτέχνη όπως ο Τιτιανός και ο Παύλος Βερονέζε θάναγνώριζαν μια τέτοια έκτροπη της μόδας. Ποία όμως γνώμη έπεκρατούσε τότε περι του ώραιότερου χρώματος μαλλιών, το δείχνει ο Τιτιανός στα μαλλιά της Αφροδίτης του που βρίσκεται στη πινακοθήκη της Δρεσδης, του ιδεώδους αυτού της γυναικειάς καλλονής, και τα όποια ζωγράφιζε έλαφρώς πυρρά.

Πρέπει λοιπόν να παραδεχθώμεν ότι το πλήθος των ξανθών και κοκκινομάλλων Ιταλίδων των χρόνων εκείνων όφειλαν το χρώμα των μαλλιών των στη τέχνη, στη χρήση κάποιας βαφής ή μάλλον λευκαντικής σκευασίας.

Η γνώμη αυτή ένισχύεται εάν παρατηρήση κανείς έναν όλιγώτερον γνωστό πίνακα του Βερονέζε που βρίσκεται στη Βενετία. Η περιέργη όσον και ώραία αυτή εικόνα παριστάνει μερικές δέσποινες της Βενετίας που κάθονται σε μια ήλιόλουστη ταράτσα: αι δέσποιναι αυτάι καταγίνονται στη βαφή των μαλλιών των τρίβοντας αυτά με κάτι ύγρo και εκτιθέμεναι συγχρόνως στο φως και στον άέρα. Το ζήτημα ότι αι Ιταλίδες του 16ου αιώνα έβαφαν τα μαλλιά τους λύεται έτσι, δέν είναι δέ άρκετά ένδιαφέρον ώστε να το αναφέρουν οι σύγχρονοι χρονογράφοι. Δέν στερείται όμως επιστημονικού ένδιαφέροντος ή εξέταση με τι σκευασίες έβαφαν αι γυναίκες της Βενετίας τα μαλλιά των για να επιτύχουν το κοκκινωπό εκείνο χρώμα, όπως το ήθελε ή μόδα της εποχής εκείνης. Είναι γνωστόν ότι τα μαύρα μαλλιά άνθίστανται πολύ κατά των χημικών επιδράσεων, θεωρείται μάλιστα άδύνατον να λευκανθούν τα σκούρα μαλλιά χωρίς να καταστραφούν. Γι' αυτό οι χημικοί έδειξαν μεγάλο ένδιαφέρον όταν το 1874 ή τότε άκριβώτατα πωλούμένη σκευασία που μετέβαλλε τις μαύρες τρίχες εις ξανθές περιείχε σώμα σπάνιο και ως τότε άγνωστο, το υπεροξειδίο του ύδρογόνου (eau oxygenée) που είναι άλλως τε και σήμερα το μόνο μέσον για να κάμη τα σκούρα μαλλιά ξανθά. Δέν είναι παράδοξον οι άλχημιστάι του 16ου αιώνα να γνώριζαν την

παρασκευήν του λευκαντικού τούτου υπεροξειδίου του ύδρογόνου. Υπάρχουν άλλως τε και διεσώθησαν συνταγαί για βαφή των μαλλιών των χρόνων εκείνων. Ο εκ Νεαπόλεως Giambattista Porta στο βιβλίο του «Φυσικής Μαγείας βιβλία είκοσι» αναγράφει περισσότερες από δώδεκα τέτοιες συνταγές. «Υμείς», λέγει, «συμβουλευόμε τις γυναίκες πως μπορούν να γίνουν λευκές, λείες, ξανθές κι ώρατες για ν' άρέσουν στους συζύγους των».

Ός γνήσιον τέκνον της εποχής του ο Porta δίδει το γέρας στις ξανθές, άλλ' οι συνταγές του είναι τόσο περιπλοκές και άπαιτούν τόσο δυσεύρετα συστατικά που δέν μπορούν πια να χρησιμεύσουν σήμερα, που τόσο προώδευσεν ή φυσιογνωσία.

Άλλά και τότε αναμφιβόλως θα είξεραν την εξαίρετα λευκαντικήν ιδιότητα των αιθερίων ελαίων, ιδίως της τερεβενθίνης: κάθε ζωγράφος ξέρει ότι ο φελλός της μοτιλίας, όπου φυλάττει το νέφτι, λευκαίνεται με τον καιρό από τους άτμούς του. Αυτό το γεγονός εξηγεί εν μέρει και τις συνταγές του Porta που αναγράφουν ένα σωρό εκχυλίσματα φυτικών ουσιών που περιέχουν άφθονα αιθέρια έλαια, από τις φλούδες των πορτοκαλλιών και λεμονιών, από το θυμάρι, το μάραθρο και άλλα. Οι ουσίες αυτές δέν ήσαν άπλως άρωματικά πρόσμύγματα, άλλα τα ούσιωδέστερα συστατικά της σκευασίας. Αι γυναίκες που έτριβαν μ' αυτές τα μαλλιά τους, όπως τις ζωγράφησεν ο Βερονέζε, και που εκτίθονταν κατόπιν στον ήλιο στη ταράτσα του σπιτιού των, παρσκευάζον εν άγνοία τους υπεροξειδίου του ύδρογόνου, την αυτή δηλ. ουσία, που και ή σημερινή έπιστήμη παρέχει και τώρα στις φιλάρεσες που θέλουν να έχουν ξανθό κεφαλάκι και άσπρη επιδερμίδα.

A. Σ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΜΕΛΑ

Η Άλεξάνδρα Μελά, μια από τις Έλληνίδες που πολύτιμες προσέφεραν υπηρεσίες κατά το διάστημα των πολέμων άπέθανε προδ όλίγων ήμερών.

Τα εύγενικά αισθήματα που περιεκλειε ή ψυχή της τα καθοδηγούσε ή άγνη προς την Πατρίδα άγάπη. Την πατρίδα της την ήθελε μεγάλη και τρανή. Γι' αυτό και άρχισε την κοινωνικήν της εργασία εις το Λιδασκαλείον των Νηπιαγωγών, συνειργάσθη με την άείμνηστον Αικ. Λασκαρίδου δια την μόρφωσιν των νηπιαγωγών αι όποιαί, άπόστολοι έννοιόι, έστέλλοντο εις την αλύτρωτον τότε Ελλάδα να μορφώσουν τα Έλληνόπουλα.

Τα κορίτσια αυτά, τα περισσότερα, από την Ήπειρον και Μακεδονίαν, εύρισκαν κοντά στην Άλεξάνδρα Μελά την άγάπη, την υποστήριξη, την βοήθεια που θα είχαν αν ήσαν μαζί με τους δικούς τους.

Στόν πόλεμο του 1912 ή Άλεξάνδρα Μελά εκ των πρώτων εύρέθη κοντά στους πληγωμένους. Από την Ελασσόνα ως την Θεσσαλονίκην όπου παρέμεινε—

έπλυνε πληγές, έπέδεσε τραύματα, περιποιήθηκε άρρώστους.

Άκούραστα εξηκολούθησε και κατά το 1913 με την αυταπάρνησι που την διέκρινε να νοσηλεύει τους στρατιώτας στα νοσοκομεία.

Πιστή πάντοτε εις το καθήκον όταν τα παλληκάρια μας έμάχοντο στο Μακεδονικόν μέτωπον, με την ίδια πάντοτε άφοσίωσι έπεριποιείτο και άνεκούφιζε τους πόνους και τα βάσανα της άρρώστειας.

Και ένφ ειχεν άσθενήσει, λησμονούσε όλότελα τον εαυτόν της, για να σώση τον άρρωστό της. Μάταιαι αι συμβουλαι και συστάσεις των οικείων της. Έπρεπε με κάθε θυσία να σωθή το «παιδί» που έκινδύνευε από πλευριτιδα. Να μη κουνήσει από κοντά του, να ξενυχτίση, σιγμμή να μη το άφήση.

Το «παιδί» εσώθηκε. Άλλά έπληξε την άρρώστεια ή «Άδελφή». Έμεινε ραγισμένη.

Ποτέ δέν παραπονέθηκε, ποτέ δέν βαρυγκόμησε, καρτερική γλυκειά με το μειδίαμα στα χείλη και την άπέραντη καλωσύνη άκόμη και στην ήσυχη ζωή που ήτανε καταδικασμένη τα τελευταία χρόνια, ζητούσε να φαίνεται πάντοτε χρήσιμη, να βοηθεί, να άνεκουφίζει.

P. Σ. Γ.

Στη περιφέρεια του Άγ. Γιάννη του Ρέντη, πλησίον του Σιδηροδρ. Σταθμού Λαρίσης, βρίσκεται μια μάνδρα όπου κατοικούν σαράντα πτωχές οικόγενειες σε μικρά χαμηλά δομάτια. Άκριβώς έξω από τη μάνδρα είναι ένας λάκος γεμτός άκάθαρτα νερά που έχει μια περιφέρεια 200 μέτρων και βάθος 4 μέτρων. Εις τόν λάκον αυτόν έπεσε προ εβδομάδων το τριετές κοριτσάκι του εργάτη Ν. Νικολάου ένφ έπαιζε και θα πνίγονταν εάν δέν το έσωζε ο Βασ. Λιμονής Ιχθυοπώλης εκ Κωνσταντινουπόλεως, που δέν μπόρεσε όμως να σωθή ο ίδιος και βρήκε τόν θάνατο εις τα βρώμικα νερά του λάκου. Οι παρευρισκόμενοι μπόρεσαν να τόν ανασύρουν μόλις μετά 1/2 ώρα, νεκρόν. Η «Ελληνίς» διερχομένης τη βαθεία εύγνωμοσύνη της μητέρας του σωθέντος παιδιού, εκφράζει συγχρόνως και τόν θαυμασμόν όλων των λοιπών μητέρων για την αυταπάρνησι και τόν ήρωισμό του άτυχούς θύματος, που έθεσε την προς τόν πλησίον άγάπη υπεράνω από τη ζωή του.

Την 1 Μ.ΐου έγιναν τα έγκαίνια του νέου Μουσείου Κορίνθου το όποϊον έδώρησεν εις την Ελλάδα ή φιλέλλην Άμερικανίς κ. Άντα Μούρ-Σμώλ. Το μουσειον αυτό, εις ώραϊστάτην τοποθεσίαν χτισμένο, στεγάσει τ' αρχαιολογικά κειμήλια που έφεραν εις φως αι άνασκαφαί της Κορίνθου Η δωρήτρια που έπεσκέφθη την Ελλάδα για πρώτη φορά προ έξαστίας, άνετρεφη, καθώς λέγει, από τόν πατέρα της με τη λατρεία της Ελλάδος: την άνέγερσιν του μουσείου θεωρεί ως φόρον τιμής και θαυμασμού προς τόν

τόπον μας. Η Ελληνική Κυβέρνησις ἀπένειμεν εἰς τὴν εὐγενὴ ξένην τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ὁ δὲ δήμαρχος Κορίνθου τὴν ἀνεκέρυσεν ἐλίτιμον δημό- τιδα τῆς πόλεως του.

Ο Ροταριανὸς Ὁμιλος Ἀθηνῶν διοργανῶσεν ἀπὸ τὰς 28 Ἀπριλίου—5 Μαΐου, ἐπ'εὐκαιρίᾳ τῆς Διε- θνοῦς Ροταριανῆς Ἑβδομάδος, Ἑβδομάδα τοῦ Παι- διοῦ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίναν διαλέξεις εἰς τὸν Παρ- νασόν. Τὴν πρώτην ὁμίλιν ἔκαμεν ἡ κ. Ἀννα Τρι- ανταφυλλίδη με θέμα: «Ἡ θέσις τῆς μητρὸς καὶ τῆς οἰκογενείας ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν νέων». Τὸ κατὰ Παρα- σκευὴν ἑβδομαδιαῖον γεῦμα τῶν Ροταριανῶν ἐδόθη τὴν 4ην Μαΐου στὸ Μαράσλειο Διδασκαλεῖο, ὅπου τὰ μέλη τοῦ ὁμίλου συνέφαγαν με τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας τοῦ Διδασκαλείου ἀπὸ τὸ σχολικὸ συσσί- τιο, καὶ ἐπεσκέφθησαν κατόπιν τὸ σχολεῖο. Ὁμιλη- τῆς τῆς ἡμέρας ἦταν ὁ ἱατρός κ. Λαμπταδάριος, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα τῶν σχολικῶν συσσιτίων. Πλὴν τῶν Ροταριανῶν, παρεκάθησαν στὸ γεῦμα καὶ πλείστοι ἀντιπρόσωποι σώματιων, ἐχόντων σχέσιν με τὸ παιδί.

Ἡ Κρητικὴ Ὑφαντουργία ὁ «Διπλοῦς Πέλεκυς», ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Φ. Καλοῦσης ἐξέθεσε καὶ φέτος εἰς τὸ κατάστημα τῆς «Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης» ὁδὸς Βουκουρεστίου, ὁρατότατα εἶδη ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ γοῖστο των καὶ γιὰ τὸ τέ- λειον τῆς κατασκευῆς των. Ἡ κ. Καλοῦσις κατέχει ζηλευτὴν θέσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑφαντικὴν τέχνην, καὶ ἡ ἐργασία τῆς εἶνε ὄντως ἐθνικὴ.

Ἡ γνωστὴ ἐξερευνητριά Νίνα Ριαβοτόβα διωρί- στηκε διοικητὴς τῆς βορείου Σιβηρίας. Τοὺς ἀκαδη- μαϊκοὺς της τίτλους ἀπέκτησε μόλις πρὸ τριετίας στὸ πανεπιστήμιον τοῦ Λένινγκραντ, καὶ θὰ εἶναι βέβαια ἡ πρὸ νέα γυναῖκα διοικητῆς.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν ἀπεφάσισαν στὸ τελευ- ταῖο Πανινδικὸ γυναικεῖο συνέδριον νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, ὅπως στείλῃ εἰς τὴν Διεθνή Διάσκεψιν Ἑργασίας μίαν ἐντεταλμένην τῶν ἐργατριῶν τῶν ἐρ- γοστασίων, τῶν μεταλλείων, τῆς καλλιτεχνίας καὶ ἄλ- λων βιομηχανιῶν, ποὺ θὰ ἔχει συγχρόνως καὶ τὴν ἐντολὴν τεχνικοῦ συμβούλου.

Ὁ γεν. διοικητὴς τῶν Φιλιππίνων Νήσων υπέ- γραψεν ἐσχάτως νόμον διὰ τοῦ ὁποῖου χορηγοῦνται πολιτικὰ δικαιώματα σὺν τῶν γυναικῶν. Ὅταν συνεξη- τεῖτο ὁ νόμος ἐπὶ τῇ Βουλῇ ὁ διοικητὴς ἐδήλωσεν: «Ἐχὼ πεποίθησιν πῶς αἱ γυναῖκες θὰ μᾶς βοηθή- σουν νὰ διορθώσωμε τὰ κοινωνικὰ ἀδικίαι».

Γυναῖκες στέλνουν δημόσιες ὑπηρεσίες. Ἡ μεγάλη Βασιλικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ εἶχε σχημα- τισθῇ γιὰ νὰ ὑποδείξῃ μέτρα γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, περιέλαβε, μαζὺ με ἄλλες ὑποδείξεις τῆς, καὶ μία ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἐργασία τῶν γυναικῶν. Ἡ ὑπόδειξις αὕτη, λέει, ὅτι ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς γυναίκας πρέπει νὰ τηρηθῇ τὸ ἀξίωμα «ἐλεύθερο πεδίου δράσεως καὶ ὄχι φεβορισμὸς». Αὐτὸ σημαί-

νει ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ, ὅτι ὅλες οἱ θέσεις τῆς πολιτικῆς ὑπαλληλίας πρέπει νὰ εἶνε προσίτες καὶ στὰ δύο φύλα ἕξ ἴσου, ἐκτὸς σὲ ἐξαιρετικὰς περιστά- σεις ὅπου λόγοι δημόσια ἀναγνωρισμένοι, ζητοῦν ἐξαιρεσὶν στὸν κανόνα αὐτόν. Γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῶν οἱ συστάσεις αὗται, ἡ Βασιλικὴ Ἐπιτροπὴ συσταίνει σὲ ὅλα τὰ Ὑπουργεῖα νὰ ἐπιθεωρήσῃν τὸ προσωπικὸ τους καὶ νὰ ἐξετάσῃν ὅλους τοὺς νόμους ποὺ εἰδικὰ προβλέπουν θέσεις ὅτι θὰ καταληφθῶν ἢ μόνον ἀπὸ ἄνδρες ἢ μόνον ἀπὸ γυναῖκες. Στὸ ἐξῆς οἱ γυναῖκες θὰ ἀποκλείωνται μόνον ἀπὸ τὰς ἀποικιακὰς καὶ τὰς στρα- τιωτικὰς ὑπηρεσίας. Στὶς ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας θὰ γίνωνται δεκταί.

Ἡ Βασιλικὴ Ἐπιτροπὴ ἐσημείωσε ὅτι σήμερον πολὺ ὀλίγες ἀνώτερες θέσεις κατέχονται ἀπὸ γυναῖκες, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς θέσεις ἐπιθεωρητῶν, καὶ συνιστᾷ σὺν τῇ ὑπηρεσίᾳ νὰ μὴ φέρουν προσκόμματα σὲ γυ- ναῖκες ποὺ ἔχουν τὰ προσόντα νὰ καταλάβουν ἀνώ- τερες διοικητικὰς θέσεις. Ἐπίσης συνιστᾷ σὺν τῇ ὑπηρεσίᾳ νὰ μὴ ἐφαρμόζωσιν τὴν ἐγκύκλιον ποὺ συνιστᾷ σὺν τῇ παντρεμμένης γυναίκας νὰ ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν ἐργασία τους μετὰ τὸν γάμον, ὅταν τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας εἶναι νὰ παραμείνῃ ἡ καλὴ ὑπάλληλος. Λέει, ὁμῶς ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ παραμένουν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ μετὰ τὸν γάμον, δὲν θὰ ἔχουν δικαίωμα γιὰ τὸ ἐπίδομα τοῦ γάμου ποὺ πέρνουν ὅσες ἀποχωροῦν. Εἰδικῶς προβλέπονται οἱ περιπτώσεις ἐπαναδιορισμοῦ γυναικῶν μετὰ τὸν γάμον τους ὅταν δὲν μποροῦν οἱ ἄνδρες τους νὰ τὰς συντηρήσῃν ἢ ὅταν ἔχουν ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους.

Τέλος ἡ Ἐπιτροπὴ παραδέχθηκε ὡς ἀξίωμα τὴν ἴση πληρωμὴ γιὰ ἴση ἐργασία γιὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Στὶς τελευταῖες δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Ἀγγλίας ἐξελέγησαν εἴκοσι πέντε γυναῖκες ἐν τῷ δημοτικῷ συμ- βούλιον τοῦ Λονδίνου.

Ὁ τίτλος «Master of arts» ποὺ σπανίως ἀπο- νέμεται σὲ γυναῖκα, δόθηκεν ἐσχάτως ἀπὸ τὸ πανε- πιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης ἐπὶ τῇ ἀστρονόμῳ κ. Ethel Bellamy γιὰ τὰς πολὺτιμες ἐργασίας τῆς ποὺ ἐξέτε- λεσε ἐπὶ τριάντα χρόνια ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ ὡς ἄνω πανεπιστημίου.

Μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐκθεσις ἀπὸ γυναῖκες ζωγράφων ἐγένεν ἐσχάτως ἐν τῷ Στούντιον τῆς κ. Ρώκ. Αἱ κ.κ. Ἀλέκα Στύλου-Διαμαντοπούλου, Πολυξένη Δη- μαρά καὶ Ζίκα Παγκάλου ἐξέθεσαν τὰ τελευταῖα ἔργα των, ποὺ ἀποτελοῦν μίαν σπουδαίαν συμβολὴν ἐν τῇ ἐν γένει καλλιτεχνικῇ κίνησιν τοῦ τόπου μας. Κοντὰ σὲ τὰς ἀνωτέρω καλλιτέχνιδες ἐξέθεσε καὶ ὁ κ. Δ. Ματσού- κης διάφορες μακέττες γιὰ μεγάλα θεατρικὰ ἔργα ποὺ εἶναι πολὺ ἀξία προσοχῆς.

Μίαν νέαν ἐργατρίδα τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας ἐρ- χεται νὰ παρουσιάσῃ ἡ «Ἑλληνίς» στὰς ἀναγνω- στρίδας τῆς.

Τὴν κ. Εὐριδίχην Ἀποστολάκη. Νεωτάτη ἐδεῖξε τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸ παιδί ἐργασθεῖσα, εἰς τὸ

Τὸ Χρῶμα σας

Προσελκύει τοὺς ἄνδρας;

Πῶς δά τὸ μάθετε

γυαλίζῃ. Δὲν θὰ σᾶς στοιχίσῃ περισσότερο νὰ μεταχειρίζεσθε ποῦδρα, ποὺ ἀρμόζει ἐν τῇ ἐπιδερ- μίδι σας. Ἐὰν δοκιμάσητε θὰ διαπιστώσητε ἀμέσως πόσῃν ἀξίαν ἀποκτήσατε, πόσῃν δύναμιν ἔχει ἡ μαγευτικὴ σας χάρις. Ἀπαιτήσατε τὴν ποῦδρα Petalia.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΙΚΟ

ΣΑΠΟΥΝΙ

ΔΙΑ ΤΟ

ΠΛΥΣΙΜΟ

ΜΕΤΑΞΕΥΤΟΝ,

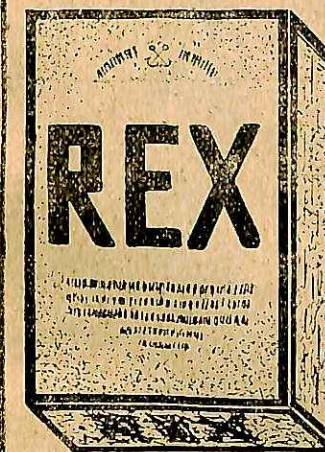
ΦΑΝΕΛΛΟΝ,

ΛΕΠΤΟΝ

ΥΦΑΣΜΑΤΟΝ

ΚΤΛ.

ΑΛΕΠΟΥΔΕΛΗΣ & ΣΙΑ

ΜΗ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

ΟΜΜΑΤΟΨΑΛΙΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΤΥΧΟΝΤΑ

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ!

Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης τῶν κον- στάλλων μας, ἡ πλουσία συλλογὴ τῶν σχεδίων μας «Montures» καὶ ἡ ἀνεγνωρισμένη εἰδικότης μας, ἐγγυῶνται τὴν ἀκριβὴ ἐκτέ- λεσιν τῶν συνταγῶν τῶν κ. κ. Ὀφθαλματρῶν.

ΟΠΤΙΚΟΣ

Δ. Ι. ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 5Α

ΚΑΤΩΘΕΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

(Πλησίον Πλατείας Συντάγματος)

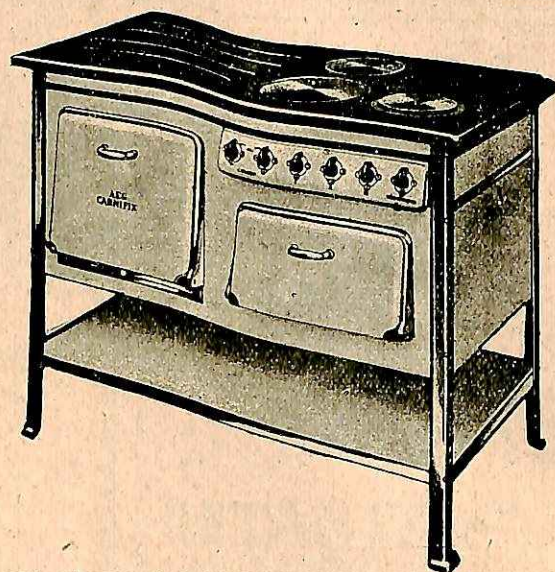
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ",

ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

ΜΑΓΕΙΡΕΙΑ

AEG

“ΒΟΤΡΥΣ,,

ΚΟΝΙΑΚ

ΒΕΡΜΟΥΤ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

Αθηνάς 27 Τηλ. 22-207

Λατ. Αγ. Γεωργίου Καρύτση-Τηλ. 20-461

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σταδίου 15 Δ'-Αθήναι

Τηλεφ. 21-711-21-712

“ΜΑΡΚΟ,,

Οἶνος ἐπιτραπέζιος (σαχαιός)

Λευκός - Ξυδρός - Ροζιτίνης

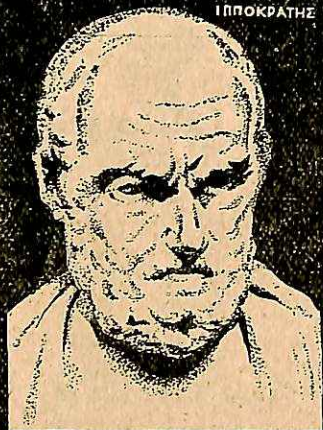
προεξέσεως Μαρκοπούλου (Μεσογείων)

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ - ΤΗΛ. 20-461

ΜΕΤΑΞΩΤΑ “ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,,

ΟΦΕΛΕΙΝ ΜΗ ΒΛΑΠΤΕΙΝ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Ἐπὶ μίαν δευαετίαν
ἐπιυράτει σταθε-
ρῶς λόγῳ τῆς ἀ-
νεγνωρισμένης εὐ-
χαρίστου γεύσεως,
ἐπισημονιότητος
καὶ λογικῆς τιμῆς.

ΟΔΟΝΤΟ-
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ravinos

ΜΗΝΥΤΟΡ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Τις Τσάντες σας, Ζώνες καὶ ὅλα τὰ
Εἶδη τοῦ Ταξιδίου εἰς ἀπαράμιλλον
τελειότητα μόνον στὸ γνωστό σας Κα-
τάστημα.

Γ. ΚΥΠΡΙΟΥ & Μ. ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗ

Ρόμβης 7 Ἀθήναι

Τηλ. 21-506

ΜΕΤΑΞΕΙΑ

Μητιάδης 33

ΚΕΝ

Νέον Κατάστημα
ΕΡΜΟΥ 33

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ

Ὅ,τι ἀκριβῶς καὶ διαρκῶς λανσάρει
ἡ Παριζιάνικη

— HAUTE COUTURE —

παραλαμβάνεται πάντοτε πρῶτον
στὰ Καταστήματα

N. ΜΟΡΦΙΝΗ

καὶ

— **K. ΠΑΞΙΜΑΔΑ** —

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 34

Τηλέφωνον 20-555

σωματεῖον «Μικραὶ Φίλαι τῶν Πτωχῶν» ἀπὸ τῆς ιδρύ-
σεως δὲ τῶν Βρεφοκομικῶν Σταθμῶν τοῦ Πατριωτι-
κοῦ Ἰδρύματος προσέφερε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὰς ὑπὴ-
ρεσίας τῆς μετὰ τὴν καὶ ἀλτρουισμόν.

Πρὸ διετίας ἠκολούθησε σποιδὰς εἰδικὰς εἰς τὴν
Παιδοκομικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρι-
σίων καὶ ἔλαβε δίπλωμα ἀδελφῆς ἐπισκεπτρίας ἑλ-
θοῦσα 3 μετὰ 37.

Αἱ ἔχουσαι τὸ ἀνωτέρω δίπλωμα ἔχουν εἰδικο-
ποιηθῆ στὰ ζητήματα προστασίας μητρὸς καὶ παι-
διοῦ, ἀλλὰ εἶνε συγχρόνως καλὰ κατηρτισμένοι δι'
ὅποιανδήποτε ἐργασίαν κοινωνικῆς προνοίας εἰς νο-
σοκομεῖα, κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις, λαϊκὰς κατοικίας
καὶ στὴ προστασία τῶν εἰς ἡθικὸν κίνδυνον εὐρισκο-
μένων παιδιῶν.

Με πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ κό-
σμου διεξήχθη στὸν Παρνασσὸ ἡ Φιλολογικὴ καὶ
Μουσικὴ Ἀπογευματιανὴ τῆς Μυρτιώτισσας, στὴν
ὁποία σινέπρασεν εὐγενῶς ἡ διακεκριμένη καλλιτέχνης
τοῦ ἀσματος κυρία Μάγνη Καρατζῆ. Ἡ Μυρτιώτισσα
ἀπήγγειλεν ἀριστοτεχνικὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ,
Μαβίλη, Βαλαωρίτη, Παλαμᾶ, Μαλακάση καὶ Πορ-
φύρα, στὸ τέλος δέ, κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν, τὸ δικό
της ἑξοχο ποίημα «Βραδείαζει».

Τὴν ὁραίαν εἰσηγητικὴν ὁμιλίαν τῆς κ. Αὔρας
Θεοδοροπούλου «Ἡ Νεοελληνικὴ Ποίησις στὴ Μου-
σικὴ μας» δημοσιεύομεν κατωτέρω:

«Ἡ ποίηση καὶ ἡ μουσικὴ, δίδυμες ἀδερφές, ποιά
τάχα νὰ γεννήθηκε προτύτερα; Κανένας δὲν θὰ μπο-
ρέσει νὰ τὸ πῇ. Στὰ χεῖλη τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιστῆ
μαζὶ ἀναβλύζουν, ἀξεχώριστες μέσα ἀπὸ τὴ βρυσσο-
μίαν τῆς ψυχῆς του. Καὶ τὰ λόγια μετὰ τὸ σκοπὸ εἶναι
ταιριασμένα τόσο, πὺν διαβάξοντας ἓνα ὁποιοδήποτε
δημοτικὸ τραγοῦδι, ἀκοῦμε μέσα στὸ νοῦ μας νὰ τὸ
συντροφεύει ἡ μελωδία του. Στὰ τραγοῦδια: «Ὁ Γέρω
Λῆμος», «Παντρέουν τὴν ἀγάπη μου», «Κάτω στοῦ
Βάλτου τὰ χωριά», «Ἡ Πενταγώτισσα» καὶ σὲ τόσα
καὶ τόσα ἄλλα, δὲν μπορούμε νὰ ξεχωρίσουμε τὸ στίχο
ἀπὸ τὴ μουσικὴ. Ἄν ξεχάσουμε τὰ λόγια, μὲς τὰ θυ-
μίζει ὁ σκοπός, τόσο συνυφασμένα εἶναι τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα εἶναι πᾶς ἐξακριβωμένο πὺς
ποίησις καὶ μουσικὴ ἦταν ἓνα. Ἡ ποίηση ἦταν ἡ
βάσις, ἡ οἰκοδομὴ, ἡ φόρμα. Ἡ μουσικὴ, τὸ στολίδι,
ἡ ἔκφρασις, τὸ χρῶμα. Οἱ ἴδιοι ρυθμικοὶ νόμοι διέ-
πουν καὶ τὶς δύο. Ἀργότερα, στὸ Βυζάντιο, ἡ ἔμνω-
δία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας συνεχίζει τὴν ἀρ-
χαία παράδοση. Οἱ Βυζαντινοὶ ἕμνογράφοι εἶναι
ποιητὲς καὶ μελωδοὶ μαζὶ. Ἡ σεμνὴ καὶ αὐστηρὴ με-
λωδικὴ γραμμὴ τῶν τροπαίων ἐκφράζει ὅλη τὴν
κατανυκτικὴ ἔξαρσιν τῆς θρησκευτικῆς ποίησης.

Μὰ κάποτε, μετὰ τὸν καιρὸ, ποίηση καὶ μουσικὴ
ξεχωρίζουν, γιὰ νὰ τραβήξουν καθεμὴ τὸ δρόμο τῆς,
ἡ ποίηση μέσα στοῦ στοχασμοῦ τοὺς πολὺπλοκούς
λαβυρίνθους, ἡ μουσικὴ, στῆς πολυφωνίας καὶ στῆς
ἁρμονίας τὰ μαγικὰ παλάτια. Χειραφετημένες τῶρα

ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ζητοῦν κάθε ἰσχυρὸν ἑνὸς κόσμου δικό της.

Καὶ ἡ μουσικὴ, πλουτίζοντας ὁλοένα τὸν ἀπὸ τὴν
τῆς θησαυρὸ μετὰ τῶν ὁργάνων τὴν πολυφωνία, δι-
μουργεῖ τὶς καθαρά μουσικὰς μορφὰς τῆς οὐσίας
καὶ τῆς συμφωνίας.

Μὰ πάλι, σὰ νάποξητοῦσαν ὅλο τοῦτο τὸν καιρὸ
ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἔρχεται ἡ ὥρα πὺν ξανασιμῶν.
Ἀφοῦ κλείσει ἡ ἀπόλυτη, ἡ καθαρὴ μουσικὴ ἓνα
τέλειο κύκλο μετὰ τὸ τιτανικὸ ἔργο τοῦ Μπετόβεν,
δίνουν πάλι τὰ χεῖρια, μουσικὴ καὶ ποίηση, στὴν 9ῃ
συμφωνία, μέσα στὶς οὐράνιες στροφὰς τοῦ Ὑμνου
τῆς Χαρᾶς.

Καὶ νὰ πάλι μιὰ καινούρια ἀνοιξὴ ξεπροβάλλει.
Τὸ λυρικὸ τραγοῦδι—τὸ lied—ἐνώνει σφιχτὰ τοὺς
δύο κόσμους σὲνα ἑνιαῖο καλλιτεχνικὸ δημιούργημα.
Ὁ Schubert καὶ ὁ Schumann βρίσκουν τὴ μουσικὴ
τοὺς ἔμπνευσιν μέσα στοῦ Γκαίτε καὶ στοῦ Χάινε
τοὺς λυρικούς στοχασμούς. Καὶ ἀκολουθώντας τὰ χνά-
ρια τοὺς, ὅλοι οἱ νεώτεροι μουσικοὶ ζητοῦν μέσα στὸν
κόσμο τῶν ποιητῶν τὴν ἀδερφή τους ψυχὴ γιὰ νὰ
ταιριάξουν τὸ τραγοῦδι τοὺς μετὰ τὸ στίχο. Ὁ Hugo
Wolff ψάλλει μαζὶ μετὰ τὸν Mörike, τὸν Γκαίτε, καὶ
τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελο. Ὁ Debussy χρωματίζει μου-
σικὰ τὸν Pierre Louys, τὸν Verlaine, τὸν Bau-
delaire.

Σὲ μᾶς ἐδῶ κατὰ ἀνάλογο ἐστάθηκε. Ἐπειτα ἀπὸ
τὸ αὐθόρμητο καὶ ταυτόχρονο ἀνθίσμα ποίησης καὶ
μουσικῆς στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, ἡ ποίηση ἀποχω-
ρίζεται, ζεῖ τὴ δική της ζωὴ. Παίρνει βάθος καὶ
πλάτος μέσα στοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ ἀπρό-
σωπος λαϊκὸς ποιητὴς γίνεται ἄτομο μετὰ πολὺτροπὴ
ψυχροσύνησιν. Τὸ ἐσωτερικώτατο, ὑποβλητικὸ, ποιη-
τικὸ ἔργο τοῦ Σολωμοῦ ἀνοίγει τὸ δρόμο στὴν ποιη-
τικὴ γενιά πὺν τὸν ἀκολουθεῖ, πλουτίζοντας ὅλο
καὶ μετὰ καινούρια χαρίσματα τὴν ἑλληνικὴ λύρα.
Ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Μαρκοράς, καὶ ἀργότερα ὁ Μαβί-
λης, ὁ Γρυπάρης, ὁ Μαλακάσης, ὁ Πορφύρας, ὁ Κα-
βάφης, ὁ Σικελιανός, καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλους ὁ Παλα-
μᾶς μετὰ τὸ μεγαλόπνοο ἔργο του, μετὰ τὴν ἀλήθεια—
«Ἐκατὸ φωνές» τῆς λύρας του, χτίζουν ὅλοι μαζὶ
τὸν περίλαμπρο ναὸ τῆς νεοελληνικῆς ποίησης, πὺν
εἶναι ἴσως τὸ τρανότερο δείγμα μιᾶς νέας ἀναγέννη-
σης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὡς τόσο ἡ μουσικὴ μένει πίσω, καθιστερημένη,
ἀνόμενη ἀκόμα γι' αὐτοτελὴ ζωὴ, μετὰ ἔργα συμφω-
νικά. Ἡ ἰταλικὴ ὅπερα πλημμυρίζει τὴν Ἑλλάδα μετὰ
τὰ μελωδικὰ τῆς ποτάμια καὶ ἱκανοποιεῖ ὅλες τὶς
μουσικὰς ἀπαιτήσεις τῆς περασμένης μας γενιάς.

Μελωδίες ἰταλικῆς συνταιριάξονται μετὰ στίχους
ἑλληνικούς καὶ τραγουδοῦνται στοὺς δρόμους ἀπὸ
λαϊκὰ χεῖλη. Μετὰ στίχους ὁμοῦ ἀνοήτους, ἄτεχνους,
πολλὰς φορὰς ἀνόητους, πὺν δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ
παρὰ νὰ στηρίξουν τὴ μελωδίαν. Ἡ ποίηση ἡ ἀλη-
θινὴ, ἡ γνήσια, εἶναι ἀκόμα κλεισμένη μέσα σὲνα

στενό κύκλο διανοομένων και esthètes. Δεν έχει ακόμα εισχωρήσει στα πλατειά στρώματα, που τα συγκινούν ακόμα μόνο οι ρωμαντικοί θρηνοί ενός Παράσχου, ενός Παπαρηγόπουλου.

Σιγά σιγά όμως τα πράγματα αλλάζουν. Το νικηφόρο ρεύμα του δημοτικισμού, που έτοποθέτησε τη γενεά των Σούτσων και Παράσχων στα ιστορικά αρχεία, στρέφει το ενδιαφέρον του κόσμου προς τη σύγχρονη γενιά των ποιητών. Οι συνθέτες αρχίζουν, σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία και την ξεχωριστή ψυχροσύνη τους ο καθένας, να ζητούν τον ποιητή που του ταιριάζει. Ο Λαυράγκας αποδίδει μουσικά τον Δροσίνη, τον Πολέμη, τον Παπαντωνίου. Ο Λαμπελέτ δείχνει προτίμηση στον Πορφύρα και στο Μαλ'κάση. Στον Καλομοίρη βρίσκουν αντίπαλο όλες σχεδόν οι χορδές της νεοελληνικής λύρας, όχι μόνο στο λυρικό του έργο, αλλά και στο συμφωνικό και στη μουσική κάμερας. Ο «Πραματευτής» του Γρυπάρη, τραγούδι με συνοδεία ορχήστρας, ή «Λήθη» του Μαβίλη, άρκετά τραγούδια, του Πάλλη, το «Τραγουδάκι», του Μαλακάση, έργο μαθητικό ακόμα, δείχνουν με πόση αγάπη αντίκρισε ο μουσικός όλη τη νεοελληνική ποίηση και πόσο στοχαστικά ξεδιάλεξε ότι του ταιριάζει. Όμως απ' όλους πιο πολύ νιώθει κι αγαπά τον Παλαμά. Μπορεί κανείς να πη πως το μεγαλύτερο μέρος του έργου του Καλομοίρη στηρίζεται στην Παλαμική ποίηση, αρχίζοντας από τους «Γάμους και Αναπαύστους» και τελειώνοντας στη «Συμφωνία των Ανίδων και των Καλών Ανθρώπων».

Κι ο Πετρίδης τρυπά το μέλι απ' όλα τα ωραιότερα ποιητικά μας λουλούδια, από τον «Τάφο» του Παλαμά, από το «Θρύλο» του Πορφύρα, από τη «Λήθη» του Μαβίλη.

Δεν πρέπει να περιμένετε από μια σύντομη εισήγηση, σαν τη σημερινή ακριβόλογη λεπτομέρεια, για όλη τη μουσική απόδοση της νεοελληνικής μας ποίησης. Μα και το μουσικό μέρος της σημερινής βραδιάς δεν είναι δυνατόν να περιλάβει σ' ένα τόσο περιωρισμένο χρονικό περιθώριο, ούτε καν τα χαρακτηριστικότερα έργα του καθενός από τους μουσικούς μας.

Λείπουν του Ριάδη, που όλο σχεδόν το πλούσιο λυρικό του έργο στηρίζεται σε δικούς του στίχους έξω από δύο τρία ποιήματα του Μαλακάση. Λείπουν του Μητροπούλου, που, λιγογράφος, έξω από του Καβάφη, του Σικελιανού την «Παναγιά της Πάρτης» και την «Κασσιανή» του Παλαμά, δεν ξέρω αν έχει αποδώσει μουσικά άλλον ποιητή μας. Λείπουν του Βάρβογλη. Μα ο σκοπός μας δεν είναι να εξαντλήσουμε το θέμα μας, αλλά να δείξουμε την αρχή του. Γιατί, πρέπει να τολμήσουμε, με αρχή μονάχα έχει γίνει στον τόπον το ομολογήσουμε, με αρχή μονάχα τα δείγματα μις ταιμας. Μ' αν είναι λιγοστά ακόμα τα δείγματα μις ταιμας, αλλά με την ποίηση είναι η μουσική μας ανάμεσα σ' αυτά μερικά άλληθινά μουσικά διαμάντια.

Ας ευχηθούμε να σταθούν αυτά, για τη νεώτερη γενιά των μουσικών μας, ένα παράδειγμα κι ένα

κίνητρο που θα σπρώξει τον καθένα να σκύψει με στοργή και σεβασμό πάνω στους ποιητικούς μας θησαυρούς, που ανάμεσα σ' αυτούς θα βρει σίγουρα ατίμητα πετράδια. Διαβάζοντας, μελετώντας, απαγγέλλοντας τους νεώτερους ποιητές μας, θάνακαλύψουν μια πλούσια πηγή για την εμπειρία τους. Κι έτσι, είμαι βέβαιη, πως δε θαργήσει ή μέρα που η νεοελληνική μας μουσική θα σταθή ισάξια και ισότιμη πλάι στην ώριμη και πεντάμορφη αδερφή της, την ποίηση.

ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΛΗ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΕΘΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Η δεκάτη ογδόη συνεδρίαση της Διεθ. Διασκέψεως 'Εργασίας θα συγκληθεί στη Γενεύη την 4 'Ιουνίου 1934. Στην ήμερησία διάταξι έχουν αναγραφεί τα εξής ζητήματα:

- 1) Ελάττωσις των ωρών εργασίας.
- 2) Ασφάλις κατά της ανεργίας και βοηθήματα στους άνεργους.
- 3) Τρόποι αναπαύσεως και διαδοχική αντικατάστασις των εργαζομένων ομάδων στα ύελουργεία.
- 4) Διατήρησις υπέρ των εργατών, που μεταθέτουν τη διαμονή τους εις άλλη χώρα, των δικαιωμάτων που έχουν αποκτήσει, κ' εκείνων που θ' αποκτήσουν στο μέλλον ως προς τις ασφαλίσεις κατά της ανεργίας, του γήρατος και θανάτου.
- 5) Μέριμνα για τις επαγγελματικές αρρώστειες μερική αναθεώρησις της σχετικής συμφωνίας.
- 6) Χρησιμοποίησις γυναικών σ' εργασίες υπόγειας, εις μεταλλεία, πάσης κατηγορίας.

Η πρόσκλησις με την ανωτέρω ήμερησίαν διάταξιν που εστάλη στα κράτη, μέλη της Διεθνούς Διασκέψεως 'Εργασίας, τονίζει ιδιαιτέρως ότι όλα τα ως άνω ζητήματα, πλην ίσως του άρθρου 3 αφορούν τόσο τους άνδρας όσο και τις γυναίκες. Η πρόσκλησις εφιστά ειδικώς την προσοχή των κυβερνήσεων επί των άρθρων 7 και 389 της Συνθήκης των Βερσαλλιών και επί των αναλόγων άρθρων άλλων συνθηκών, ειρήνης, που αφορούν τη συμμετοχή των γυναικών ως απεσταλμένα μέλη στις συνεδριάσεις της Διασκέψεως. Όχι μόνον μπορούν, κατά το άρθρον 7, να διορισθουν με ίσα δικαιώματα όπως και οι άνδρες, ως απεσταλμένοι ή τεχνικοί σύμβουλοι, αλλά το άρθρον 389 § 2 λέγει ρητώς, ότι στη περίστασι όπου η διάσκεψις θα έχει να εξετάσει ζητήματα που ενδιαφέρουν ειδικώς τις γυναίκες, ο ένας των τεχνικών συμβούλων οφείλει να είναι γυναίκα.

Το Διεθνές Συμβούλιον Γυναικών εφιστά τη προσοχή των απανταχού 'Εθν. Συμβουλίων στο σημείον αυτό με την έλπιδα ότι θα κάμουν στις κυβερνήσεις των κάθε δυνατή ενέργεια, όπως αποσταλούν κατάλληλες γυναίκες στην προσεχή Διάσκεψιν 'Εργασίας.

Ως γνωστόν λειτουργεί στο Ε.Σ.Ε. Τμήμα 'Εργασίας. Το τμήμα αυτό του οποίου σκοπός είναι να

βοηθήση παντοιοτρόπως τις εργαζόμενες γυναίκες, απέφασε την ίδρυσιν νυκτερινών σχολών για τις αγράμματες εργάτριες. Η πρώτη αυτή σχολή λειτουργεί από 1ης Μαΐου ε. έ. στο 8ον Δημοτ. Σχολείον Πετραλώνων, όπου ενεγράφησαν ήδη αρκετές εργάτριες των περίξ εργοστασίων. Προς ενίσχυσιν των πόρων της σχολής εδόθη υπέρ του τμήματος υπό του 'Εθν. Θεάτρου, παράστασις, ή όποία εστέφθη υπό μεγάλης επιτυχίας.

Εκ παραλλήλου το Τμήμα έκαμεν αίτησιν εις το 'Υπουργείον 'Εθν. Οικοναμίας, όπως προστεθεί μία ακόμη έδρα στο Γνωμοδοτικό Συμβούλιον 'Εργασίας ή όποία να καταληφθεί από γυναίκα υποδεικνυομένην από τας γυναικείας οργανώσεις.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίον. Κυκλοφορεί ο δεύτερος τόμος του βιβλίου της Ιατρού 'Αννας Κατοίγχα «Τροφή και Ζωή» ο πρώτος τόμος του βιβλίου αυτού είχε τόσην επιτυχίαν ώστε εντός 6 μηνών, έχρειάσθη δευτέρω έκδοσις, πράγμα σπάνιο για 'Ελληνικόν βιβλίον. Ο ήδη κυκλοφορών δεύτερος τόμος είναι εξ ίσου με τον πρώτον ενδιαφέρων. Εξετάζει τον τρόπον της μαγειρικής των διαφόρων τροφίμων μας ώστε να μη χάνουν τας θρεπτικές των ιδιότητας. Δίδει πρακτικές συμβουλές στην οικοδόσποινα πως να ετοιμάξη το μενού της ήμέρας και της εβδομάδος αναλόγως των οικονομικών μέσων, του επαγγέλματος, της ηλικίας και της σωματικής καταστάσεως των μελών της οικογενείας. Πραγματεύεται τις θεραπευτικές ιδιότητες των διαφόρων φυτικών τροφών και ιδιαιτέρως του σκόρδου, των κρεμμυδιών. Ένα από τα ωραιότερα κεφάλαια είναι το πραγματευόμενον περί της πιέσεως του αίματος και της διαίτης εν γένει που αρμόζει στους ηλικιωμένους.

Η μεγάλη επιτυχία του βιβλίου αυτού οφείλεται όχι μόνον εις το ότι περιέχει γνώσεις της πρώτης ανάγκης, αλλά και εις το ότι εινε γραμμένο με σαφήνεια και μοναδική γλαφυρότητα.

Κυκλοφορούν της ιδίας: Τροφή και Ζωή Α' τόμος, 'Ιατρος της Οικογενείας, Γενετησία άγωγή: α' Για το κορίτσι, β' Έρωσ—Γάμος.

Πωλούνται εις τα κυριώτερα βιβλιοπωλεία και παρὰ τη συγγραφέι, Σκαλιστήρη 4.

Εις δέ τας έπαρχίας με τας αυτάς των 'Αθηνών τιμάς χωρίς επιβάρυνσιν ταχυδρομικών τελών.

Τα τόσο χρήσιμα όσο και ευχάριστα όλα αυτά

βιβλία δεν πρέπει να λείπουν από καμιά οικογενειακή βιβλιοθήκη.

Dr. **Hans Lamer, Wörterbuch der Antike** (έκδοσις Kröner Λειψία). Ο έν Λειψία φιλελινομανέστατος, όπως αυτοκαλείται, καθηγητής κ. Λάμερ εξέδωκε πρό ολίγου το Λεξικόν της 'Αρχαίότητος, το όποιον αποτελεί ένα πολύτιμον βοήθημα δια κάθε μορφωμένον άνθρωπον. Ο σκοπός του λεξικού αυτού είναι ν' αποδείξη ότι σχεδόν κάθε έκδήλωσις της σημερινής μας ζωής έχει την ρίζαν της εις την 'Ελληνικήν και Ρωμαϊκήν αρχαιότητα και ότι το αρχαίον πνεύμα εξακολουθεί να ζή ακόμη εις την εποχήν μας.

Φιλοσοφία, τέχνη, φιλολογία, θρησκεία, μυθολογία, πολιτική, οικονομική, τεχνική, ιατρική, γεωγραφία, δίκαιον, στρατιωτική όργάνωσις, όλα αυτά τα θέματα έχει πραγματευθή ο κ. Λάμερ εις την έκαστοτε λέξιν που έχει σχέσιν με αυτά. Έτσι άνοίγει εύκολα τον δρόμον εις εκείνους οι όποιοι δίπλα από το έπάγγελμά των θέλουν να γνωρίσουν τον αρχαίον πολιτισμόν, διότι και το ύφος του είναι έπαγωγόν και ή έκδοσις του εύχρηστος και ευχάριστος.

Η κ. 'Ελένη 'Αντωνοπούλου, διδάκτωρ των πολιτικών επιστημών και ύφηγητής του Πανεπιστημίου των Βρυξελλών, εξέδωκε περισπούδαστον μελέτην επί της Κοινωνικής εξέλιξεως των Ένεχυροδανειστηρίων εις το Βέλγιον, L'Evolution Sociale du Mont-de-Piété en Belgique.

Εξεδόθη και μās εισαλή το γενικό πρόγραμμα του Διεθνούς Γυναικείου Συνεδρίου που θα συνέλθη στο Διεθνές 'Ινστιτούτο της Διανοητικής Συνεργασίας εις Παρισίους την 2—12 'Ιουλίου 1934.

Εξεδόθη το νέο έργο του κ. Μαρίου Βάλσα ή «Κοροϊδία της Τέχνης», και το έργο αυτό φέρει την ιδιότητα και προσωπική σφραγίδα του πρωτοπόρου αυτού θεατρικού συγγραφέως, και προκαλεί το ενδιαφέρον τόσο γιὰ τη πρωτότυπη μορφή του όσο και γιὰ το δυνατό του γράψιμο.

Ελάβαμε:

Γράμματα τεύχος 3—4.

Ελληνική Βιβλιογραφική και Βιβλιοφιλική

Επιθεώρησις αρ 6—8.

Υγεία αρ. 4.

Νεανική ψυχή αρ. 3—4.

Εκκλησία αρ. 13.

Ελληνική Επιθεώρησις αρ 318.

Ο Άγώνας της Γυναίκας αρ. 117.

Οικογενειακή Ζωή, αρ. 7—9.

Ελληνόπουλα αρ. 27.

Εργασία αρ. 227—28.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,"

Ὅρκος καὶ χάρις.

Ἡ ὠραιότητις καὶ ἡ ὑγιεία εἶνε δύο πράγματα ποῦ ταυτίζονται. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὑγιεῖς ποῦ νὰ μὴν εἶνε ὠραίος στὸ εἶδος του. Ἐνα καλοκατωμένο σῶμα, μὲ ἀνθηρὰ ἐπίδερμιδα πάντοτε θαυμάζονται. Ὁ κόσμος δὲν ἔχει πιά τὸ γοῦστο ποῦ τὸ τραγουδοῦσαν ἄλλοτε ὁ Παράσχος «θέλω τὴν ἀγάπη μου ὠχρὰ ὡς νανερυτὴ σενδόνη». Οὔτε ἀρέσουν σήμερα οἱ ὑπερβολικὰ ἀδύνατες, σκελετωδεις γυναῖκες ποῦ μοιάζουν σὰν νὰ βγῆκαν ἀπὸ ἓναν μακάβριο χωρὸ.

Ὁ κόσμος ἔχει σήμερα ἄλλη ἀντίληψη, ξαναβρῆκε τὴν ἀληθινὴν καλλονὴν τοῦ ἔχει ἁρμονικὰς γραμμὰς καὶ τῆς ὁποίας ἡ φυσικὴ χάρις εἶνε μακρυνὰ ἀπὸ κάθε ὑπερβολῆς.

Τὸ ὅτι βοήσαμε κομψή μὴ σκελετωδή γυναίκα
 ἦταν γοῦστο ὅμοιο πρὸς ἐκεῖνο ποῦ ἔχουν μερικοὶ
 Ἀνατολικοὶ λαοὶ ποῦ θαυμάζουν τὶς παχὺς καλλονές.
 Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σκεπτόμεθα μόνον τὶς γραμμὲς
 καὶ νὰ ξεχνοῦμε τὸν ὄγκο, γιατί ζοῦμεν ἐπὶ τέλους
 στὶς τρεῖς διαστάσεις.

Ἡ σημερινή μόδα δὲν φοβεῖται πιά νά ὑπογραμμίζει τὸ κανονικὸ σῶμα μιᾶς γερῆς—ἀρὰ ἔμορφης γυναίκας. Ἀσχημὴ εἶνε ἡ σιλουέττα τῆς χονδρῆς, ἄσχημὴ ἐπίσης καὶ τῆς ὑπερβολικὰ λιγνῆς. Καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ἡ κατάστασις εἶνε νοσηρά, ἔτσι λέν οἱ γιατροί, προσέρχονται δὲ συχνὰ ἀπὸ τὶς αὐτὲς αἰτίες καὶ θεραπεύονται μὲ τὰ αὐτὰ μέσα. Οἱ ἀδύνατοι ὅμως στὸν δικό μας πολιτισμὸ εἶνε πρὸ σπάνιες ἀπὸ τὶς παχές, γι' αὐτὸ τίθεται συχνότερα τὸ πρόβλημα πῶς νά χάσωμε βάρος καὶ ὄγκο.

Εἶνε γνωστό ὅτι ἡ παχυσαρκία εἶνε ἀρρώστια πού
περισσότερα ἀπ' ὅλα ἐπαπειλεῖ τὴν μακροβιότητα.
Ὅταν περάσωμεν μιά ὥρισμένη ἡλικία, δὲν εἶνε καλὸ
νὰ εἴμεθα παγεῖς.

Αί Ἀμερικανικὲς ἀσφαλιστικὲς ἐταιρίαι ἀρνοῦνται ν' ἀσφαλίζουν πρόσωπα 38 ἐτῶν πού ζυγίζουν περισσότερο ἀπὸ 100 κοιλιά.

Ἐὰν ὁ λόγος τῆς ὑγείας δὲν ἦταν ἀρκετὰ πε-
στικός, θὰ μπορούσαμε ν' ἀραδιάσωμε καὶ πολλοὺς
ἄλλους. Γὰρ νὰ φαίνεται ἡ γυναῖκα νέα κ' ἔμορφη
δὲν πρέπει ν' ἀφίσῃ τὸ πάχος νὰ τὴν κυριεύσῃ. Ἡ
φροντίδα γὰρ τὴν ὑγεία της πρέπει νὰ συναδεθῇ καὶ
μὲ τὴν φιλαρέσκεια. Προκειμένου ὅμως γὰρ τὴν ὑγεία
χρειάζεται ἡ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, τοῦ εἰδικοῦ μά-
λιστα γιατροῦ, τοῦ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἰδιαίτερα αὐτὰ
συμπτώματα. Κάθε ἄλλη μέθοδος εἶνε μάταια κ' ἐπι-
κίνδυνος. Δὲν ὀφείλῃ σὲ τίποτε ν' ἀλλάξῃ κανεὶς διαί-
τες σύμφωνα μὲ φιλικῆς συμβουλῆς. Ἡ διαίτα τῆς
μιάς μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ἄλλη, ἡ δὲ ἐλάττωσις τῆς
τροφῆς μέχρ' οὗ σημείου τῆς πείνας μπορεῖ νὰ ἔχῃ
πολὺ σοβαρὰ ἐπακολουθήματα.

Συνήθως δὲν χρειάζονται τόσες θυσίες στὸ βωμὸ τῆς λαίμαργίας. Μερικὲς γυναῖκες θαρροῦν πῶς μὲ τὸ νὰ τρώγουν μόνον φρούτα θὰ φθάσουν στὸ σκοπὸ τους. Τὰ φρούτα ὅμως ἐνέχουν καλοριές ποῦ ἀφομοιώνονται ἀπ' εὐθὺς καὶ δὲν ἀδυνατίζουν. Ἄλλες πάλιν νομίζουν πῶς πρέπει νὰ πιοῦν καὶ ν' ἀποκλείσουν κάθε στερεὰ τροφή, καὶ ἄλλες τὸ ρίχνουν στῆς σωματικὲς ἀσκήσεις, ποῦ τοὺς ἀνοίγουν τὴν ὁρεξὶ καὶ φυσικὰ δὲν χάνουν ἀπὸ τὸ βάρος των. Πολὺ πῶς σοβαρὰ εἶνε τὰ φάρμακα ποῦ πέρνουν μερικὲς εἰκὴ καὶ ὥς ἐτυχε, ποῦ εἶτε εἶνε, εἶτε δὲν εἶνε ἀποτελεσματικά, μπορεῖ νὰ ᾔηε ἐν τούτοις ἐπικίνδυνα.

Πῶς ὁμοῦς θὰ ξεύρωμεν τὸ ἰδεῶδες βάρος μας; Σήμερα δὲν παρὸδέχονται πιά τὸν κανόνα ποῦ τὸ ἄτομο πρέπει νὰ ζυγίζει τόσα κιλά ὅσα ἑκατοστόμετρα ἔχει τὸ ἀνάστημά του, πᾶνω ἀπὸ ἓνα μέτρο. Ἔχει σημασία καὶ ἡ φυσιολογικὴ κρῖσις καὶ πρέπει νὰ τὴν λογαριάσωμεν ὅσο καὶ ὅλη τὴν ἐμφάνισή.

Τὸ ἰδεῶδες σῶμα εἶνε ἐπεῖτο ποῦ ἔχει ὁ ἐνήλικος ἄνθρωπος ποῦ μόλις ἐγκατέλειψε τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ποῦ θὰ ᾔην λιγερός ὅσο καὶ χαρούμενος. Τὰ ὄργανά του θὰ λειτουργοῦν καλὰ, ὄχι μόνον γιατί εἶνε νέος ἀλλὰ καὶ γερός, γιατί ξεύρομεν πῶς ὑπάρχουν καὶ νέοι με παχυσαρκία· ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ἤδη ἄρρωστοι.

Ὅλο τὸ μυστικὸν τῆς διαίτας γὰρ ν' ἀδυνατίσω-
μεν εἶνε νὰ ξαναγυρίσωμε στὴ χρυσοῦ αὐτὴ ἐποχὴ τῆς
ἐμορφῆας καὶ νὰ ξαναβροῦμε τὸν ἀπωλεσθέντα παρά-
δεισο.

Τὰ αἷτια τῆς παχυσαρκίας εἶνε πολλὰ καὶ συνήθως συναντῶνται σ' ἓναν καὶ τὸν αὐτὸ ἄρρωστο. Τὸ πιὸ κοινὸ εἶνε ὁ ἐξακολουθητικὸς ὑπερσιτισμὸς. Τρῶμε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι μᾶς χρειάζεται, εἴτε ἀπὸ λαίμαργιαν, ἢ ἀπὸ ἄγνοια. Ἐνὰς γιατρὸς εἶπε τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικόν: «Ὁ ἄνθρωπος σκάπτει τὸν τάφο του μὲ τὰ δόντια του». Εἶνε φαινόμενο τοῦ πολιτισμοῦ μας, ὅπως εἶνε καὶ ἡ ἔλλειψις κινήσεως, ἡ καθιστικὴ ζωὴ. Οἱ γιατροὶ παρατηροῦν ᾗδ ὅτι οἱ αὐτοκινητιστὰι μοιραίως παχαίνουν· τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς εἶνε μεγάλο καὶ δὲν ἀναλογεῖ πρὸς τὴν σωματικὴν ἀσκήσιν πού εἶναι ἴσον μηδέν.

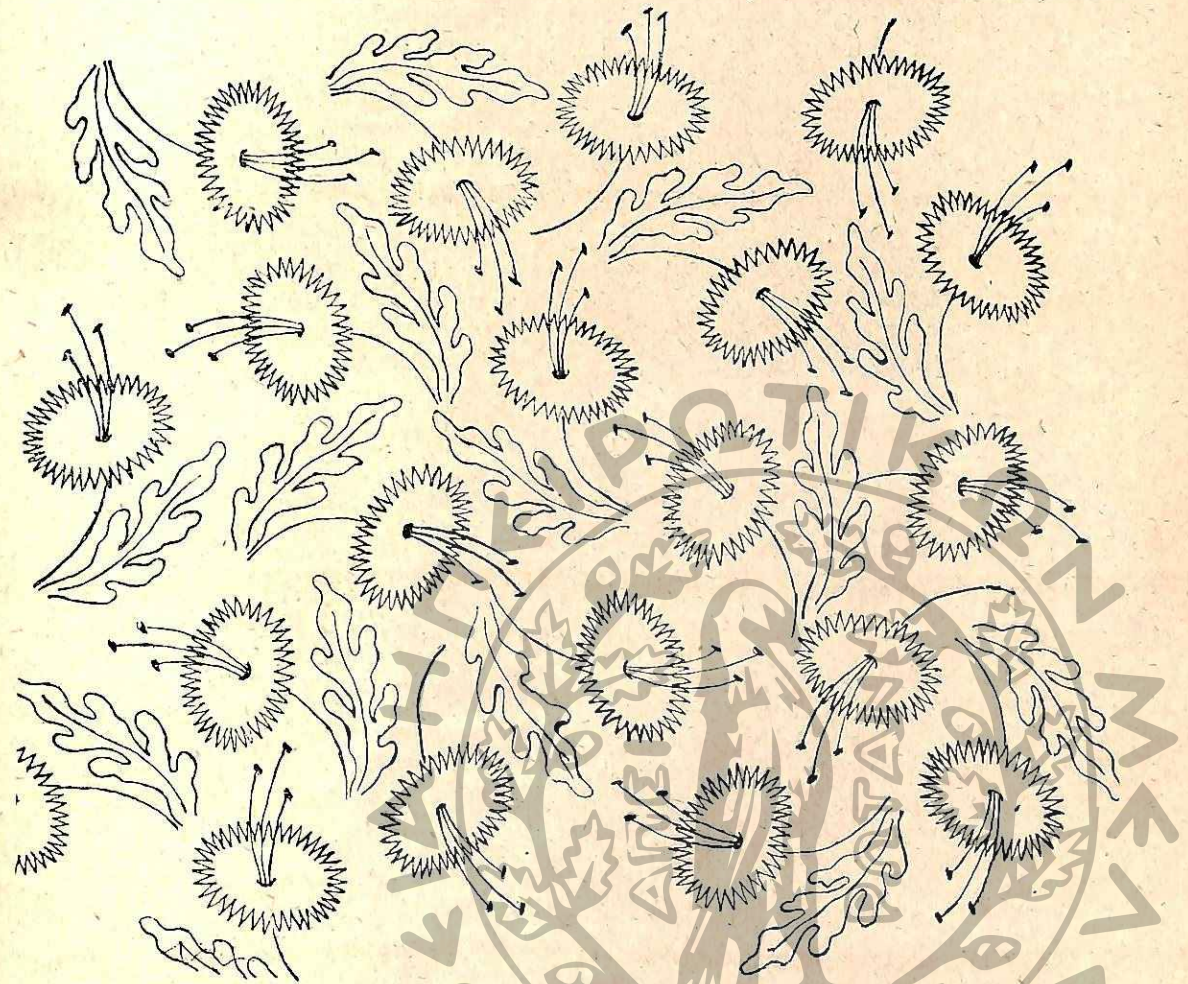
Ἄλλη αἰτία εἶνε ἡ σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ὑπερ-
κόπως ποῦ τὶς περισσότερες φορὲς παχαίνει, ὅσο
καὶ νὰ φαίνεται τοῦτο ἀπίθανο. Τὰ νοσηρὰ φαινό-
μενα προέρχονται ἀπὸ τὴ κακὴ λειτουργία τῶν ἀδέ-
νων, ποῦ ὁ ρόλος τους εἶνε νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ κα-
νονίζουν τὴ γενικὴ ἰσορροπία. Ὅπως μιὰ μηχανὴ
σὰν παραλαδωθῇ θὰ στουμπιάσῃ καὶ θὰ γίνῃ βαρειά,
ἔτσι καὶ τὸ σῶμα θ' ἀποταμειύσῃ λίπος καὶ ἡ λει-
τουργία του θ' ἀρχίξῃ νὰ βρῖσκει ἐμπόδια. Καὶ στὴ
μὲν μηχανικὴ ἐξετάζουν τὸν ἀέρα ποῦ φεύγει ἀπὸ

τὴ καπνοδόχῳ γιὰ νὰ ἰδοῦν ποῦ ἔγκειται τὸ κακό, στὸν ἄρρωστο ἐξετάζουν τὴν καῦσι τοῦ ἀέρος ποῦ κάνουν οἱ πνεύμονες. Ὁ γιατρὸς θὰ καταλάβῃ ἔτσι ἂν τὸ πάχος ὑφίσταται σὲ πολυφαγία ἢ σὲ βλάβη ἐνὸς ἐσωτερικοῦ ἀδέנוς, ὅποτε θὰ ἐξηγοῦνταν ὅτι καὶ ἡ αὐστηροτάτῃ διαίτα, μέχρι πείνας, δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὸ ἄτομο νὰ παχαίῃ. Τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα θὰ εἶχε καὶ ἡ κακὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος, τῶν νεφρῶν ἢ τῶν πνευμόνων.

Πάντως οί γιατροί κατατάσσουν τή παχυσαρκία
 ποῦ εἶναι νοσηρὸ φαινόμενο σὲ τρεῖς κατηγορίες. Χά-
 νομεν τή γραμμὴ μας εἴτε διότι τὸ ποσὸν τῆς τρο-
 φῆς εἶναι ἀπολύτως ἀνώτερο ἀπὸ εἰς ἀνάγκας μας
 καὶ ἀπὸ τὴν ἐξόδευσιν, εἴτε διότι ἔχει διαταραχθῇ ἡ
 λειτουργία τῶν ἀδένων μας ποῦ κανονίζουν τὴν καύσι-
 ῖν, ἢ τέλος διότι μία πάθησις τοῦ ἥπατος ἢ τῶν πνευ-

μόνων ἐμποδίζει τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ λίπους. Ἡ καύσιμος ὕλη στὴ μηχανή μας ἦτοι ἡ τροφή, πρέπει νὰ μετατραπῇ εἰς σάκχαρον γιὰ νὰ καῖ. Αὕτῃ ἡ χημικὴ ἐργασία ἐκτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ ἥπαρ καὶ τοὺς πνεύμονας. Ὅταν τὰ δύο αὐτὰ ἐργαστήρια δὲν λειτουργοῦν πλέον καλὰ, τὸ λίπος δὲν μεταβάλλεταί εἰς σάκχαρον, συσσωρεύεται στοὺς ἰστούς καὶ φέρνει ὅλες τὶς ἐνοχλήσεις καὶ τὶς παραμορφώσεις τῆς παχυσαρκίας. Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ θεραπεία νὰ εἶνε ἀνάλογη γιὰ κάθε περίστασι. Οἱ ἔχοντες τάσιν νὰ παχαίνουν, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ αἰτία, καλὸν εἶνε ἐν τούτοις ν' ἀποφεύγουν τὸ ψωμί, τὰ ζυμαρικά, τὰ γλυκίσματα, τ' αὐγά, τὰ παπινιστὰ ψάρια, τοὺς ξηροὺς καρπούς, νὰ τρῶν ὅσο τὸ δυνατόν λίγο βούτυρο, ἰδίως ὄχι μαγειρεμένο.

ΛΟΥΚΙΑ

Σχέδιον διὰ κέντημα ἢ ἐμπριμέ. Μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὴν κ. Μ. Ὁρλώφ.

ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ “ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,”

Ο ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Μέσα σέ λίγες μέρες οί δυο δραματικοί θίασοι τής 'Αθήνας ανέβασαν δυο θεατρικές διασκευές έργων του Δοστογιέφσκι. Τό 'Εθνικό Θέατρο τούς «Ταπεινούς και Καταφρονημένους» κατά διασκευή του κ. Βεάκη, και τό Κοτοπούλειο τό «'Εγκλημα και Τιμωρία» κατά διασκευή του γνωστού Γάλλου σκηνοθέτου και συγγραφέως Gaston Baty.

Τό κατά πόσο τό μυθιστόρημα είναι δυνατόν νά μπει στό περιορισμένο περιγραμμά του δράματος, και κατά πόσον ή αλλαγή τής μορφής θά συντελεσθεῖ χωρίς βλάβη τής ούσίας, είναι ζήτημα ευρύτερας ἀναλύσεως ποῦ δέν μπορεί νά μᾶς ἀπασχολήσει αὐτή τή στιγμή. Εἰδικά ὅμως, στό ἂν ή Δοστογιεφσκή ἐλεύθερη πρόζα είναι δυνατόν νά μπει στό στενόχωρο θεατρικό πλαίσιο, θά ἀπαντήσουμε ἀνεπιφύλακτα ἀρνητικά παρ' ὅλη τή θεατρικώτατη διασκευή τοῦ Gaston Baty στό «'Εγκλημα και Τιμωρία» ποῦ εἶδαμε στό θέατρο Κοτοπούλη.

Ὁ Δοστογιέφσκι εἶναι ἀπρόσιτα μεγάλος, ὁ χείμαρρος τής μεγαλοφυΐας του δέν χωρᾷ σέ ξένα στενά καλούπια, ξεχειλίζει και ξεφεύγει. Ὁ βαθύς αὐτός ἀναλυτής τοῦ πολυσύνθετου τῆς Ρωσικῆς ψυχῆς ἐπλάσσει τύπους σύμφωνα μέ τήν ὑπερεξημένη και ὑστερικά παθιασμένη ιδιοσυγκρασία του. Στή δημιουργία ὅμως τῶν τύπων του ἔδωσε ἐντελῶς ὑποκειμενικά τό ἐσωτερικό δράμα και τή λεπτομερή ἀνάλυσιν τῶν ψυχικῶν καταστάσεων. Ἡ ἐξωτερική διάστων δέν εἶναι οὐσιώδους σημασίας, και ἔτσι οἱ τύποι, ὅπως και ὅλο ἐν γένει τό ψυχαναλυτικό μυθιστόρημά του, παρουσιάζει ἀνυπέρβλητες δυσκολίες στή δραματοποίησιν και στή διατήρησιν τῆς βαθύτερης ἐννοίας. Ἐξ ἄλλου ὁ μεγαλόπνοος ὁραματισμός του δέν μπορεί νά ἐκφρασθεῖ ἀπ' ἄλλον. Εἶναι μοναδικός. Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικό ἐπίσης στοιχεῖο τοῦ

Μαρίκα Κοτοπούλη

έργου του, ή περιγραφή τῶν παθολογικῶν ψυχολογικῶν καταστάσεων στήν ὁποία ἔχει φθάσει, και λόγω ἴσως προσωπικῆς κλίσεως, σέ τέτοιο σημεῖο τελειότητος, ὥστε διάσημοι ψυχίατροι νά τῆς πέρνουν γιά ὑπόδειγμα ἐπιστημονικῆς μελέτης, δέν εἶναι δυνατόν οὔτε νά ἀποδοθεῖ σέ διασκευές, οὔτε νά ἔχει ἐνδιαφέρον γιά θεατρικό ἔργο.

Ὁ Gaston Baty, γνώστης τῆς σκηνῆς ὅσο λίγοι, στήν ἀξιόλογη διασκευή του, τήν ἀξιολογώτερη ποῦ ὡς σήμερα τουλάχιστον εἶδαμε, διέσωσε ἐν μέρει τόν νευρασθενικό καταθλιπτικό βραχνά τόν φονιά φοιτητή Ρασκολνικόφ, ποῦ κυριαρχεῖ στό μυθιστόρημα. Τό ἐπεσκέυσε ὅμως δυστυχῶς μέ τό ἀνακριτικό ἐνδιαφέρον, και ἔτσι μοιραῖα τό ἔργο παρεξέκλινε ἀπ' τήν ἀρχική πηγὴ του. Μερικὲς ὅμως σκηνές του ἦταν πράγματι ἐμπνευσμένες. Ἡ σκηνὴ τῆς ταβέρνας τῆς φωληρᾶς αὐτῆς τῶν ξεπεσμένων νευρασθενῶν και τῶν ὄνειροπλῶν, μέ κυριαρχοῦσα τή μορφὴ τοῦ Μαρμελαδόφ, τοῦ ἀνθρώπου ποῦ φθασμένος στό ἔσχατο βυθὸ τοῦ ἐξευτελισμοῦ και τῆς ταπεινώσεως, ἐνατενίζει μέ ὑστατή ἐλπίδα τή θεϊκὴ εὐσπλαχνία, δίνει τή βαθύτερη ἐννοία τοῦ ἔργου, τὸν ἐξαγνισμό διὰ τοῦ πόνου, και μαζὺ μέ τό μαεστρικό κοντράστο τοῦ ἀνοιξιότικου νοσταλγικοῦ τραγουδιοῦ τοῦ ὀργανοπαίκτη, ἀποδίδει τή πένθιμη και μεγαλόπρεπη ποίηση τοῦ Δοστογιέφσκι.

Τό ἔργο ἀνεβάστηκε ἱκανοποιητικά παρ' ὅλη τήν ἔλλειψιν τῶν καταλλήλων τεχνικῶν μέσων. Τὰ σκηνικά τῆς σκάλας και τοῦ νεκροταφείου ἐνδιαφέροντα, γενικά ή ἀιότης χαρακτηρίσει τή σκηνοθεσία. Ἰσως δὲ ἂν ὁ διασκευαστής εἶχε τοποθετήσει τή Σόνια στό φτωχικό περιβάλλον ποῦ τήν ἔχει τό μυθιστόρημα, ή ἐντύπωσις θά ἦταν θεατρικώτερη και συμφωνότερη μέ τό πνεῦμα τοῦ συγγραφέως.

Ἡ μετάφρασις τῆς Μυριώτισσας ὀριστοτεχνική. Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ή καλλιτέχνις ποῦ χαρίζει τίς μεγαλύτερες συγκινήσεις, στό ρόλο τῆς Σόνιας ζωντάνεισε κατανυκτικά τὸν τύπο αὐτό, μέ τὰ ἀπλά μέ α τῆς μεγάλης τέχνης. Δίπλα τῆς ὁ κ. Τσαγανέας στό ρόλο τοῦ Μαρμελαδόφ ἔφθασε τὰ ὅρια τῆς ἐκλεκτῆς δημιουργίας, και ὁ κ. Παπᾶς ὁ νέος ἡθοποιὸς ποῦ δημιούργησε τό βαρύτατο φορτίο τοῦ Ρασκολνικόφ, μᾶς βάσταξε τό βαρύτερο φορτίο τοῦ Ρασκολνικόφ, μᾶς ἔφθασε τίς σταθερότερες ἐλπίδες γιά τή μελλοντική ἐξέλιξιν του, και ἔπαιξε κατά τρόπον ποῦ τὸν τιμᾷ. Ὁ κ. Γαβριηλίδης ἔπαιξε περίφημα, μόνον ποῦ δέν ἔπαιξε Δοστογιέφσκι. Ὁ κ. Λογοθετίδης ἔδωσε ἕνα εἶδος κωμικῆς νότας, ποῦ δέν ταίριαζε, στό Ραζουμίκιν, ἀντίθετα ὁ νέος Μυράτ και ὁ κ. Γιαννίδης στοὺς διπλοὺς ρόλους τῶν ἦταν ὅτι ἀκριβῶς ἔπρεπε. Ἡ κ. Ν. Βισώρη, στό δύσκολο σέ ἀπόδοσι ρόλο τῆς Κατερίνας Ἰβάνοβνας, εἶχε στιγμὲς πολὺ καλές, και ή κ. Χρυσούλα Μυράτ, ή δ. Χατζηπαναγιώτου και ή

κ. Α. Χάρη συμπαθητικώτατες στοὺς συμπαθητικούς τῶν ρόλους.

**

Ἡ διασκευή τοῦ κ. Βεάκη στοὺς «Ταπεινούς και Καταφρονημένους» ποῦ ἀνέβασε τό 'Εθνικὸ δέν ἱκανοποίησε. Ὁ κ. Βεάκης ἀγάπησε σὰν ἡθοποιὸς τοὺς τύπους τοῦ μυθιστορήματος, και τοὺς διεσκεύασε σέ ρόλους ποῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στοὺς ἡθοποιούς νά δείξουν τίς ἱκανότητές τους. Ἐπίσης ή μακρὰ θεατρικὴ πείρα του τὸν βοήθησε νά δώσει στό ἔργο ζωντανό διάλογο. Στὴ διασκευή ὅμως αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν μοιραίων ἐλλείψεων ποῦ προαναφέραμε, βρίσκομε και κάτ' ἑὶ τὸ ἀσύνθετο, και πρὸ παντὸς ἔλλειψιν ἀτμοσφαιρᾶς και πνοῆς. Ἡ Δοστογιεφσκή φουγάκα ἔγινε μελό. Βεβαίως ή διασκευή ἔχει θεατρικὲς ἀρετές και θά εἶχε πολὺ καλὰ τὴ θέσιν τῆς σέ ἕνα ἰδιωτικὸ θίασο. Διάφορα ἄλλωστε θεατρικά κατασκευάσματα εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως δέν ἀξίζουν νά συγκριθοῦν ὅταν ὅμως τό 'Εθνικὸ Θέατρο καλεῖ τό κοινὸ νά τό διαπαιδαγωγήσει φιλολογικῶς, και θέλει, παρ' ὅλο τὸ ἀδύνατο τοῦ πράγματος, νά τοῦ μάθει διὰ τοῦ θεάτρου τό Δοστογιέφσκι, ὑποθέτω ὅτι ὀφείλει νά διαλέξει, ὅτι ἐκλεκτότερο ὑπάρχει στό ἀχάριστο εἶδος τῶν διασκευῶν. Ἀντιθέτως διάλεξε διασκευή ή ὁποία ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς δράσεως, δέν διέσωσε τίποτα σχεδὸν ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ ἐννοία τοῦ συγγραφέως. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, και ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ «μυστικὸπαθίου τρεῶν», οὐσιαστικά δηλαδὴ ἐνὸς ἀπλοῦ νευρασθενικοῦ φόβου, ποῦ γιά νά τὸν ἀποδώσει ὁ διασκευαστής δέν ἐδίστασε νά παρουσάσει τό φάντασμα τοῦ γέρω-Σμιθ ποῦ ὄχι μόνον ὀμιλεῖ, ἀλλὰ ἔχει και τὴ πρακτικὴ νά δώσει τὴ διεύθυνσιν τῆς ἐγκαταλειμμένης ἐγγονῆς. Ρωτιέται κανεὶς ἂν πρόκειται περὶ Δοστογιέφσκι ή περὶ Φλαμαριόν.

Μετά τό Βύρωνα, τό φάντασμα τοῦ γέρω-Σμιθ θά πρέπει νά εἶναι ὁ ἐφιάλτης τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 'Εθνικοῦ, γιατί και πάλι περὶ τῆς κακῆς τῆς ἐκλογῆς πρόκειται, δεδομένου, ὅτι ὁ κ. Βεάκης εἶχε ὅλο τό δικαίωμα νά ἀσχοληθεῖ ἐρασιτεχνικά μέ τὴ διασκευή ἐνὸς ἔργου, τό ὁποῖο μάλιστα τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νά παίξει τό ρόλο τοῦ Ἰκμένιεφ, τοῦ πονεμένου πατέρα, κατά τρόπον ποῦ μόνον αὐτὸς ἔχει νά παίξει και νά φθάσει στοὺς ρόλους τοῦ εἶδους αὐτοῦ σ' ἀνώτερα σκαλοπάτια τῆς τέχνης. Ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου ἔδωσε συγκινητικὰ ὅλη τὴ τρυφερότητα τοῦ μητρικοῦ φίλτρου, και ή δ. Ἐλένη Παπαδάκη στάθηκε ἱκανοποιητικὰ δίπλα στοὺς δυο ξεχωριστοὺς καλλιτέχνους, και ἔπαιξε δημιουργικά τό ρόλο τῆς κόρης τῶν Ναστάσας. Στὴν ἀτυχεστάτη σκηνὴ τῆς αὐτῆς Μπούμπινωφ ή κ. Ροφτοπούλου, και ὁ κ. Δεστούνης ὁ ἐκλεκτός τυπὸς τοῦ Θεάτρου, ξεχώρισαν μέ τό χαρακτηριστικὸ παίξιμό τους. Ὁ κ. Ἀρώνης ἔδωσε καλὰ τό πρίγκιπα Βαλκόφσκι, και ἔπαιξε σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῆς διασκευῆς, ὅπως ἄλλωστε και ὅλοι οἱ

ἡθοποιοί. Ὁ κ. Καροῦσος ἔκανε μία ἀξιόλογη προσπάθεια. Ὁ κ. Δενδραμῆς ὡς Ἀλιόσα ἔπαιξε καλὰ, και μακιγιαρίστηκε ἀθλια, ή κ. Μανωλίδου στό ρόλο τῆς μικρῆς Νέλλης ἦταν ἀμίμητη στίς τρυφερὲς στιγμὲς τῆς.

Τὰ σκηνικά ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα μέ τό ρεαλιστικὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου, τό δωμάτιο τοῦ Βάνια δημιούργησε κάποια ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ δὲ θύμιζε τὸ ἀχανὲς ἀδελφὸν δωμάτιο ποῦ περιγράφει τό μυθιστόρημα, ποῦ τοῦ δίνει ἐντονα τὴ θλιβερὴ μόνωσιν. Ὅσο γιά τοὺς διαφόρους τρούλους, μακρὰ ἀπὸ τοῦ γάναι συμβολικοὶ και ἐπιβλητικοί, ἦταν ἀπλῶς ξεκάθωτοι.

ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΕΡΩΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΟΡΤΑΤΣΗ

Ἡ Λαϊκὴ Σκηνὴ ὕστερα ἀπὸ πεντάμηνο προπαρασκευὴ ἔδωσε στίς 20 Ἀπριλίου στό Θέατρο Ὀλύμπια τὴν «'Ερωφίλη», μέ ἡθοποιούς νέα παιδιά παρμένα ἀπ' τὸ λαό. Ἡ «Πανόρη» Ἐρωφίλη, ή μεσαιωνικὴ Τραγωδία τοῦ Γεωργίου Χορτάτση, τό ἀνεκτίμητο αὐτὸ κειμήλιο τοῦ Κρητικοῦ Θεάτρου, δέν ἔχει μονάχα μουσικὸ και γλωσσολογικὸ ἐνδιαφέρον, εἶναι ἕνα ἔργο γεμάτο ἀγνὴ ποίησιν ποῦ θά βρίσκει πάντα ἀπήχυσιν τόσο στὴ ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ὅσο και τοῦ διανοομένου. Ἡ ἐκλογὴ τῆς Λαϊκῆς Σκηνῆς ἦταν ἐπιτυχής, γιατί παρ' ὅλη τὴ λίγη δράσι τοῦ ἔργου, ή ἀγνὴ ποίησίς του ἦταν κατάλληλη νά τὴν αἰσθανθοῦν και νά τὴν ἀποδόσουν παῖδιά τοῦ λαοῦ. Πράγματι μερικοὶ ἀπ' τοὺς πρωτόβγαλτους στό θέατρο νέους ἔδωσαν στήν ἐρμηνεία ὅλη τους τὴ ψυχὴ. Ἡ νέα ποῦ ὑπεδύη τὴν Ἐρωφίλη δ. Φρόσω Κοκόλα δέν ἦταν ἀπλῶς καλὴ, ἦταν μιὰ ἐλπίδα γιά τὸ μέλλον, φωνή, ἄσθρως, ἀνετη σὴνωση κίνησιν, και πρὸ παντὸς αἰσθημα, μᾶς ἄφισαν τίς καλύτερες ἐλπίδες, ἂν ἐννοεῖται θελήσει νά ἐργασθεῖ και νά προοδεύσει. Ἐπίσης ή κορυφαία δις. Ἄννα Νικολάκη και 2—3 ἀκόμα παῖδιά στάθηκαν ἱκανοποιητικά. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτῇ, ποῦ δέν μᾶς ἱκανοποιεῖ ἂν τὴ κρίνομε σὰν θεατρικὴ παράστασι, μᾶς ἐνθουσιάζει, γιατί τὴ πέρνουμε σὰν μιὰ εὐγενικὴ πρόθεσι καλλιέργειας τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος στό λαό, και τῆς ποιητικῆς του διαπαιδαγωγέσεως. Ὅμως ή πρόθεσις αὐτὴ γιά νά πραγματοποιηθῇ, και γιά νά προσηλυτίσει ευρύτερα τὸ λαὸ ποῦ πηγαίνει στό θέατρο, ὄχι μονάχα ν' ἀκούσει ἕνα ἔργο μὰ και γιά νά δεῖ θέαμα, χρειάζεται μιὰ ἀριώτερη θεατρικὴ ἀπόδοσι ή Λαϊκὴ Σκηνὴ θά ἔπρεπε νά φροντίσει νά ἀπομακρύνει πρὸ παντὸς μερικοὺς ἡθοποιούς τῆς, ποῦ στεροῦμενοι και ταλέντου και τέχνης εἶναι ἀνιαροί. Ἐπίσης ή τάσις τοῦ στιλιζαρίσματος νά μὴ φθάσει μέχρι τῆς κακῆς χρήσεως, και νά παρουσιάσει τὸν Πανάρετο, τὸν Κρητικὸ λεβέντη, μέ βαριές γεροντικὲς κινήσεις και πόζες ἀντιαισθητικῆς, Ἡ «ἀπλότης» νά μὴ ἐπεκτείνεται ὡς τὴν ἔλλειψιν μακιγιαρίσματος,

του απαραίτητου αυτού θεατρικού μέσου, για την ανάδειξη της εκφράσεως του προσώπου του ηθοποιού. και γενικά να επιμεληθῇ δι'φορες περισσότερες ή λιγότερες ουσιώδεις ατέλειες που μειώνουν το σύνολο. Ο κ. Τσαρούχης έδωσε με το σκηνικό του πιστή απεικόνισι σε χρώμα και σε γραμμή παληών gravures.

Γενικά η εργασία αυτή πρέπει να τύχει της γενικής προσοχής και συμπαθείας, γιατί είναι η πρώτη φορά στο τόπο μας που έπιχει εἶται να καλλιεργηθῇ στο λαό το γνήσιο ποιητικό αίσθημα, και μάλιστα με έμμενους από τον ίδιο το λαό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η εκλεκτή καλλιτέχνις του άσματος
κ. Μαρία Τριβέλλα

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ ΤΟΥ 1934

Ο εφετείνος Χαιρετισμός είναι προς έξαρσιν του ηρωισμού του Δίντεπεργκ. Έσάλη δὲ ἐκ μέρους Ε. Σ. Ε. εις τους Έπιθεωρητάς και Διδασκάλους του Κράτους διά του Υπουργείου Παιδείας και εις όλα τα ιδιωτικά σχολεία, Όρφανοτροφεία και ιδρύματα.

Ίδου ο χαιρετισμός:
Από την μηρή μας πατρίδα των τραγουδιών και ποιημάτων, έμεις τα αγόρια και κορίτσια της Ουαλίας χαιρετούμε τα παιδιά όλων των Χωρών που είναι κάτω από τον ήλιο.

Η σκέψις πως τα κύματα του αἵθέρος θα εἰς φέρουν τον χαιρετισμόν μας, μᾶς ένθουσιάζει. Ο Κόσμος στον οποίον ζούμε είναι αλήθεια θαυμάσιος, και θα είναι ακόμη θαυμασιώτερος όταν περάσουν οι δύσκολες σημερινές ήμέρες.

Στον κόσμο αυτόν απολαμβάνομε τόσες όμορφιές. Την όμορφιά της γῆς, της θάλασσας, του ούρανου. Αυτά εἰαι κοινή μας κληρονομία, αυτά είναι ο δεσμός που μᾶς ένώνει.

Η σκέψις μας στρέφεται με υπεργράνεια στους γενναίους κάθε χώρας, οι όποιοι για να επιτύχουν τα ήρωικά των κατορθώματα περιφρόνησαν τον κίνδυνον και τον φόβο και ένας από αυτούς ο Δίντεπεργκ διέσχισε μόνος μια νύχτα τον Άντλαντικό Ωκεανό.

Αγορία και κορίτσια εἰς βάλομε τα δυνατόν μας ώστε κάθε θρίαμβος που νικᾷ δυσκολίες να χρησιμοποιηθῇ μόνο στην προσέγγισι των λαών για να ένωθουν σάν μια μεγάλη οικογένεια.

Έπὶ το έργον λοιπόν. Ειρήνη και Καλή Θέλησι σε όλους για να πραγματοποιηθουν οι έλπίδες μας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Συμβαίνει πολλάκις να υἱόθετῇ η έπιστήμη μέσα θεραπευτικά που γνωρίζει προ πολλού ο λαός και που τα εφαρμόζει εκ παραδόσεως. Έτσι μᾶς αναγγέλεται τώρα η θεραπεία των ρευματισμών με τα κεντήματα των μελισσών.

Πράγματι υπήρχεν ανέκαθεν η γνώμη ότι οι μελισσοκόμοι δὲν προσβάλλονται από ρευματισμούς και το απέδιδαν στα κεντήματα των μελισσών, των όποιων το δηλητήριο εξήτασεν εσχάτως διάφοροι έπιστήμονες και του βρήκαν πολύ ενδιαφέρουσες θεραπευτικές ιδιότητες.

Και πρώτον το χαρακτηρίσαν ως σπουδαῖ τονωτικό της καρδιάς εις το είδος του «digitalis», επίσης μπορεί να χρησιμοποιηθῇ για εξηντημένους, κουρασμένους οργανισμούς, στους όποιους θα έπιφέρει αύξηση του βάρους, θα ένισχύσῃ την όρεξι, τον ύπνο, όπως το κάνουν οι άρσενικοϋχες ένέσεις.

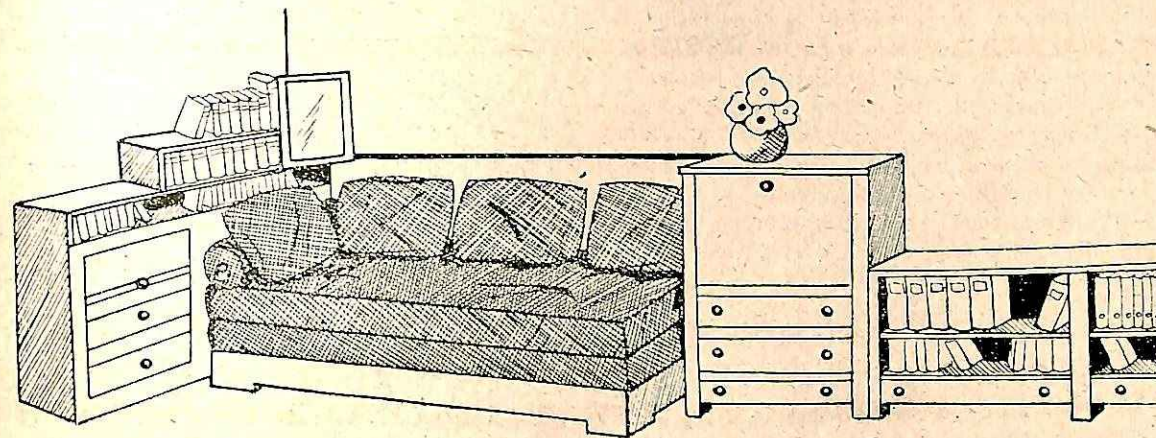
Το κέντημα της μέλισσας ενεργεί αντισπασμωδικώς σάν συναπισμός η βεντούζα. Άλλοτε ισχυρίζονταν πως μπορούσε να θεραπεύσῃ την χολέρα την πανώλη και την έλονοσία, πάντως όμως φαίνεται πως έχει αντίτοξικες ιδιότητες και σήμερα το θεωρούν ως αποτελεσματικό φάρμακο κατά των ρευματισμών.

Η εφαρμογή είναι εύκολη όταν ο ασθενής είναι στην έξοχη κ' έχει πρόχειρα μέλισσα. Θα πιάσῃ μερικὲς μέλισσες σ' έναν καθαρό γιάλινο σωλήνα, τον όποιον θα κλείσῃ με βαμβάκι. Με μια τσιμπίδα θα βγάλῃ ένα έντομο και θα το έπιθέσῃ στο μέρος του σώματος π.υ πρόκειται να κεντηθῇ. Μόλις νοιώσῃ η μέλισσα την επαφή με το δέρμα, βγάζει το κεντρί της. Άλλ' αν δὲν κεντήσῃ, αρκεί να την σφίξουν λίγο με την τσιμπίδα.

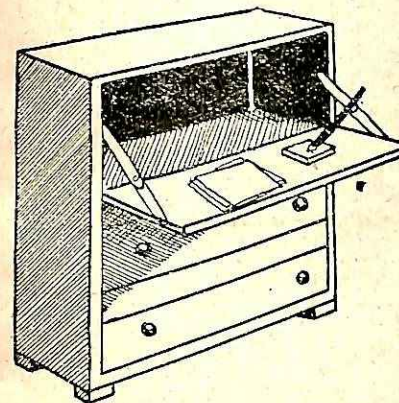
Καλόν είναι να περιορισθουν τα κεντήματα σε όσο το δυνατό μικρή δερματική επιφάνεια, γιατί ύστερα από το αίσθημα του πόνου, προκαλούν άναισθησία σε μια περιορισμένη άκτινα. Έτσι μπορεί ο άρρωστος να δεχθῇ σχετικώς πολλά κεντήματα, έως ένατό, με τον ελάχιστον βαθμόν πόνου.

Η μέλισσα είναι καθαρό έντομο και δὲν υπάρχει κίνδυνος μόλυνσεως, σπανίως παρετήρησαν ελαφρά συμπτώματα λυμφαγγίτιδος. Στις πόλεις όπου δὲν υπάρχουν μέλισσες, θα καταφύγῃ ο άρρωστος εις ύποδορίους ένέσεις με το δηλητήριο των μελισσών. Για τὴν δόσιν θ' αποφανθῇ ο γιατρός, γιατί όλοι οι οργανισμοί δὲν έχουν την αὐτήν άτοχή. Για τους πάσχοντες από ρευματισμους διαφαίνεται επομένως μια έλπίδα ότι μπορούν με σχετικώς απλό και όχι διαπληρό τρόπο ν' απαλλαγουν από τα βάσανά τους.

Η ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

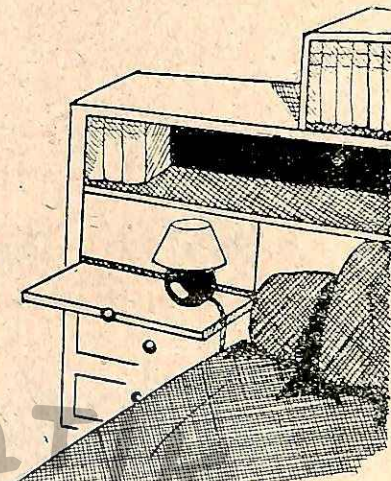
Τὸ σῶμά μας.

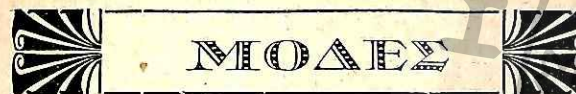
Δωμάτιο φοιτηρίας

Ίδου η επίπλωσις ενός δωματίου που είναι άνετη και πρακτική όσο και μοντέρνα. Και πρώτον το ντιβάνι χρησιμεύει και για

κρεβάτι· τα μαξιλάρια θα μπαίνουν την ήμερα σε θήκες από ύφασμα όμοιο με το σκέπασμα του ντιβανιού. Στο έπάνω του μέρος είναι μια βιβλιοθήκη με ράφια, με δύο συρτάρια και μια σανίδα που τραβιέται και που χρησιμεύει το βράδυ για να τοποθετηθῇ η λάμπα. Στα πόδια του ντιβανιού είναι ένα έπιπλο που επίσης μετατρέπεται, έχει κάτω τρία συρτάρια και άπάνω ένα σανίδι που κατεβαίνει και γίνεται γραφεῖο, το εσωτερικό του όποιου χρησιμεύει για τη φύλαξι τετραδίων κ.λπ.

Κοντά στο έπιπλο αυτό θα είναι μια βιβλιοθήκη, όπως δείχνει η εἰκόνα μας. Το όλο είναι καταλληλότατο για σπουδαστήριο και θα ικανοποιήσει κάθε φοιτήτρια.

Τι θα φορέσετε σεις, αγαπητές Άθηνάϊες, έφέτος το καλοκαίρι, άπ' ότι είδον στο Παρίσι είναι πιο ένδιαφέρον, παρά να σας πῶ τι είδα σε όλα τα σπύια του Παρισιού. Γιατί έμεις που ταξιδεύουμε δυο φορές το χρόνο στη πόλι της μόδας, έμάθαμε να διαλέγουμε πια τι σας άρέσει, τι ταιριάζει στο φῶς το δικό μας και προ παντός σε σας αγαπητές μου Άθθίδες. Έμαθα ότι δυο-τρεις κολλεξιόν μεγάλων Άθηνάϊων σπιτιών έδειξαν στις εκθέσεις επί 60 φορεμάτων άπογευματινών και βραδυνών 50 μαῦρα και μάλιστα ταφτάδες, όπως επίσης έλαιοσαρίσθη

υπερβολικά από τους ίδιους ο πλισσές. Έγώ έκοράτησα για την Άθθίδα μια μέση δόδο και στα χρώματα και στα ύφασματα και στην εκτέλεσι, διάλεξα για τη μάλλινη συλλογή μου ένα απλούστατο φορεμάκι σπόρ από ξεροσέ δυο χρωμάτων μπλε και κόκκινο σε μια απλουστάτη κόμπ, που ταιριάζει τόσο στο σώμα της νέας κοπέλλας. Επίσης ένα ανσάμπλ από μπλε μάλλινο ύφασμα, σ' ένα απλούστατο φόρεμα και μ' ένα παλτουδάκι τρουά κάρ εξυπηρετών πολύ την Άθηνάϊα την εποχή αὐτή λόγω του κλίματος που πότε κάνει ζέστη και ξαφνα ψυχραίνει ο καιρός άπτότομα.

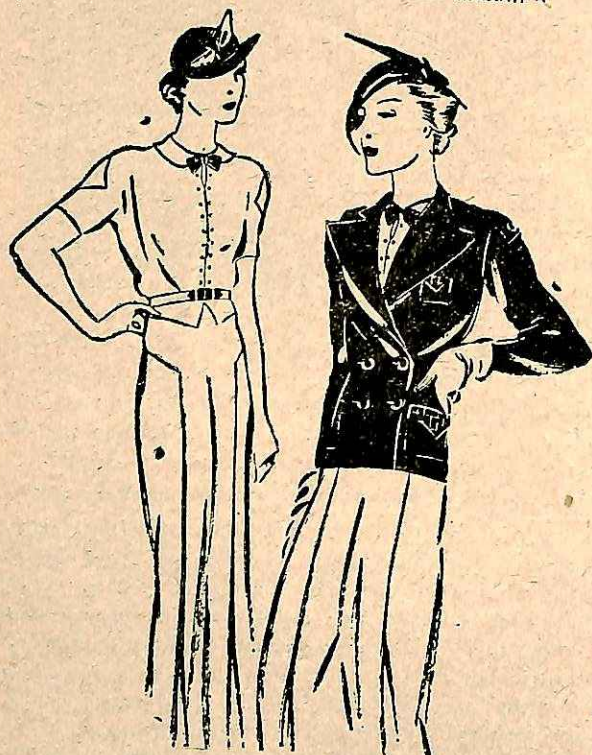
Για τα καλοκαιρινά φορέματα διάλεξα τα έργασμένα ως επί το πλείστον την απλή γραμμή και κατι λεπτοργασμένα γιακαδάκια και μανσέτ από οργαντι κεντημένη, θαῦμα φρεσκάδας και δροσιάς. Τα έμ-

πριμέ υφάσματα άρέσουν πολύ και φοριούνται από τις Ατθίδες, και λόγω του φωτεινού ούρανού και λόγω της σκόνης και της ζέστης είναι πρακτικά διότι δεν λευιάζουν. Έδω το Παρίσι δείχνει όλο το θαύμα του, συνδυασμός χρωμάτων και σχεδίων θυμαίσιος, καίτι ζώνες και άγκράφ που μορφαίνουν το άνθινο φόρεμα. Είδα ένα ανσάμπλ άσπρο με μπλε βύλες με ένα τροά καθ παλτό από πωνιάζ κόκκινο αυτό το ανσάμπλ φοριέται όποια δήποτε ώρα και έξυπηρετεί έτσι πολύ τη γυναίκα που δεν θέλει να ξεδεύνη πολλά.

Τά απογευματινά σύνολα είναι επίσης αρκετά εργασμένα σχεδόν με τον τύπον της λενζερί, επίσης δείχνουν και ταγιέρ από ταφτά με μπλουζες από οργαντί και ένα ανσάμπλ που μπορεί να φορεθί ως φουστάνι, ως φούστα με άλλο μπλουζάκι και με το παλτό του. Φυσικά το μαύρο υπερερεί στα βρυδυνά φορέματα αλλά εγώ για τη νέα Ατθίδα διάλεξα την οργαντί έμπριμέ. Κάμνει τόσο φρέσκα και ώραία φουστάνια!

Κί έδω τελειώνω σήμερα. Θα σάς πω αργότερα για τα τόσο ώραία και πρακτικά κουκουλάκια.

ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΧΑΙΡΑ

Για το καλοκαίρι πολύ πρακτικά είναι τα φορέματα από άλατζάδες. Είναι πολύ φτηνά, πλύνονται και σιδερώνονται πολύ εύκολα και υποστηρίζεται και η ελληνική βιομηχανία.

Στο σκίτσο μας θα δήτε ένα φόρεμα όλόκληρο άνοιχτού χρώματος, και ως συμπλήρωμα έχει και την ζακέττα του από ένα άλλο αντίθετο χρώμα, σκούρο.

Μ' αυτά τα φορέματα φοριούνται καπέλλα από το ίδιο υφασμα, γαζωτά, που είναι πολύ έλαφριά και πρακτικά.

Ίδον ένας λογαριασμός που χρονολογείται από το 1531. Τόν συνέταξεν ο χορηγητής της Αύλης της Έλεονόρας της Αυστρίας, δευτέρας συζύγου του Φραγκίσκου Α'.

«Για δύο καστόρινα καπέλλα σκεπασμένα με βελούδο 25 λεπτά για την εργασία και την τοποθέτησι ενός βέλου 15 λεπτά. Για να φοδραρισθί ένας μπουστός με ταφτά 40 λεπτά. Για 2 κορδόνια από λεπτό μετάξι με 2 κουμπιά για να κρατούν τα δύο καπέλλα 40 λεπτά».

Πώς σάς φαίνονται αυτά, κυρίες μου;

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ζ. ΣΤΑΛΙΟΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΣΠΥΡΟΥ-ΜΗΛΙΟΥ 18
(ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ)
ΑΘΗΝΑΙ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Συνταγή για κολώνια.—Σε 300 δρ. οινόπνευμα καθαρό των 86° βάλτε

4	γραμμάρια	εσέντσα	δενδρολιβάνου
4	»	»	λεμονίου
4	»	»	νερολί
4	»	»	κέδρου
4	»	»	περγαμότου

άφισατε να σταθί δυο ώρες και διυλίσατε

Τά σκεύη από αλουμίνιο καθαρίζονται με τον εξής τρόπο: Βρέξτε ένα πανί σε υγρό που συνίσταται από 1/2 όκα νερό 5 δρ. άμμωνία και 50 δρ. βόρακα εις σκόνην. Τρίψατε δυνατά το αλουμίνιο, κατόπιν πλύνετε, και σκουπίσατε με στεγνό πανί.

Τά άσπρα βερνικωμένα έπιπλα και αντικείμενα καθαρίζονται εάν τα τρίψουμε με λίγο λάδι. Θα τα σκουπίσωμεν ύστερα καλά, και με μιá φανέλλα θα τα τρίψουμε με άλεύρι ή κόλλα και στο τέλος με στεγνή φανέλλα.

Βενζίνη άσπρος.—Μπορούμε ν' αφαιρέσωμεν από την βενζίνη τη δυσάρεστη μυρωδιά ως εξής: Διαλύομεν σ' ένα λίτρο βενζίνη 10 γραμ. χλωρισχον άσβέστιον ανακατώνοντες αρκετά, ύστερα χύνωμεν το ρευστό αυτό σιγά-σιγά εις ένα δοχείον όπου θα έχομε βάλει 10 γραμ. άσβέστι μη σβυσμένο. Αφίνομεν να σταθί για λίγες ώρες και μεταγγίζομεν το διανγές μέρος του υγρού.

Τυρόπηκτες

300	δράμια	άλευρι
1	ποτήρι	του νερού βούτυρο
1	»	» λάδι
1	»	» γάλα
1	κουτάλι	της σούπας άλάτι
1	κουτάλακι	του γλυκού σόδα
50	δράμια	κεφαλοτύρι

Κατασκευή

Άσπρίζεις καλά το βούτυρο, προσθέτεις το λάδι και το δουλεύεις, το τυρί τριμμένο και το άλατι τη σόδα και το άλεύρι και τα τρίβεις με το βούτυρο και το λάδι και κατόπιν χύνεις το γάλα και ζυμώνεις όλα μαζί, τα πλάττεις και τ' αλοιφείς με αυγό.

Τώρα με την εποχή των σαραγγιών, δεν θεωρούμεν άσκοπο να δώσωμε στίς άναγνώστριές μας μερικές σχετικές συνταγές:

Σπαράγγια με ντομάτα. Σε λίγο βούτυρο λειώνομε μιá κουταλιά άλεύρι, άραιώνομε με το νερό που βράσαμε τα σπαράγγια και με λίγο άσπρο κρασί, προσθέτομε μιá κουταλιά μπελτέ ντομάτα και άφου βράσουν όλα καλά, βάζομεν μέσα στη σάλτσα αυτή τα βρασμένα και εις μέτρια κομμάτια κομμένα σπα-

ράγγια. Μπορούμεν να σερβίρομε το φαγητό αυτό με ρίζι ή μικρές όμελέττες.

Ραγού από σπαράγγια. Κόβομε τα σπαράγγια εις μικρά κομμάτια και τα βράζομε σε νερό και άλάτι μαζί με γουλιá από άγγινάρες, Κάνομε μιá σάλτσα από άλεύρι, βούτυρο, ένα κρεμμυδάκι και λίγο μαϊντανό, άραιώνομε με το νερό των σπαραγγιών και άφου βράσει καλά, προσθέτομε τις άγγινάρες και τα σπαράγγια. Η σάλτσα πρέπει να είνε μάλλον πυκνή τη νοστιμιζομε με άλάτι, μοσχοκάρυδο, λεμόνι ή άσπρο κρασί και πρωτο σερβίρομε φιλοκόβομε βρασμένα αυγά και τα ρίχνομε πάνω στη πιατέλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Κ. Θεσσαλονίκη. Τό πορτοκάλλια περιέχουν κατ' έξοχήν βιταμίνες που χρειάζεται το σώμα. Στα μωρά που τρέφονται με γάλα άποστειρωμένο ή του κουτιού καλό είναι να δίδονται 2-3 κουταλιές την ήμερα ζουμι από πορτοκάλλι. Έπειδή το πορτοκάλλι περιέχει λίγει ζάχαρη, επιτρέπεται να τρών και οι διαβητικοί. Η πορτοκαλλάδα είνε υγιεινό ποτό και για τους άσθενείς και για τους υγιείς. Επίσης συνιστάται και η μαρλεάδα από πορτοκάλλι ως εύπεπτη τροφή για τους πάσχοντες από στομαχικές έντερικες και ήπατικές διαταραξεις.

Μ. Γ. Πόρον. Περί του Έκπαιδευτικού κινηματογράφου ως μέσον επαγγελματικού προσατολισμού θα γράψωμεν εις προσεχές τεύχος.

Α. Μ. Ένταυθα. Εισιτήρια για τα Νοσοκομεία του Δήμου δίνει ο κ. Δήμαρχος. Κλίνει όμως δεν υπάρχουν αρκετά και για αυτό παρατηρείται τόση άνωμαλία. Υπάρχουν άρρωστοι και στους διαδρόμους άκόμη. Όστε να μη παραπονεΐσθε παρά μόνο για την κακή δργάνωσι που δεν προβλέπει τας ανάγκας. Αυτό όμως θα γίνεται όσο δεν υπάρχουν γυναίκες στα Δημοτικά Συμβούλια.

Κ. Α. Ένταυθα. Για την όρτικάρια ν' αποφεύγετε τα ψάρια, τ' αυγά, της φράουλες και της μπανάνας.

Δ. Η. Ν. Πάτρας. Τό φύλλον σας εστάλη και περιμένομε να κάνετε προπαγάνδαν γιατί σίτας Πάτρας λίγες γυναίκες ενδιαφέρονται για την γυναικεία κίνησι ενώ είναι τόσο μεγάλη πόλις και έχει τόσο μορφωμένη κοινωνία.

Παροράματα. Στο προηγούμενον τεύχος είσεχώρησαν δύο λάθη: Στη σελ. 85 αντί η Έξελληνισις του άρχαίου Κόσμου, έγραφή η Έλληνίς. Η δε τιμή του βιβλίου της κ. Μακκά, αντί δρ. 65 είνε δρ. 140.

Στο άρθρο της κ. Ταρσούλη, σελ. 76, διαβάσατε αντί άπέραντο, άπέριττο κελλι.

“L'HELLENIS,”

Organe mensuel du Conseil National
des femmes hellènes

Rédaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Mai, 1934

Pour le vote des femmes. — Le Conseil National des femmes hellènes a fondé une nouvelle section pour le suffrage des femmes. Sous la présidence de Mme Ritsa Coromila se sont groupées toutes les bonnes volontés dispersées et laissant de côtés toutes les querelles politiques, la section de vote du C. N. se propose de travailler dans un but uniquement féministe.

Dernièrement le ministre de l'intérieur a voulu présenter à la Chambre des députés un projet de loi enlevant aux femmes le droit de vote pour les élections municipales sous prétexte que trop peu de femmes ont demandé leur carnet d'électorales. Pourtant devant les difficultés accumulées comme un fait exprès devant chaque femme et en tenant compte des restrictions de la loi, le premier résultat n'a pas été décourageant. Maintenant la section de vote va organiser un bureau qui donnera tous renseignements utiles et tâchera de faciliter aux électrices l'obtention de leur livret. Elle tâchera aussi d'exercer une pression sur le gouvernement afin que non seulement le droit de vote ne soit pas enlevé aux femmes, mais qu'au contraire ce droit s'étende à l'éligibilité pour les conseils municipaux, enfin bref nous demandons que la femme ayant les mêmes devoirs et les mêmes charges que l'homme, ait aussi les mêmes droits.

Vers un avenir meilleur. — C'est le but que poursuit l'Association des Parents, qui a été fondée à Athènes en 1926. L'étroitesse d'esprit, les soins donnés exclusivement à nos enfants, et la complète indifférence pour les enfants des autres, auront des effets pernicieux également pour les nôtres. Au début l'Association eu à combattre beaucoup de préjugés. Les parents qui venaient nous consulter disaient: «Est-ce que vous nous trouvez mauvais? Nous élevons nos enfants comme nous avons grandi, de la même façon». Heureusement les années difficiles sont passées. Les membres de l'Association connaissent aujourd'hui les difficultés de l'éducation. Ils suivent les conférences et les cours spéciaux que l'As. organise, et ils viennent prendre conseil des médecins, psychologues et éducateurs. L'Ass. tâche d'être en relation avec les écoles, de faire connaître l'école aux parents et de leur montrer

comment ils peuvent collaborer avec les instituteurs. Elle travaille aujourd'hui avec cinq écoles primaires où elle organise le soir des conférences pour les mères de famille sur l'hygiène et l'éducation en général.

Une protestation, par N. C. — L'auteur a constaté que pendant la Semaine Sainte les réunions mondaines n'ont pas été interrompues, et que les journaux relataient complaisamment les différentes réjouissances et les élégantes toilettes des mondaines. Chacun peut avoir, dit l'auteur, la croyance qui lui sied, et nous ne demandons compte à personne de ce qu'il renferme dans son cœur, mais nous trouvons que non seulement c'est une question de mauvais goût d'afficher son indifférence pour la religion, mais que c'est encore un très fâcheux exemple pour le peuple, qui tâche d'imiter en toute chose les classes supérieures.

Les Conférences littéraires à l'Institut Italien, par Emilie Sarros. — Les Athéniens ont eu pendant toute la saison d'hiver l'occasion d'entendre des conférences très intéressantes à la Casa d'Italia Mr. Maniacavallo, le directeur de l'Institut, qui a parlé de la vie et l'œuvre d'Arioste, a relaté devant son auditoire une foule de traits inconnus du grand poète de la Renaissance, dont la principale œuvre poétique «Orlando furio», est un hymne sur l'amour, les femmes, la chevalerie, les combats et les faits héroïques pour la défense de l'honneur et de la patrie.

Une nouvelle voie pour le travail féminin: Les guides des étrangers. — Les nombreux touristes qui visitent la Grèce ne sont en rapport généralement pendant leur court séjour, qu'avec le guide qui les accompagne aux lieux archéologiques et qui leur explique ce qu'ils doivent avoir vu. Depuis quelque temps cette profession est exercée aussi par des femmes. Déjà quatre jeunes femmes parlant parfaitement le français, l'anglais et l'allemand, ayant étudié l'histoire, l'archéologie et passé un examen spécial au ministère à la section du tourisme, exercent avec une grande capacité leur emploi. Elles suggèrent ainsi aux touristes des différents pays des idées favorables sur la Grèce et augmentent les bonnes impressions que ceux-ci remportent chez eux.

La Section du Travail féminin du Conseil National des femmes hellènes a fondé une école pour les femmes analphabètes. Cette école fonctionne dans un centre industriel d'Athènes et beaucoup d'ouvrières des fabriques environnantes se sont inscrites à ces cours du soir, qu'elles suivent avec un zèle extraordinaire.

Cette section se propose également de fonder un bureau où les femmes qui ont besoin de travailler trouveront conseils et renseignements utiles, et espère ainsi que son activité aura de bienfaisants résultats.

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. “ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ”

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΛΥΣΙΣ, ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ & ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμὸν καὶ συντήρησιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων αἱ κάτωθι τιμαί:

Ἀπὸ	1 - 5	μέτρων	Δραχ.	25	κατὰ	τεμάχιον
”	5 - 10	”	”	50	”	”
”	10 - 20	”	”	5	κατὰ	τετραγ. μέτρον
Ἀνω τῶν 20	”	”	”	7	”	”

ἐπὶ πλέον 3 τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.

== Αἱ ὡς ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον. ==

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ
Ἔργοστάσια τῆς Α. Ε. “ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ”,
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 307 ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 80-901

Κυρίες μου,

Ἐνα Τέλειο σααπούτσι ἀναδεικνύει τὴν τουα-
λέττα σας, δὰ τὸ βοῆλε χωρὶς νὰ δυσκολευνθῇλε σὺ
νέο Καλάσθημα **ΞΕΝΑΚΗ** ΚΑΤΩΘΕΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
“TITANIA,”

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
“**ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΚΑΜΠΑΣ**,”
ΚΟΝΙΑΚ, ΒΕΡΜΟΥΤ, ΟΥΖΟ
ΚΡΑΣΙΑ ΞΗΡΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ, ΚΑΝΤΖΑ, ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 10

ΜΕΤΑΞΩΤΑ “ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,”

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΟΠΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ—ΔΕΛΦΟΙ

Θαλασσία ὁδὸς Πειραιεύς—Ἰτέα 74 ναυτ. μίλ.
Ἰτέα—Δελφοὶ χιλιόμετρα 19.

Διὰ ξηρᾶς μέσῳ Μπράλου ἐξ Ἀθηνῶν χιλ. 241
» » » Ἀραχώθης (δρόμος ἡμιτελής)
χιλιόμε. 165.

Ξενοδοχεῖα «Πύθιος Ἀπόλλων», «Κασταλία»

ΑΘΗΝΑΙ—ΜΥΚΗΝΑΙ χιλιόμε. 130

ΑΘΗΝΑΙ—ΜΙΣΤΡΑΣ

(Ἀθῆναι—Τρίπολις χιλιόμετρα 198).

(Τρίπολις—Μιστράς » 70).

Παραμονὴ εἰς Τρίπολιν, Ξενοδοχ. «Ἀρκαδία»
» » Σπάρτην, » «Μιστράς».

ΝΑΥΠΛΙΟΝ—ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ χιλιόμε. 29

ΑΘΗΝΑΙ—ΚΝΩΣΣΟΣ

Πειραιεύς—Ἡράκλειον ναυτικά μίλλια 175.

Ἡράκλειον—Κνωσσὸς χιλιόμετρα 5.

Παραμονὴ εἰς Ἡράκλειον, Ξενοδοχ. «Μίνως»,
«Πάλλας», «Κνωσσός».

ΑΘΗΝΑΙ—ΔΗΛΟΣ

Πειραιεύς—Δῆλος μέσῳ Μυκόνου

Μύκονος—Δῆλος καθημερινὴ συγκοινωνία ναυ-
τικά μίλλια 6, περίπτερον Ἑλληνικοῦ Ὄρ-
γανισμοῦ Τουρισμοῦ.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΙΧΩΡΙΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΚΟΥΡΤΙΝΑΙ,
— ΚΑΛΥΜΑΤΑ Κ.Λ.Π. —
ΕΛΕΝΗΣ ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ ~ ΟΔΟΣ ΒΕΪΚΟΥ 56^Α

Τὰ τελειότερα ἑλληνικά ὑφαντά, τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Δελφῶν τοῦ 1930
θεωρηθέντα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπισκεπτῶν ὡς Γαλλικά.

ΚΡΟΥΣΤΑ, ΣΤΕΡΕΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΥΛΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ, ΣΑΚΚΟΙ, ΠΙΤΖΑΜΕΣ
ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Μ. ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΣΟΥ

ΗΔΥΠΟΤΑ - ΚΟΝΙΑΚ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ 51 — ΤΗΛΕΦ. 40 - 875

ΠΕΙΡΑΙΑ

RADIODONT

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ

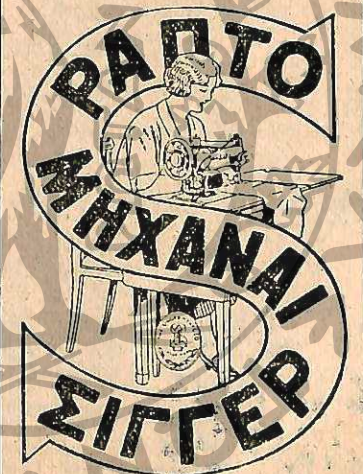
Βούτυρο Ἑλένης Καλογήρου, Κάνιγγος 6 Τηλ. 23-163

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ

Ἐφαρμόζεται μὲ μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλ-
μάτων μὲ τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ
κοπτικῆς μὲ ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἑξω-
τερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΛΟΣΙΟΝ
ΠΟΥΔΡΕΣ
ΚΡΕΜΕΣ
ΑΡΩΜΑΤΑ

RADIUM

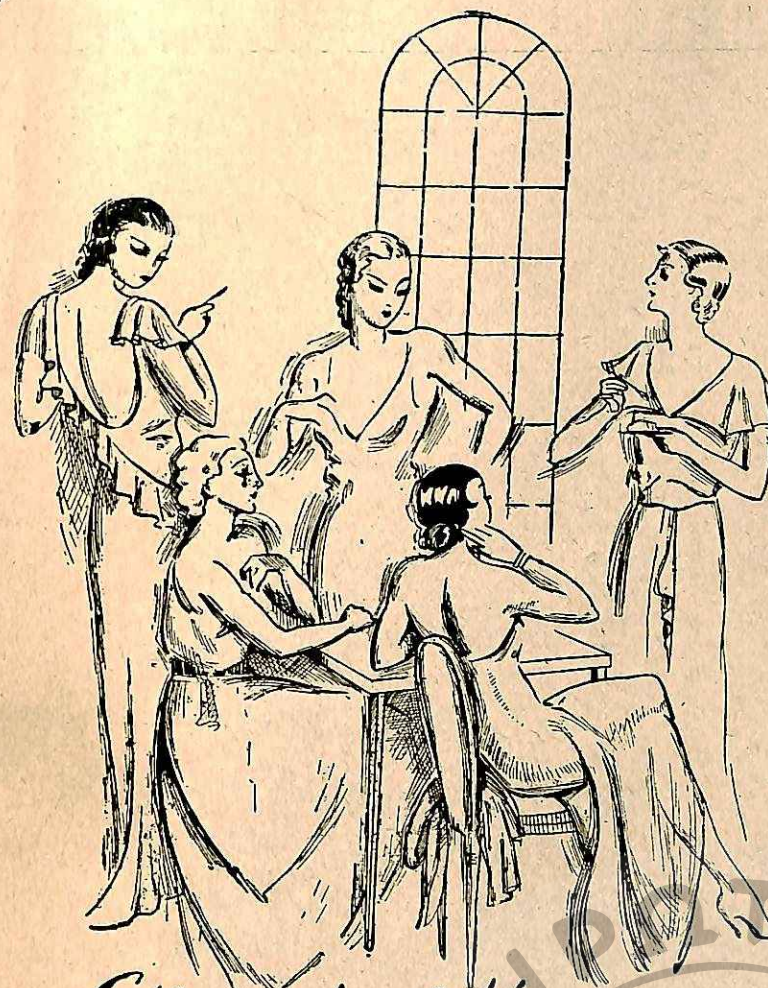
Είναι άθωα και φρέσκα. Παρασκευάζονται ειδικώς για τὸ κλίμα μας και ιδιαιτέρως διὰ ξηρὸ και λιπαρὸ δέρμα.

ΛΟΣΙΟΝ-ΠΟΥΔΡΕΣ-ΚΡΕΜΕΣ-ΑΡΩΜΑΤΑ

Πώλησις και ὁδηγίαι εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Κας

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

— ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 8 —

Ποιά γυναῖκα δὲν θέλει νὰ ἔχη πάντοτε και νὰ διατηρῇ ἓνα δέρμα δροσερὸ και στιλπνὸ σὰν βελούδο;

Και ὅμως πόσες δὲν εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ὑποβάλλουν τὸ δέρμα τους, χωρὶς νὰ τὸ ξεύρουν βέβαια, σὲ μιὰ βαθμιαία μὲν, ἀλλὰ ἀσφαλῆ καταστροφὴ ἀλλάσσοντας διαρκῶς τὴν πούδρα ποὺ μεταχειρίζονται σύμφωνα μὲ διαφόρους φιλικὰς συστάσεις γιατί ἀπὸ καμμιά δὲν κατορθώνουν νὰ ικανοποιηθοῦν.

Ἐὰν εὔρουν σὲ μιὰ πούδρα τὴν ἀπόχρωση ποὺ τοὺς ταιριάζει θὰ εἶναι τὸ ἄρωμά της βαρὺ ἢ πάντως δὲν θὰ τοὺς προσδίδῃ αὐτὴν τὴν τόσο ἐπιθυμητὴ διαρκὴ στιλπνότητα.

Σὺς πέντε αἱ ἑσάρες
χρησιμοποιοῦν πούδρα
Rea

Νὰ λοιπὸν τί ἐπέτυχε ἡ πούδρα ΡΕΑ. Ὑστερα ἀπὸ πολυετὴ μελέτη τῶν συμβουλῶν ἐξεχόντων ἐπιστημόνων σχετικῶς μὲ τὴν ὑγεία και τὴν διατήρηση τοῦ δέρματος, οἱ χημικοὶ οἱ ὁποῖοι τὴν κατεσκεύασαν ἐπέτυχον μίαν τοιαύτην ἐκλογὴν εἰς τὰ συστατικά της, ὥστε ἐπιτιθεμένη εἰς τὸ δέρμα ὄχι μόνον νὰ τοῦ ἀφαιρῇ τὴν γυαλάδα, ἀλλὰ νὰ τὸ προφυλάσῃ ἐναντίον τῶν καιρικῶν μεταβολῶν και νὰ τὸ διατηρῇ ὑγιὲς κατὰ τρόπον ἐκπληκτικόν. Ἐὰν προστεθοῦν εἰς τὰς ιδιότητάς της αὐτὰς ὁ σοφὸς συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων της, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει 9 ἀποχρώσεις ἱκανοποιούσας και τὸ δυσκολώτερο γούστο και τὸ λεπτὸν της ἄρωμα, ἐννοεῖτε εὐκόλως γιατί μιὰ γυναῖκα ποὺ μεταχειρίσθηκε μιὰ φορὰ πούδρα ΡΕΑ δὲν τὴν ἀποχωρίζεται ποτὲ πλέον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΒΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933) . . . „ 8.794.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Αγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θεσσαλονίκη	Μεσσήνη
Αργίριον	Θήβαι	Μιτυλήνη
Αγνιά (υπαγόμενον εις Ύπ/μα Λαρίσης)	Θήρα	Ναύπακτος
Αθήναι:	Ίθάκη	Ναύπλιον
Ύπ/μα, οδός Μητροπόλεως 9	Ίστιαία (Ξηροχώριον)	Νιγρίτα
Πρακτορείον Καλλιθέας	Ίωάννινα	Σάνδη
Πρακτορείον Νέας Ίωνίας	Καβάλλα	Όρεστιάς
Πρακτορείον Παγκρατίου	Καλάβρυτα	Παξοί
Αίγιον	Καλάμαι	Πάτραι
Αλεξανδρούπολις	Καλαμπάκα	Πειραιεύς
Αλμυρός	Καρδίτσα	Πλωμάριον (Μιτυλήνης)
Αμαλιάς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πόρος
Αμύνταιον (Σόφοβις)	Καρπενήσιον	Ποταμός
Αμφίκλεια	Καρναί (Άγιον Όρος)	Πρόβεζα
Αμφισσα	Καστορία	Πύλος
Ανδρος	Κατερίνη	Πύργος
Αργοστόλιον	Κέρκυρα	Ρεθύμνη
Αρτα	Κιλκίς	Σέρραι
Αταλάντη	Κοζάνη	Σητεία (Κρήτη)
Βάμος (Κρήτη)	Κομοτινή	Σικωνία (Κιάτον)
Βέροια	Κόρινθος	Σκιάθος
Βόλος	Κύθηρα	Σουφλίον
Γέρα	Κύμη	Σπάρτη
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σύρος
Γύθειον	Λαγκαδάς	Τορκάλα
Δημητσάνα	Λαμία	Τρίπολις
Διδημότειχον	Λάρισα	Φάρσαλα
Δράμα	Λεβάδεια	Φλώρινα
Έδεσσα	Λευκάς	Χαλκίς
Έλασσών	Λήμνος	Χανιά
Έλευθερούπολις (Πράβιον)	Λιμνήν Βαθέως (Σάμου)	Χίος
Ζάκυνθος	Μεγαλόπολις	
Ηράκλειον	Μεσολόγγιον	

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfiki

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις όλας τας χώρας του Έξωτερικού

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ίδρυθείσα υπό της Έθνικης Τραπεζης της Ελλάδος, συμφώνως με τους νόμους της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, προς εξυπηρέτησιν των εν Άμερικη Έλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.500.000